

NO!, a la pena de mort

L'Església s'ha posicionat de manera clara i explícita contra la pena capital

Que el segle XXI pugui veure l'abolició de la pena de mort és el gran somni en el cor de moltes persones. Nombroses organitzacions i entitats lluiten des de fa anys per eradicar definitivament arreu del món aquest recurs «cruel i innecessari», enfrontant-se així a països tan poderosos com els EUA, Rússia, la Xina o el Japó.

Una de les campanyes de les quals més s'està parlant en aquest sentit és Moratòria 2000, iniciada a finals del 1998 per la Comunitat de Sant

Egidi. Prop de dos milions de signatures s'han recollit ja en més d'un centenar de països i malgrat que la UE no s'ha atrevit a demanar una moratòria davant de Nacions Unides, la campanya continua endavant. I és que com s'explica en el manifest que conviden a signar, la pena capital és considerada com «una pena final, cruel, inhumana i degradant, no menys abominable que la tortura».

Un dels que més bé ho pot saber és Joaquín José Martínez, pres espanyol condemnat a la pena capital a Florida. Fa més de tres anys que és al corredor de la mort, però mai no ha deixat de proclamar la seva innocència. Actualment es troba a l'espera de la resolució del Tribunal Suprem. La seva fe en Déu i el suport incondicional dels seus pares són els seus màxims aliats en uns moments tan difícils com aquests.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Joaquín José amb les seves filles.

Pas important vers el Cantoral Bàsic

Els bisbes Camprodon i Tena (segon i tercer per l'esquerra, respectivament), durant la presentació.

La Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense, amb el bisbe auxiliar de Barcelona Pere Tena al capdavant, va presentar el 5 de febrer a Girona els cants oficials d'entrada per a les misses del temps d'Advent, de Nadal, de Quaresma i de Pasqua. Aquest és un pas important dins de l'immens projecte de fer un Cantoral Bàsic, i representa un esforç sense precedents en el

catolicisme des que el Concili Vaticà II va introduir les llengües vernacles en la litúrgia. El projecte d'elaboració d'un cançoner oficial en la llengua del país, en compliment de la resolució 52 del Concili Provincial Tarraconense, fa de les diòcesis catalanes una comunitat pionera entre les esglésies de la Península.

Pàg. 17

L'Església condemna la violència d'El Ejido

Els recents successos violents que van tenir lloc a la població d'El Ejido han provocat el rebuig de tota la societat. L'Església s'ha sumat a aquestes veus de condemna davant els sentiments de venjança d'alguns veïns d'El Ejido que van centrar el seu atac en la comunitat magribina. El bisbe d'Almeria, Mons. Rosendo Álvarez, la Conferència Episcopal Espanyola, Càritas i el rector de Sant Isidre d'El Ejido van fer una crida a la convivència pacífica i van instar les autoritats a cercar solucions justes i solidàries.

Destaquem també la carta dominical del cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, en què recorda que no s'oposa a la creació d'una mesquita a Barcelona. Pàg. 8 i 11

Pàg. 20-21

150 anys de la Companyia de Maria a Barcelona:
«Venim d'un passat ple de futur»

Sumari

- Pàg. 7 Missatge de Joan Pau II per a la Quaresma
- Pàg. 18 Arbica: quatre filles demanen la beatificació del seu pare
- Pàg. 24 La Candelera a l'Ametlla de Mar
- Pàg. 28 Nou impuls a la família
- Pàg. 29 Mor Joan Capri, un gran humorista i un bon cristià

Editorial

Aturar la pena de mort

Aquests dies veiem pels carrers d'algunes grans ciutats uns cartells on apareixen uns condemnats a mort. No és cap campanya contra la pena de mort, tampoc, sortosament, a favor. És una propaganda comercial per vendre uns determinats productes, majoritàriament de roba. No és la primera vegada que aquesta marca fa servir en les seves campanyes de vendes, anuncis impactants jugant amb sentiments o amb provocacions.

Més enllà d'aquests cartells, els cristians hem de continuar fent campanya decidida per l'abolició de la pena de mort. No tindrem els mitjans poderosos per anunciar-nos a totes les cantonades o per sortir a la televisió, però des de l'Església i des dels nostres propis mitjans com és ara *Catalunya Cristiana*, cal continuar lluitant per eradicar del nostre món la idea equivocada que una persona pot disposar de la vida d'una altra persona. La justícia en aquest món podrà ser dels homes, però la vida només és de Déu.

No tot són males notícies en aquesta lluita, la projecció d'algunes pel·lícules al cinema com per exemple la de *Pena de mort* han fet canviar en moltes persones la idea que tenien sobre aquest tipus de sentències. Com molt bé ha afirmat algú que ha assistit en directe a una execució capital: «Qui ha vist això, no pot defensar-ho.» També és cert que alguns estats han fet marxa enrere i han retirat la pena de mort a la seva llista de sentències. Fins i tot el totpoderós dirigent dels Estats Units, Bill Clinton, ha afirmat aquests dies, que està estudiant seriosament la supressió de la pena capital. Cal recordar que és precisament en aquest país on es troba el nombre més gran de ciutadans en els «corredors de la mort», esperant el moment de ser executats.

La pena de mort és una solució nefasta al problema de la violència i la delinqüència. Alguns creuen que l'aplicació d'aquesta pena màxima eradicaria tots els delictes que es produeixen en aquell territori. Res més allunyat de la realitat, els estats que apliquen la pena capital són alguns dels que tenen

un índex més alt d'incompliment de les lleis. I és que la violència genera violència, la mort genera més mort. Només un missatge de pau i de no-violència pot generar un nivell més baix d'agressivitat.

A més, històricament s'han demostrat en molts casos els errors judicials que han portat a la mort persones que eren innocents. Impossible ja, poder tornar enrere. Potser tot semblava molt clar i molt segur, però després de l'execució s'ha demostrat que no, que ha mort un innocent.

Per últim, la pena de mort és completament innacceptable des de la moral cristiana, que propugna el perdó i la reconciliació. Tota persona, per molt greu que hagi estat el seu delictes, té dret a la reinserció amb la societat, després de complir una justificada condemna a les presons. Jesús no va negar mai el perdó a ningú que se li atansés amb esperit completament humiliat, penedit, i desitjós de ser perdonat per Déu.

El missatge de conversió és vàlid per a tots els cristians, sigui quin sigui el seu grau de pecat. Tothom ha de tenir l'oportunitat de convertir-se per molt greu que hagi estat el seu pecat. Mirem l'exemple de Maria Magdalena, aquella dona que havia viscut una vida plena de pecat i desorientació, però que en conèixer Jesús no només va convertir-se sinó que és va convertir en fidelíssima seguidora del Crist. Gran va ser el seu perdó, gran va ser la seva estimació vers el Senyor. Si Maria Magdalena hagués mort, per exemple, apedregada per uns intolerants jueus, mai no s'hauria pogut convertir en deixeble de Jesús.

És difícil pronunciar aquest mateix missatge a qui ha perdut un fill, o un familiar, o un amic a mans d'algun assassí, pel qual demanen la pena màxima. Però no podem oblidar que Crist també va morir a la creu injustament. Però les seves paraules finals no van ser per condemnar a mort els autors d'un crim tan gran («ull per ull i dent per dent»), sinó aquelles de «Pare, perdóneu-los perquè no saben el que fan» (Lc 23:34).

Sumari

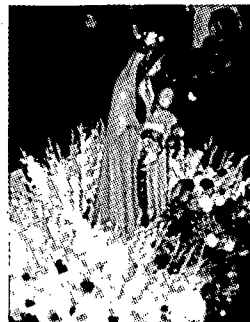
7

Missatge de Joan Pau II per a la Quaresma

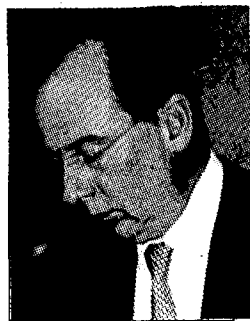
18

Arbeca: quatre filles demanen la beatificació del seu pare

24

La Candelera a l'Ametlla de Mar

28

Nou impuls a la família

29

Mor Joan Capri, un gran humorista i un bon cristià

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcrist@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Una aposta radical a favor de la vida

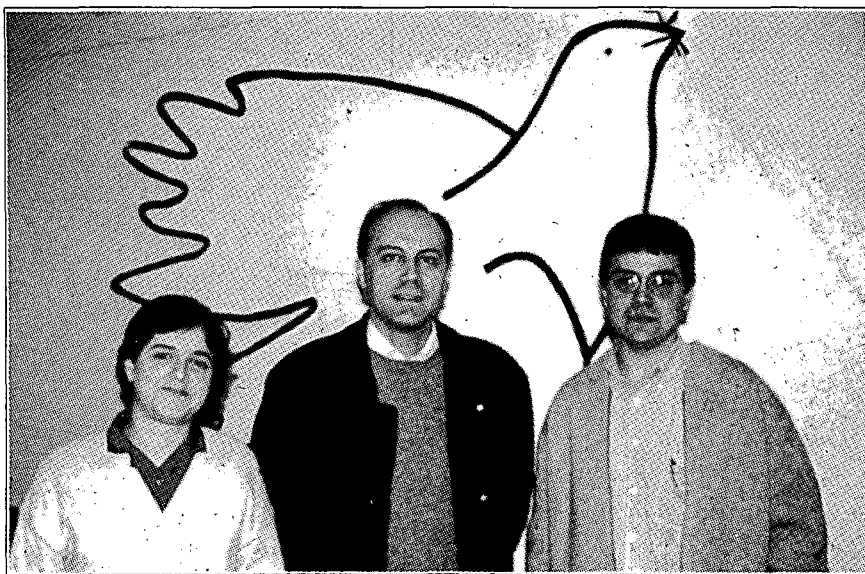
■ La campanya internacional Moratòria 2000 ja ha recollit prop de dos milions de firmes contra la pena capital

Tot parteix d'un somni. Un somni en el cor de moltes persones que aspiren que aquest segle XXI que ara comença pugui veure amb els seus ulls l'abolició de la pena de mort. La Comunitat de Sant Egidi, a la qual s'han anat sumant nombroses organitzacions i persones, des de finals

del 1998 promou una campanya per demanar la moratòria de les execucions de la pena capital arreu del món per a l'any 2000. Ha de ser el primer pas per a l'abolició definitiva d'un càstig inútil i innecessari vigent encara en noranta països.

La campanya Moratòria 2000 no deixa de ser un gran cant a la vida que Sant Egidi ha volgut traslladar arreu del món. Prop de dos milions de persones de 125 països s'hi han unit, tot constituint cadascuna d'elles no únicament una firma en contra de la pena de mort, sinó també «una consciència guanyada al valor de la vida i del dret», segons explica Jaume Castro, president de la comunitat a Barcelona. S'ha creat així un moviment d'opinió i de pressió internacional l'objectiu del qual no és altre que dir sí a la vida, sense excuses, sense condicions, sense excepcions. La pena de mort és un dels grans obstacles a aquesta aposta radical per la vida i per això des de finals del 1998 Sant Egidi s'ha pres aquesta lluita fèrria contra la pena capital com una de les seves prioritats. I és que com s'expressa en el seu manifest, «sentim el deure d'anunciar un temps de reconciliació i de perdó, sabent que el Senyor no vol la mort del pecador sinó la seva conversió».

El somni d'aquesta comunitat catòlica nascuda a finals dels setanta a Roma és «començar el mil·lenni traient aquesta taca amb què la humanitat ha caminat durant tota la seva història», i per a això han començat demanant una moratòria mundial per a l'any 2000. Concretament, l'objectiu inicial era presentar un milió de firmes davant de l'ONU com a complement a la proposta que la Unió Europea havia de presentar al novembre del 1999 davant de l'Assemblea General tot demanant una suspensió mundial de les execucions per a aquest any 2000. La UE, finalment, al·legant raons poc o gens consistents, no va presentar la proposta, tot i que tenia moltes possibilitats de ser aprovada. Sense l'esperada resolució de l'ONU es perd una batalla important en aquesta lluita, però el somni i l'esperit de la campanya Moratòria 2000 continua viu i no es dissipa.

A Sant Egidi se li han unit durant aquests anys moltes altres organitzacions i personalitats rellevants que volen fer realitat aquest somni que ara també han fet seu. L'objectiu passa a ser ara, a més d'aconseguir deu milions de firmes, continuar traslladant aquest esperit de vida arreu del món i fer possible una sensibilització a gran escala contra la pena de mort.

Reorientació de la campanya

Amb aquest nou impuls que pren la campanya Moratòria 2000, aquesta vol esdevenir «orientació per a indecisos, referència per a qui des de fa temps està compromès i esperança en països on recentment s'han començat a interrogar sobre la barbàrie cruel i inútil de la pena capital». En aquests últims anys, la campanya ha provocat una gran conscienciació, ha traslladat el debat als mitjans de comunicació i ha fet possible que molts països es replantegin la seva posició respecte de la pena de mort. Albània, Turkmenistan i Ucraïna han abolit la pena de mort dels seus ordenaments jurídics; El Salvador, Bulgària i Lituània l'han eliminada d'entre les penes possibles; Turquia sembla replantejar-se el tema, i a Rússia, Tailàndia i Nigèria han estat recentment commutades algunes penes de mort per cadenes perpètuas. Són passes curtes, però plenes d'esperança, en un camí que fa l'efecte que serà llarg i ple de dificultats. És el somni que molts titllen d'utopia i que en el fons, com afirma Castro, aspira sobretot a «no enfortir l'esperit de venjança, sinó el de misericòrdia i d'esperança, que s'expressa de forma extrema en el discurs de la Creu». De fet, com a comunitat catòlica que és Sant Egidi, l'esperit i el punt de referència d'on neix la campanya internacional Moratòria 2000 és la figura de Jesús i un seguiment fidel i radical «a aquest amor i aquesta passió per la vida que marca el seu Evangeli».

Molta gent ha volgut participar en aquesta aposta per la vida i destaca molt especialment la col·laboració de la germana Helen Prejean, autora de *Dead Man Walking* («Pena de mort»), obra que seria després portada al cine. També hi ha participat molt activament l'associació nord-

La força del testimoni

Què sóc jo? Estic a favor de la vida o de la mort? Estic a favor de la misericòrdia o de la violència? Vaig tenir una força tremenda quan vaig acompanyar Patrick Sonnier a la mort. I li vaig dir: «Quan ho facin, Patrick, tu mira'm a la cara. Jo seré el rostre de Crist per a tu.» Som els únics rostres, les úniques mans que Jesús té al món. Quan vam sortir de la cambra d'execucions, vaig sentir molt dintre meu una demanda molt clara: «Si la gent sabés el que ha passat avui, rebutjaria la pena de mort. He d'explicar aquesta història.» Abans d'endur-se'l, els guàrdies li havien afaitat el cap, les celles i el pèl de les cames on havien de connectar els electrodos. Just abans li havien posat uns bolquers. Però la seva deshumanització havia començat molt abans, en els anys que havia passat a la cel·la, quan li havien tret la dignitat amb milers de detalls que havia rebut en aquest sentit.

Gna. Helen Prejean
Autora de *Dead Man Walking*

Jaume Castro (al centre) amb Ester i Manel, dos dels joves que més activament han participat en la campanya a Barcelona.

americana *The Journey of Hope* (Viatge d'Esperança), formada per familiars de víctimes de condemnats a mort, i que han ofert autèntiques lliçons magistrals del que significa el perdó i la reconciliació envers els que han estat els assassins dels seus familiars.

Només a Barcelona, més de 200 persones s'han implicat directament en la recollida de firmes, a la qual s'han afegit arreu del món una infinitat d'organitzacions i d'associacions de tota mena, entre les quals n'hi ha algunes amb tant de pes com Amnistia Internacional. Recentment, a més, el 28 de gener passat, el ple de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar una moció per expressar el seu desig i compromís en la lluita contra la pena de mort. La campanya, doncs, com insisteix a afirmar Jaume Castro, no ha fet més que començar i està en joc alguna cosa més que un objectiu solidari, està en joc la vida de moltes persones. (S.G.)

COMUNITAT DE SANT EGIDI

Crida per a una moratòria mundial de la pena de mort per a l'any 2000

El sotasignat (nom i cognoms)

Adreça (carrer, ciutat, país)

(si voleu, número de telèfon o adreça electrònica)

DNI

Amb la meua signatura em vull adherir a la crida presentada per la Comunitat de Sant Egidi «Per una moratòria de la pena de mort per a l'any 2000».

Signatura

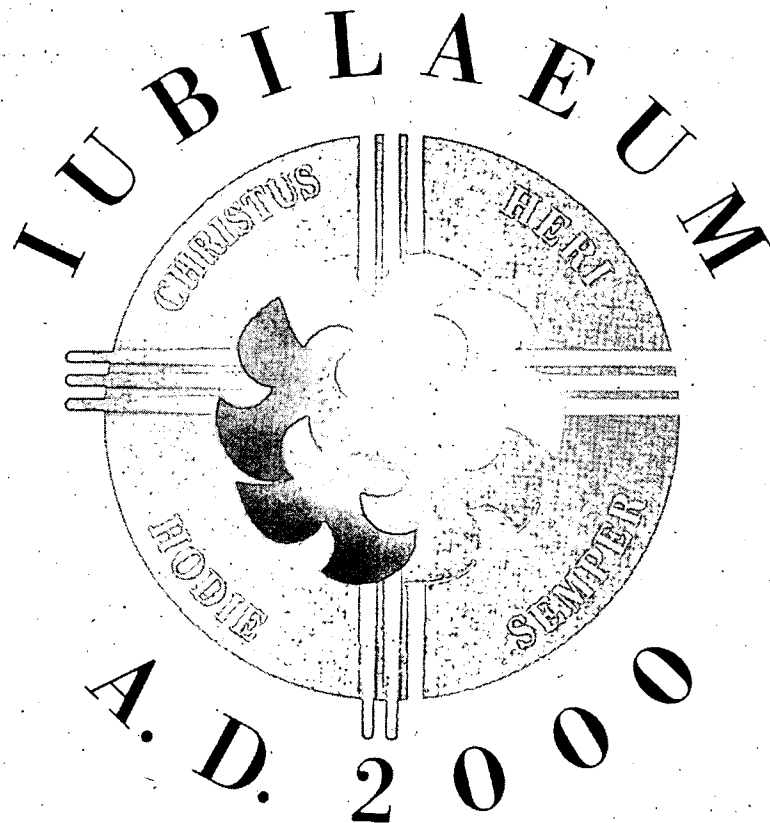
Les signatures i les peticions de material poden ser dirigides a la Comunitat de Sant Egidi
COMUNITAT DE SANT EGIDI
Plaça del Pedró, 1 baixos. 08001 Barcelona.
Tel. 934 418 123. Fax 934 415 605.

CHIMENEAS
pio

Ctra. N-152, km 53,8 - 08550 Hostalets de Balenyà - Barcelona
Tel.: 93 889 84 29 - Fax 93 889 81 41 - e-mail: chimeneaspio@seker.es

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Comissió Diocesana per al Jubileu del 2000

PELEGRINATGE JUBILAR

DIOCESÀ A ROMA

amb motiu del Gran Jubileu

Mes de maig del 2000

Presidit pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

ROMA / SUBIACO / PORT D'ÒSTIA

Opció A: Autocar, del 15 al 22 de maig

Opció B: Avió, del 16 al 21 de maig

Les inscripcions són obertes

Demaneu informació a: la vostra parròquia, centre de culte, comunitat, moviment, associació... i també als Amics de Catalunya Cristiana.

Amb l'assistència tècnica de:

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 012

L'absurditat de la pena de mort

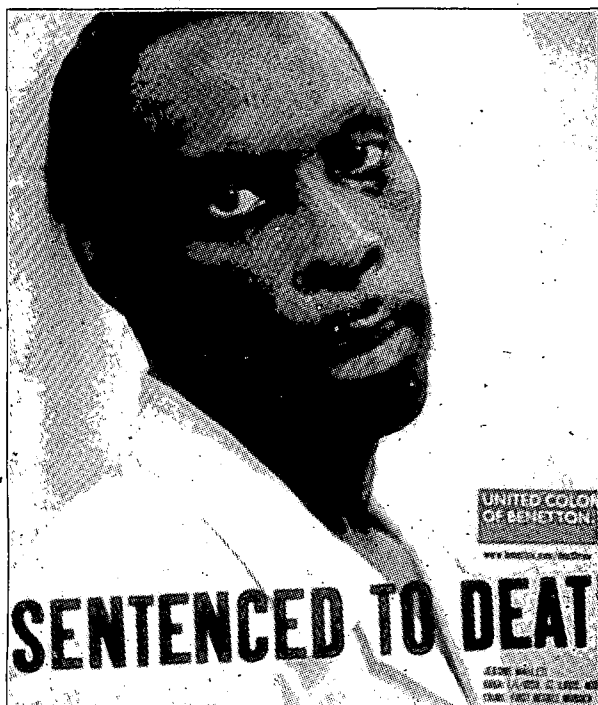
■ Les estadístiques demostren que la pena capital no dissuadeix de cometre més crims

Més de la meitat dels països d'arreu del món ja han abolit en la legislació o en la pràctica la pena de mort. El moviment abolicionista s'ha estès durant aquests últims 20 anys, però encara s'hi resisteixen un conjunt de 90 estats al capdavant dels quals hi ha països tan poderosos com els EUA, Rússia, el Japó o la Xina. Ni tan sols la UE s'ha atrevit a plantar-los

cara i a finals del 1999 es va fer enrere en la presentació davant de les Nacions Unides d'una proposta d'abolició de totes les execucions per a l'any 2000. No obstant això, una moratòria indefinida aplicada a l'estat d'Illinois obre les portes de l'esperança i el mateix Clinton es planteja la suspensió federal de la pena de mort.

L'avanc en els últims anys és considerable. Una mitjana de dos països anuals o bé aboleixen la pena de mort en les seves legislacions, o bé havent-la abolit per a delictes comuns, han passat a abolir-la per a tots els delictes (és a dir, fins i tot en cas de guerra o d'estats d'excepció). En la pràctica més de cent països fa més de deu anys que no recorren a la pena capital. Al final del segle XX els països clarament retencionistes, que apliquen la pena capital per a delictes comuns, s'han vist ja superats en nombre pels abolicionistes. La balança es comença a desequilibrar, però entre els partidaris de la pena capital encara hi ha països amb massa poder.

Des de les Nacions Unides s'ha reconegut no disposar de dades capaces de demostrar l'eficàcia d'aquest càstig irreversible, encara que no s'ha proclamat una resolució clara i contundent contra la pena de mort. Són moltes les pressions que encara avui hi ha en aquest sentit. Per això, moltes organitzacions i entitats d'arreu del món s'han mobilitzat en aquests últims anys contra la pena capital. L'Església també ha participat molt activament en qualsevol mena de campanyes, i el Sant Pare s'ha convertit en un dels estendards del moviment abolicionista. Joan Pau II no s'ha reprimat gens i ha aprofitat les seves visites als països on la pena de mort encara continua vigent per arremetre contra aquest recurs «cruel i

Algunes marques comercials aprofiten la temàtica de la pena de mort per llançar campanyes publicitàries.

innecessari». Els seus màxims subordinats a les diòcesis d'arreu del món, els bisbes, també s'han unit a aquesta crida i la suspensió de les execucions s'ha convertit en una petició unànime. Recentment, a més, el Papa ha mostrat explícitament el seu suport a favor de la iniciativa de les autoritats romanes d'encendre durant 48 hores tots els focs del Coliseu, per a molts símbol de la condemna a mort

dels cristians, cada vegada que un país suprimeixi la pena capital. Són detalls petits, petites passes que a poc a poc fan el seu efecte a favor d'una causa que el mateix Jesús ja es va encarregar de defensar fa 2.000 anys.

Un càstig irracional

Objectivament s'ha demostrat que els crims més greus no han experimentat una reducció en aquells països on s'ha reintroduït la pena capital. Moltes organitzacions de familiars de víctimes de condemnats a mort han posat el dit a la llaga, i han proclamat als quatre vents que la pena de mort, per a ells, no és la solució i que aquesta no es pot justificar com una manera de satisfer les víctimes. Per a més sarcasme, als països que s'anomenen democràtics i industrialitzats, el càstig màxim arriba fins i tot a ser més car que la cadena perpètua. No sembla, doncs, que hi hagi gaires avantatges a l'hora d'utilitzar un recurs que només deshumanitza el nostre món i que el convida a deixar-se endur per l'esperit de venjança.

Si humanament ja no hi ha raons de

pes a favor de la pena capital, cristianament encara n'hi ha menys. L'Església i les organitzacions cristianes embarcades en aquesta lluita s'enorgulleixen de poder comptar amb un Déu que ja des dels inicis de la humanitat demostra un respecte incomparable per aquesta vida que Ell mateix ha fet possible. El tracte que Jahvé atorga a Caïn, primer criminal de la història, és el gran paradigma d'una defensa incondicional de la vida. Si a això afegim que aquest any 2000 és any sant, on el perdó i la reconciliació tenen un paper molt important, la demanda i la lluita a favor d'una abolició definitiva de la pena capital es converteix per als cristians gairebé en obligada.

I tot això tenint en compte que el condemnat és culpable, que realment va cometre els delictes que se li imputen, però, i si és innocent? Aquesta possibilitat, real en molts casos, ha conduït el governador d'Illinois, als EUA, a suspendre indefinidament les execucions. Des del 1977 Illinois ha posat en llibertat fins a 13 persones que van ser condemnades a mort injustament, un nombre major que el dels condemnats durant aquests anys. El mateix sistema judicial, en aquest cas nord-americà, provoca tantes desigualtats que és fàcil trobar uns corredors de la mort plens de gent pobre i marginal, amb problemes seriosos per obtenir una defensa digna. El president nord-americà Bill Clinton sembla que també es planteja aquesta moratòria per als delictes federals i això és una cosa que pot repercutir en la resta del món. Són portes d'esperança que deixen entreveure que la feina no és en va, encara que no podem oblidar que encara queda lluny l'ideal al qual aspirem: l'abolició definitiva de la pena de mort arreu del món. (S.G.)

Acció i Contemplació contra la més gran de les tortures

Són moltes les organitzacions que en els últims anys s'han mobilitzat contra la pena de mort, i s'han sumat a campanyes internacionals o n'han iniciat d'altres de pròpies. Les maneres de col·laborar són moltes i no totes requereixen grans infraestructures i recursos. L'organització ACAT (Acció de Cristians per l'Abolició de la Tortura) no ha pogut restar al marge en un tema com aquest, ja que per a ells la pena capital «és la tortura màxima i totalment irreversible». A més de col·laborar amb la campanya Moratòria 2000, en la sensibilització i en la recollida de signatures, ACAT Catalunya aporta a aquesta lluita una modalitat interessant molt característica i pròpia del lloc on neix aquesta associació. Aquest lloc és el monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, i la pregària és un dels puntals de la seva actuació. Cada any es fan tres vetllades de pregària col·lectiva a la qual se suma la pregària individual que diàriament fa cada membre de l'associació. Com expliquen en un dels seus manifestos, es tracta d'una

Maria Lurdes Solé, fundadora d'ACAT Catalunya, i Isabel Roure, presidenta.

pregària «a la vegada d'imptència i d'esperança, de protesta i de confiança, de solidaritat i de compromís» perquè hi ha vegades en les quals «la pregària pot ser la millor expressió d'una actitud compromesa».

Menys contemplatius i més actius són els membres de la Plataforma Pro Joaquín José Martínez, a Sant Feliu de Codines. Juntament a ACAT, Sant Egidi i AI (Amnistia Internacional) han anat plegats en la defensa del pres espanyol. Commoguts pel cas de Joaquín José es constitueix un grup amb «set de justícia» i comencen a treballar en la sensibilització i en la recerca d'ajuda econòmica per a Martínez. Els seus mitjans són limitats, però l'obstinació és gran i l'esperança de veure algun dia el pres espanyol lliure és tota una motivació. En aquests últims dies, a més, s'han mostrat particularment actius, i han acompanyat els pares de Joaquín José en la seva visita a Catalunya. Jordi Pujol, Joan Clos i fins i tot el bisbe de Vic, Mons. J. M. Guix, han estat algunes de les persones entrevistades.

«Déu ho és tot per a mi, és la meva força i la meva millor companyia»

■ Entrevista a Joaquín José Martínez, pres espanyol condemnat a mort als EUA

En cap moment no ha deixat de proclamar la seva innocència. Només té 28 anys i ben aviat en complirà tres al corredor de la mort. De pare espanyol i de mare equatoriana, Joaquín José no perd l'esperança de veu-

re's algun dia en llibertat. Mentrestant, no defalleix i espera pacient la resolució del Tribunal Suprem. La seva fe en Déu i l'amor de la seva família el mantenen ferm i confiat que la veritat no es podrà amagar gaire temps més.

—Com es troba?
—Bé, gràcies a Déu.
—Què és el que més li ha passat pel cap en aquests tres últims anys?
—La injustícia del sistema judicial als Estats Units.

—Com canvia la vida d'una persona que és condemnada a mort?

—És com passar de la llum a la foscor. És molt difícil viure així.

—D'on treu les forces per estar tan sencer, per conservar l'esperança i no abandonar la lluita per demostrar la seva innocència?

—La meva fe en Déu, el suport dels meus pares i de molta gent, i el desig de tornar a la meva família són la meva força.

—Actualment llegeix la Bíblia, resa... li ajuda tot això?

—Llegeixo la Bíblia i reso perquè això m'uneix més a Déu i a la meva família.

—Com veu Déu? Algun cop s'ha sentit abandonat?

—Déu ho és tot per a mi, és la meva força i la meva millor companyia, amb Ell mai no estic sol.

—El consola pensar que el mateix Fill de Déu va ser un dels primers inno-

Joaquín José amb els seus pares, Joaquín i Sara.

suport rebut?

—Simplement dono gràcies per tot, que Déu els beneeixi a ells i a les seves famílies i que si us plau no m'oblidin.

—I l'Església? S'ha sentit estimat?

—No tinc oportunitat de contactar amb membres de la meva comunitat. Agraïxo al Papa el gest de demanar clemència per mi, tot i que el que jo demano és justícia.

—Quan es provi la seva innocència,

cents condemnats a mort de la història?

—Sí, però no puc comparar el meu problema amb tot el que Jesucrist va passar, no és ni semblant ni comparable.

—Com valora el paper de la gent, el

què és el primer que farà?

—En donaré gràcies a Déu, abraçaré la meva família i espero viure molt de temps per agrair tot el que tantes persones han fet per mi.

El Tribunal Suprem té ara la paraula

Joaquín José Martínez i tots els que amb ell lluiten per provar la seva innocència estan actualment a l'espera de la resolució del Tribunal Suprem de Florida. El seu advocat va presentar el mes de novembre passat un recurs en què es demanava un nou judici. Des de llavors, ningú no s'ha pronunciat i encara avui poden passar sis o set mesos fins que els set jutges que constitueixen el Suprem decideixin entre confirmar la primera sentència, revocar-la i posar-lo en llibertat, o convocar un nou judici.

Aquest jove equatorià amb nacionalitat també espanyola va ser acusat al gener del 1996 de ser l'autor d'un doble assassinat comès a Tampa a l'octubre del 1995. La principal prova en contra seva va ser el testimoni de la seva exdona, corroborat parcialment per qui llavors era la seva xicota. No tenia antecedents penals, no es va trobar l'arma del crim, el mòbil no es va acabar d'aclarir, no es van trobar empremtes dactilars ni pèls de l'acusat a l'escena del crim..., però, malgrat tot, el jurat va determinar per a ell la pena de mort. I és que Joaquín José sempre ha al·legat que el seu advocat mai no va creure en la seva innocència, fins al punt que li va aconsellar de declarar-se culpable per evitar la pena capital.

«No descansarem fins que es faci justícia»

■ Entrevista a Joaquín i Sara Martínez, pares de Joaquín José

Des que al gener del 1996 el seu fill va ser detingut per la policia de Miami acusat d'homicidi, les seves vides han canviat completament. La lluita per la llibertat de Joaquín José ha esdevingut el seu gran objectiu i per aconseguir-la estan disposats si cal a moure cel i terra. Mai no han dubtat de la innocència del seu fill i només demanen un nou judici perquè aquesta sigui provada. Actualment recorren Espanya a la recerca de suport humà i econòmic, tot participant en conferències i entrevintant-se amb tota mena de representants socials i polítics.

—Com veuen el seu fill?

—Joaquín José és un cas molt especial, en la seva situació no hi ha persones amb l'ànim que ell té. El veiem bé, de vegades una mica cansat pel llarg temps que porta en aquest aïllament.

—Ja seran tres anys al corredor, però tant el seu fill com vostès continuen conservant l'esperança.

—Mai no hem perdut l'esperança i creiem que falta poc per aconseguir el nostre propòsit, provar la innocència de Joaquín José en aquests crims. No descansarem fins que es faci justícia.

—Els ajuda en aquesta lluita la seva condició de cristians?

—Déu mai no ens ha fallat, i estem segurs que la fe mou muntanyes. En les

situacions difícils, però, cerquem més Déu, perquè com a humans de vegades defallim i en Ell trobem la força.

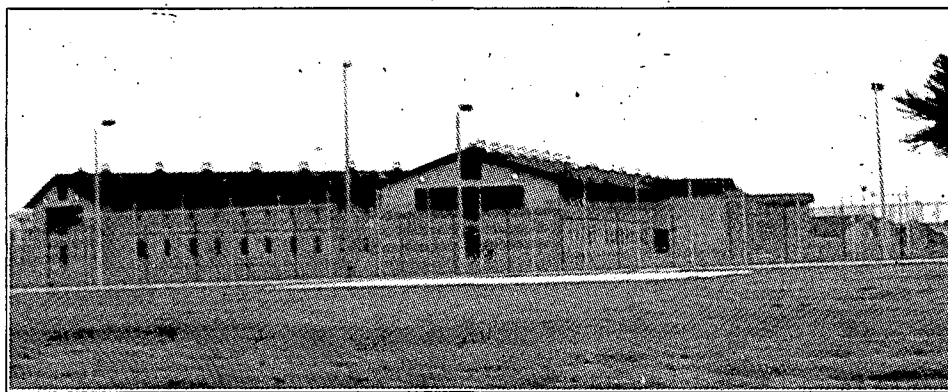
—S'han preguntat algun cop per què li ha hagut de tocar a Joaquín José, per què al seu fill?

—Sí, ens ho hem preguntat moltes vegades, però com que no hi ha respostes, és millor no fer-se més preguntes, ni més queixes, ja que l'única solució és continuar lluitant per la justícia.

—Pensen alguna vegada en el pitjor?

—Estem convençuts de la innocència de Joaquín José i amb l'ajuda de Déu provarem la veritat i n'aconsegurem la llibertat.

—Què dirien a tantes persones que continuen confiant en la innocència del

Presó de Raiford, a l'estat de Florida.

seu fill i continuen lluitant per la seva llibertat?

—Gràcies a totes les persones que van creure i creuen en nosaltres, ens dona molta força. Necessitem les vostres pregaries, les vostres cartes o postals amb frases d'ànim per a Joaquín José, i els que puguin que ens ajudin econòmicament, ho necessitem per aconseguir la llibertat del nostre fill. I que recordin que el triomf és de tots, no només nostre.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Adreça de Joaquín José Martínez

Union Correctional Institution
P.O. Box 221 P.5107 - S
Raiford, FL 32083
USA

Compte d'ajuda a Joaquín José
Banco Santander
85-1474-40-312435

Vaticà

església en el món

Sense la caritat, el Jubileu és inútil

■ «Seré amb vosaltres fins a la fi dels temps», missatge del Papa per a Quaresma

ROMA.— El Papa reconeix en el seu missatge quaresmal que la humanitat està marcada pel pecat però fa una crida a la conversió autèntica, un camí que passa necessàriament per reconèixer el mal i comprometre's amb la caritat.

«Les deportacions forçoses, les eliminacions sistemàtiques dels pobles, el menyspreu pels drets fonamentals de la persona... són tragèdies que encara avui humilien la humanitat.» Amb aquestes paraules el Papa defineix la presència del pecat al món, però insta a aprofitar la potencialitat del Jubileu, temps de conversió, per caminar en una direcció més humanitzadora. El Pontífex espera que els cristians es facin promotors d'iniciatives concretes per assegurar una justa distribució de béns i la promoció humana integral per a cada individu. El missatge no és el típic document que fa una crida a ajudar els necessitats sinó que va més enllà. No conté, segons va remarcar Mons. Cordes, «l'acostumada crida a donar qualsevol cosa als germans que en tenen necessitat, sinó que té un to i accent diversos, ja que afirma que la felicitat dels homes prové de Déu i emfatitza l'origen transcendent de tota forma d'amor al proïsme».

El Papa recorda en el missatge les tres virtuts teològals —fe, esperança i caritat— i afirma que la celebració de l'Any Sant demana a cada cristià testimoniar-les de manera plena i conscient. Josef Cordes, una instància eclesial de solidaritat, va explicar que l'«Església no es pot limitar a iniciatives materials o socials i per això en aquesta Quaresma el gest de caritat no pot ser només l'oferta de diners sinó la trobada amb Déu, font d'amor». Juntament amb el missatge quaresmal, es van presentar diversos projectes de Cor Unum. Un dels més reeixits és el *Panis Caritatis*, una iniciativa que a Itàlia ha tingut molt èxit i que consisteix a donar pa als que en necessiten. Tot i aquest tipus de projectes bàsicament assistencialistes, el missatge global de Quaresma va insistir en l'acció més enllà de la caritat immediata.

El Papa tanca el missatge amb les paraules encoratjadores de l'evangeli de Mateu: «Jo estaré amb vosaltres fins a la fi del món», una promesa que assegura a tot cristià que no està sol quan anuncia i viu l'Evangeli de la Caritat.

Miriam Díez

A la presentació del nou missatge del Papa, Mons. Paul Josef Cordes, president del Pontifici Consell Cor Unum, va recordar que «la caritat cristiana no es limita a usar la targeta de crèdit sinó que neix d'un cor obert a la gràcia».

Els refugiats han trobat ajuda en l'Església catòlica.

L'Església, al costat del poble albanès

L'arquebisbe de Shkodru (Albània), Angelo Massafra, va participar en la presentació del missatge del Papa agraïnt l'interès que des de Roma hi ha per la tràgica situació del seu país. Massafra va ser clar: «No volem més assistència sinó inversions al nord-oest del país per crear llocs de treball» i va demanar que es construís una església a les muntanyes com a signe del Jubileu 2000. Aquest bisbe va lamentar els casos de corrupció que neixen en situacions de guerra. Darrerament, ha saltat l'escàndol de la presumpta corrupció de la Missió Arcobaleno, impulsada pel govern italià a Albània. Les persones que hi han col·laborat des de l'inici de la guerra de Kosovo s'han sentit traïdes i demanen explicacions. L'espanyol Segundo Tejedo, director de Càritas Albània, va aclarir que les Càritas operen a nivell diferent que la Missió Arcobaleno i va demanar als italians que no perdin l'esperança i que confiïn en la solidaritat sense descoratjar-se de qui vol aprofitar-se de la situació. Albània ha hagut d'acollir els refugiats de la guerra de Kosovo en un moment en què el país està en profunda crisi i amb manca de recursos per sortir-ne. En aquest terreny han nascut màfies que s'aprofiten del bon nom d'organitzacions com Càritas.

El bisbe franciscà Massafra, va dir que l'Església a Albània, mitjançant Càritas nacional i les Càritas diocesanes, ha estat interpel·lada pels tristos esdeveniments de la història a un gran i extraordinari testimoniatge de solidaritat envers els refugiats kosovars, sense oblidar el servei pastoral ordinari. L'Església a Albània és signe d'esperança i reconciliació. Segons el bisbe, hi ha moltes ferides obertes que trigaran a ser guarides, però va indicar que hi ha petits signes que mostren que la pacificació comença a ser una realitat.

Protestes eclesials per una celebració homosexual a Roma

ROMA.— La coincidència de la trobada internacional d'homosexuals World Pride a Roma amb l'Any Sant ha indignat les autoritats eclesiàstiques i pot ser el primer xoc frontal amb l'Ajuntament de la Ciutat Eterna. El cardenal i secretari d'Estat del Vaticà, Angelo Sodano, ha demanat que es reconsideri la conveniència d'acollir aquest acte i aclareix que «l'Església no reclama privilegis sinó que confia en el sentit comú de les autoritats civils romanes». L'alcalde de Roma, Francesco Rutelli, diu que cap esdeveniment pot tancar la força del Jubileu i la seva autoritat moral.

El motiu de la polèmica és la trobada d'homosexuals «Dia Internacional de l'Orgull Gai, Roma 2000» de l'1 al 9 de juliol, dies en què està previst un pelegrinatge a Roma de 40.000 polonesos i un simposi teològic que acollirà 25.000 persones. Imma Bartaglia, una de les organitzadores, explicava al *Herald Tribune* que aquesta trobada «no és contra el Papa ni contra el Vaticà» i va dir que en aquest encontre participaran homosexuals creients que posaran en comú la seva identitat religiosa. Vladimir Luxuria, un altre dels organitzadors, deia que «pels carrers de Roma no desfilaran homosexuals transvestits de rei o amb la tiara al cap perquè hi ha un reglament que ho prohibeix. Aquest acte vol ser un motiu de trobada i no de desunió».

L'Església catòlica i l'Estat italià, en virtut del concordat, han consensuat en diverses ocasions qüestions polèmiques com aquesta. Ara el concordat ha patit algunes modificacions que dificulten que l'Església pugui pressionar tant. El ministre d'Afers Estrangers, Lamberto Dini, ha estat contundent: «No prohibirem la trobada: la manifestació dels homosexuals no viola el concordat.» Per al cardenal Sodano, el concordat imposa respectar el caràcter particular de Roma, la seva sacralitat i significat per a la catolicitat. Dini admet que la situació crea un cert malestar, però està segur que no es pot impedir. (M.D.B.)

XINA

Confirmat l'arrest d'un bisbe catòlic

PEQUÍN.— La policia xinesa ha confirmat l'arrest del bisbe Han Dingxiang i del sacerdot Zhao Hongxi. Tots dos han estat detinguts per «pertànyer a l'Església clandestina», explica la policia. Segons la Fundació del cardenal Kung, amb seu als Estats Units, el bisbe va ser detingut l'1 de desembre. La policia no ha confirmat la deportació a treballs forçats del laic Wang Chenqun, que ja ha passat deu anys a la presó per ser fidel al Papa, ni la detenció dels sacerdots Guo Yibao, Wang Zhenhe i Xie Guolin. (Fides)

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Autèntica Llar-residència

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Espanya

L'Església demana pau per a El Ejido

EL EJIDO.—«Estem avergonyits per la imatge deplorable que s'ha donat del nostre poble a causa de bandes de descontrolats. No som xenòfobs ni racistes. És cert que hi ha hagut gent jove

del poble molt violenta que s'ha dedicat a practicar la barbàrie sense més ni més, però el poble no s'identifica generalment amb aquests atacs als magribins. Creiem que ningú no pot fer la justícia

pel seu compte.» Així de dolgut s'expressava Juan José Martín, rector de Sant Isidre d'El Ejido, davant dels episodis de violència contra immigrants que es van produir la setmana passada.

L'espurna que va iniciar els atacs va ser l'assassinat d'una dona a mans d'un jove marroquí. El bisbat d'Almeria, a través d'una nota de premsa a la qual es va adherir la Conferència Episcopal Espanyola, rebutjava aquests esdeveniments i recordava que la vida «es un do de Déu i ningú no té dret de prendre-la o maltractar-la». També feia una crida a no recórrer a la venjança, un camí que no porta a la convivència pacífica.

Càritas espanyola va emetre un comunicat on s'afegia al dolor de la família de la víctima i lamentava que «no es valori el context en què s'han produït aquests fets. Tots els problemes que recauen sobre els empresaris i els treballadors espanyols dels camps de treball de conreu sota plàstics es prolonguen i s'intensifiquen en el cas dels immigrants, atès que malgrat que realment estan creant riquesa a la regió, sovint continuen indocumentats, amuntegats i abocats per les circumstàncies permanents a un clima de marginació i rebuig. Aquestes condicions adverses són suportades pacíficament per una majoria que no crea problemes. La repulsa i la persecució no poden caure

Als disturbis hi va haver alguns ferits, entre ells policies.

sobre éssers humans innocents». En aquest sentit, el rector de Sant Isidre explicava que «a El Ejido fa molt temps que ens

manifestem contra els immigrants il·legals, perquè hi ha una gran quantitat d'il·legals incontrolats que no treballen i es dediquen a robar, saquejar, violar... Les dones no surten al carrer quan es fa fosc perquè tenen por. Això fa molt de temps que dura i ningú no ens fa cas i a més ens titllen de racistes. No ens manifestem contra els immigrants legals que treballen al poble, amb els quals la convivència és bona i no hi ha racisme. Són bona gent, honrada i treballadora, integrada al poble: els infants van a l'escola amb els altres, participen en les nostres celebracions... de la mateixa manera que condemnem els atacs violents condemnem l'actitud dels il·legals que atemoreix la població. El Ejido és un poble que sap acollir els de fora i continu-

arà treballant amb els magribins de bona voluntat».

El bisbat d'Almeria ha demanat que les autoritats facin justícia i busquin solucions, «segons els principis de la justícia i el bé comú». Així, Càritas exigia als responsables del govern més eficàcia i denunciava l'atac que «pateixen organitzacions socials i persones que sempre han donat suport als immigrants i que han fet de mediadors a favor dels interessos de tothom».

Durant aquests dies, el missatge de la comunitat cristiana a El Ejido ha estat «que hi hagi pau, així ho han demanat les famílies de les víctimes. Volem la pau i la convivència que hi ha hagut fins ara. Tota l'Església està consternada i pateix amb nosaltres», explicava Juan José Martín. El bisbe d'Almeria, Mons. Rosendo Álvarez, ha demanat un esforç de convivència pacífica a agricultors i immigrants. També ha lamentat la lleugeresa amb què es parla sobre el tema en alguns mitjans de comunicació i ha reclamat solucions a les autoritats polítiques.

Rosa María Jané Chueca

El bisbe argentí Carlos José Yáñez visita Catalunya

Carlos José Yáñez és arquebisbe de Córdoba (Argentina) i del 23 al 28 de gener va seguir l'anomenada Ruta Janeriana, els indrets més relacionats amb Anna Maria Janer, fundadora de les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell. La província eclesiàstica de l'arquebisbe té cinc diòcesis i ell, amb un bisbe auxiliar, 175 sacerdots seculars i 100 religiosos són els pastors espirituals de la diòcesi de Córdoba, que té 1.600.000 habitants.

—Quins són els objectius prioritaris de la pastoral a Córdoba?

—Primer aconseguir una planificació de la pastoral de conjunt. Això ho anem fent a poc a poc. Hi ha un esdeveniment que aquest any és prioritari per a Córdoba: allà se celebrarà l'acte oficial del gran Jubileu de l'any 2000 del naixement de Jesucrist. Aquest esdeveniment és una trobada eucarística nacional. Estem procurant recórrer aquest camí amb més organització pastoral. Cal aprofitar aquesta ocasió que ens ofereix la preparació de la celebració amb la intenció de projectar-ho més enllà d'aquest esdeveniment.

—Quins han estat els objectius del seu viatge a Catalunya?

—És la segona vegada que viatjo a Catalunya. La primera va ser el 1997 i vaig visitar els llocs ignasians, Manresa, Montserrat, el País Basc, etc. Ara he recorregut la Ruta Janeriana. Tinc una germana religiosa de la congregació de la Sagrada

Família. He contactat amb aquest Institut i he volgut endinsar-me en l'esperit d'aquesta serventa de Déu, Anna Maria Janer, conèixer els llocs on va actuar. Estic impressionat i edificat pel testimoni evangèlic d'aquesta dona. He visitat Cervera, la Poble de Segur, Tàrragona, Andorra i la Seu d'Urgell.

—Europa va evangelitzar Amèrica. Ara existeixen signes d'ajuda pastoral d'Amèrica cap a Europa, pot ser el principi d'un canvi?

—Déu ho sap. És una oportunitat providencial per intercanviar dons. Nosaltres, de l'Estat espanyol hem rebut un tresor preciós, la fe. Tant de bo puguem compartir aquests dons oferint un servei a favor d'aquesta mateixa fe que nosaltres rebem pel servei a la mare pàtria.

—Existeixen moltes vocacions a la seva diòcesi?

—No m'atreveria a dir que n'hi ha gaires. D'acord amb les nostres necessi-

tats encara no aconseguim cobrir tots els requeriments. Hi ha un bon nombre de vocacions, així com en el conjunt del clergat hi ha un bon nombre de sacerdots joves, cosa que ofereix una perspectiva summent esperançada.

—Quina impressió té de l'Església espanyola?

—Les meves visites són molt breus i els contactes relativament escassos, de manera que no puc fer-me'n una impressió. Veig una gran organització i una sèrie de possibilitats i mitjans al servei de l'evangelització. Potser el que puc percebre com la necessitat més important és la d'un augment de les vocacions i d'empenta que faci honor a tota aquesta vitalitat que l'Església de l'Estat espanyol sempre ha demostrat i que ha tingut una expressió meravellosa d'engendrar tot un continent de la fe cristiana. Tant de bo que aquesta glòria pugui revitalitzar-se, pugui donar fruits com aquells.

—Una paraula sobre la situació social.

—La situació és delicada, difícil. És innegable que hi hagut una sèrie de progressos, però que s'han verificat sobretot en els grans índexs de l'economia, on encara falta créixer i això es manifesta en la distribució dels béns produïts. Encara

tenim situacions molt difícils, de pobresa i en alguns casos, de misèria. Esperem que amb l'ajuda de Déu i la bona voluntat dels ciutadans puguem anar creixent de manera que els èxits puguin arribar amb els seus beneficis al major nombre de gent possible, a tots els habitants del país. Vull destacar que l'ajuda que hem rebut i rebem de les Esglésies d'Europa és molt valuosa perquè moltes de les obres que, com a comunitat eclesial fem, tiren endavant amb l'ajuda solidària de molts germans nostres d'Europa que ens han ofert el seu suport per fer possibles obres assistencials de formació i evangelització. (A.M.)

Campanya contra el deute extern

MADRID.— El 18 de febrer, cap a les 12.00, es lliurará al Congrés dels Diputats gairebé un milió de signatures que demanen la condonació del deute extern dels països del Sud. Qui vulgui enviar la seva firma de suport a la campanya «Deute extern, deute etern?», en què participen Càritas, Justícia i Pau, la Unió de Religiosos de Catalunya i Mans Unides, pot fer-ho a través del fax 914 298 707 (Congrés dels Diputats). (C.C.)

Espanya

Ajuda a l'Església Necessitada presenta el seu programa per enguany

■ L'associació posa l'accent en la pastoral familiar

MADRID.— Continuament ens arriben notícies de llocs on els cristians es veuen immersos en conflictes i on pateixen marginació per la seva fe. L'obra internacional Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) contribueix a la reconciliació entre pobles i religions. Actualment més de 150 països es beneficien de l'ajuda d'aquesta associació.

AEN s'ocupa de la formació de seminaristes, novícies, catequistes i laics; dóna suport als mitjans de comunicació que difonen la Paraula de Déu, incloent les seves pròpies publicacions; manté els sacerdots més necessitats; construeix i reconstrueix esglésies i capelles; procura mitjans de locomoció per als agents de pastoral, i socorre els refugiats, perseguits i víctimes de cataclismes.

Per a aquest any 2000 AEN no produirà canvis essencials en els seus projectes. A cada continent s'adapta a la problemàtica de la situació que s'hi planteja. A Àfrica els criteris d'actuació són els països on són perseguits els cristians, com el Sudan; països amb crisis profundes i amb pobresa extrema. A Àsia, la prioritat se centra en la persecució o en els entrebancs administratius per als cris-

tians en llocs com la Xina, Vietnam, Timor o Indonèsia. Per a Iberoamèrica, l'interès es dirigeix a la formació dels agents de pastoral. En aquest sentit, José María Sánchez, director nacional d'AEN, destaca que «es vol prioritzar la formació de prelatos, religiosos i religioses i laics compromesos. Tenim l'experiència que amb una bona formació hi ha menys diferències socioculturals i econòmiques, i una Església compromesa amb el món només és possible amb la base d'una sòlida formació moral i religiosa. Tenim una gran preocupació per la formació cristiana del laic».

A l'Est europeu i Àsia central, el canvi polític no ha produït un ressorgiment religiós, sinó que s'ha generat un materialisme excessiu, acompanyat de

màfia i corrupció. «AEN —assenyala Sánchez— abocarà els seus esforços en aquells projectes que puguin oferir a les persones una orientació espiritual i religiosa que sigui capaç d'omplir aquesta manca de valors i continguts cristians, a més a més de seguir un ecumenisme "pràctic" amb l'Església ortodoxa segons els desitjos de Joan Pau II.»

Pastoral familiar

Al llarg d'aquest any 2000 «AEN intentarà aprofundir en la pastoral familiar. Ens proposem editar un llibre que a través de la transmissió de virtuts i valors cristians ajudi les famílies i els joves que, amb el seu matrimoni, comencin una família», destaca el director nacional. L'autor d'aquest llibre és el P. Alfonso López Quintas, teòleg i filòsof espanyol, catedràtic de la Universitat de Madrid i president d'AEN a Espanya. Per a José María Sánchez, «juntament amb la Bíblia del Niño (fins ara s'han publicat més de 35 milions d'exemplars en 118 llengües) i el petit catecisme Yo

creo que es va començar a difondre l'any passat amb 700.000 exemplars en 10 idiomes, creiem que AEN podrà contribuir al reforçament d'aquesta pastoral familiar tan important per a la nova evangelització».

Aquest any jubilar es viurà des de l'associació com a «any d'especial conversió i gràcia que ha d'ajudar tots els nostres col·laboradors i benefactors a ser cada vegada més conscients del "do" de la fe que tenim que no podem "guardar", sinó que hem de compartir-lo sent autènticament catòlics, universals». Per això, al maig tindrà lloc un pelegrinatge a Roma de més de 2.000 representants dels 16 països en què AEN està establerta.

Any rere any AEN augmenta el nombre de col·laboradors. Qui estigui interessat a ajudar aquesta associació es pot dirigir a les seves oficines de Barcelona (c/ Luis Antúnez, 24, tel. 932 372 763) o Madrid (c/ Ferrer del Río, 3, tel. 917 259 212).

Rosa María Jané Chueca

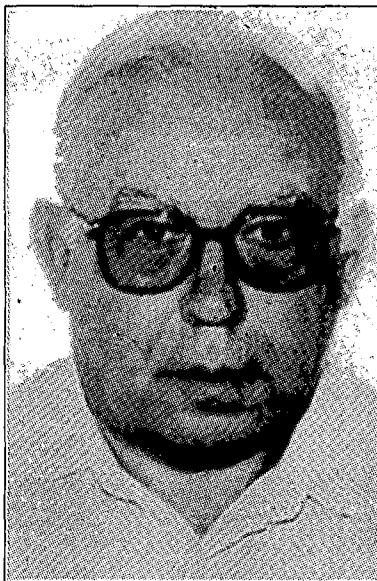
Una plaça dedicada al Papa

HUELVA.— L'Ajuntament de Huelva ha acordat donar el nom de plaça de Joan Pau II a la rotonda de l'avinguda d'Andalusia, just al costat del lloc on el Papa va celebrar l'Eucaristia en la seva última estada en terres de Huelva, el 14 de juny del 1993. El consistori també ha concedit el nom de Presbitero Don Manuel López Vega a l'antic carrer Diego Velázquez, situat en el popular barri de Les Colònies, i en la qual està ubicada la parròquia de Nostra Senyora dels Dolors, de la qual era rector Manuel López. (Odisur)

Nova publicació de la diòcesi de Còrdova

CÒRDOVA.— La diòcesi de Còrdova té una nova publicació, *Primer Día*, editada per la Delegació diocesana de MCS. La revista és mensual, està realitzada en color i recull el més destacat de l'actualitat de la diòcesi cordovesa, reportatges sobre congregacions i ordes religiosos, el patrimoni eclesial i la programació dels diversos departaments diocesans. (Odisur)

Ordenació episcopal d'un espanyol

El P. Ángel Floro, nou bisbe de Gokwe.

MADRID.— L'ordenació episcopal del nou bisbe de Gokwe (Zimbabwe), Ángel Floro Martínez, prevere diocesà d'Albacete i membre de l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres (IEME), tindrà lloc el 19 de febrer a la catedral de Gokwe. La diòcesi en què durà a terme la seva tasca té en aquests moments 21 sacerdots, dels quals 11 són diocesans. Ángel Floro va néixer el 24 de febrer del 1940 a Ayna (Albacete). Al setembre del 1960 es va incorporar al IEME a Burgos. Es va ordenar prevere el 1965. A finals d'aquest mateix any va marxar cap a Zimbabwe, on va començar els seus primers treballs com a missioner. (SIC)

L'Església de Cadis i Ceuta, més a prop dels pobres

MADRID.— La diòcesi de Cadis i Ceuta ha aprovat unes propostes d'acció que suposen destinar el 0,7% de tots els ingressos de l'Església diocesana a l'ajuda al Tercer Món; destinar com a mínim el 10% de tots els ingressos de l'Església diocesana als pobres; establir un organisme que sensibilitzi la comunitat diocesana i que coordini totes les seves accions caritatives; establir Càritas a totes les parròquies com a signe de la dimensió caritativa de la comunitat cristiana, i fomentar la preparació específica per part de Càritas diocesana, dels seus propis voluntaris. (SIC)

Mor un inspector provincial dels salesians

MADRID.— L'inspector provincial dels salesians, David Churio Baquedano, de 64 anys, va morir l'1 de gener, en accident de trànsit quan el seu turisme va xocar amb un camió quan passava pel terme municipal de Puebla de Valverde (Terol). David Churio era el màxim responsable dels salesians de la província de València, que comprén les comunitats autònomes d'Aragó, Múrcia i la província d'Albacete. A la província salesiana de València va passar la major part de la seva vida, assumint diversos càrrecs com a director, conseller inspector i delegat de pastoral juvenil. (SIC)

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO
immobiliària
93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

LLOGERS • ALQUILERS

189 - 08011 BARCELONA

Vaticà

Els malalts, els privilegiats del Jubileu

ROMA:— Una impressionant festa amb focs artificials, so i llum, un congrés sobre els agents sanitaris catòlics, testimonis impressionants de malalts, un via crucis al Coliseu i la celebració solemne amb el Sant Pare van ser alguns dels moments del Jubileu dels Malalts i els Agents Sanitaris a Roma, un dels actes més multitudinaris i emotius de l'Any Sant que va combinar estudi, celebració i festa.

Una imatge de Jesús com a bon samarità i la inscripció llatina *Curate infirmos* va identificar aquests dies els participants al Jubileu dels Malalts, una festa que per al Papa ha tingut un ressò especial, com ha repetit també en aquesta ocasió. Més de dues mil persones en cadira de rodes i unes vint-mil amb diverses malalties van ser testimonis privilegiats d'aquest esdeveniment, celebrat l'11 de febrer passat. Roma va acollir durant tres dies persones malaltes vingudes de tot arreu, que van convertir-se en les autèntiques protagonistes d'un dels jubileus més esperats. Aquest no va ser un Jubileu professional reduïble a una categoria laboral (policia, periodistes, artistes...) sinó que abraçava tothom.

D'aquí la significació que va revestir a tots nivells. Els mitjans de comunicació li van dedicar una atenció especial i van cobrir la majoria dels actes, un fet fins ara reduït només als mitjans catòlics.

La voluntat dels organitzadors va ser trencar amb el tòpic que els malalts són una càrrega i ho van preparar tot perquè el malalt ocupés un lloc privilegiat com a testimoni de l'esperança. Esperar malgrat el patiment i ser conscients que tots som vulnerables de la malaltia van ser les dues consignes que el Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut va proposar en aquest Jubileu.

El mexicà Mons. Barragán, president d'aquest dicasteri, va explicar que «el patiment del món unit a aquell de

Crist és font positiva i de primera importància del perdó i de la indulgència pròpies de l'Any Sant». Un dels moments més forts va ser el de la festa de la joia i l'esperança, un espai de trobada i de testimoniatge de persones que viuen la seva malaltia amb alegria i confiança i que troben en el patiment la font per esperar.

210 malalts van rebre la Unció

En la celebració amb el Papa es va conferir el sagrament de la Unció dels malalts a deu persones que representava els cinc continents, i els bisbes concelebrants van conferir-lo a 200 persones més. Durant l'any jubilar el Papa té previst conferir tots els sagraments. Per ara ja ha administrat el del Baptisme, la Ordenació episcopal i la Unció dels malalts.

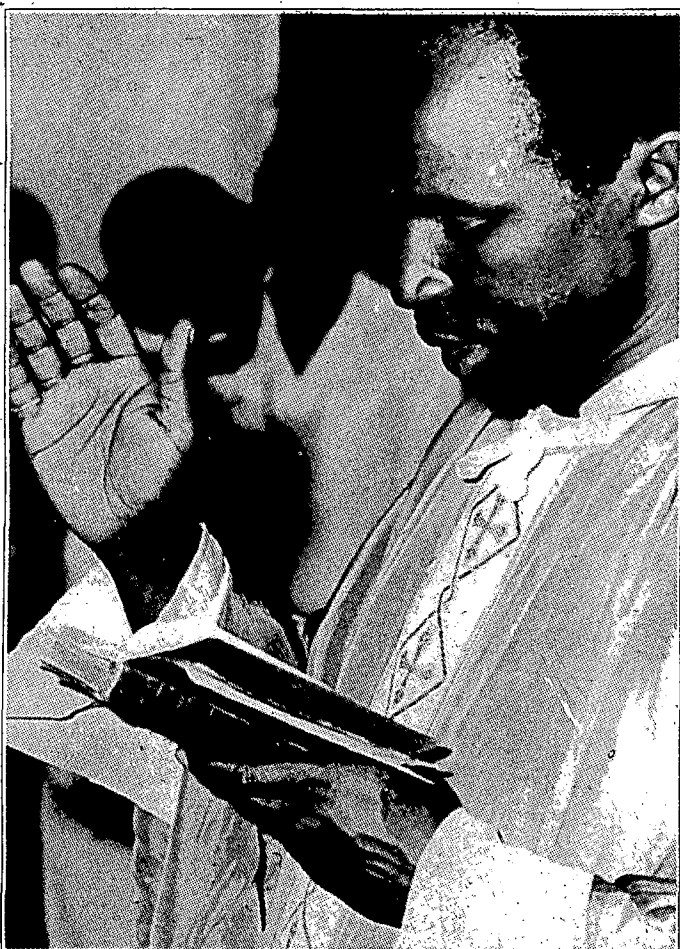
Aquest Jubileu va tenir la funció de recordar a tothom que si al compromís de les associacions, famílies i voluntaris s'hi ajuntés una activitat més incisiva i

eficaç de les institucions sanitàries i assistencials, seria més fàcil vèncer el desafiament de convertir la malaltia i l'handicap com a ocasió de compromís i creixement per a tota la societat. Aquest esdeveniment jubilar va voler aclarir que la malaltia no és una excepció ni un problema sinó un repte. El de saber construir una societat a la mida de la persona, una societat que sigui capaç d'oferir dignitat a tothom, sigui quina sigui la situació en què es trobi.

El Pontifici Consell per la Pastoral de la Salut va remarcar que «les minúsvaleses i malalties no són només patiment i exclusió sinó que també signifiquen ganes de viure, emancipació i socialització». Els pelegrins que van assistir a aquest Jubileu a Roma van endur-se el llibre *Curate infirmos*, un esplèndid volum amb totes les informacions logístiques i històriques necessàries per celebrar el seu Jubileu i amb il·lustracions d'art religiós antic i modern.

Miriam Díez

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFICIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Mornig Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

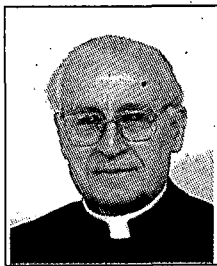
25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Carta Dominical

L'acolliment dels musulmans a la diòcesi

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

No és necessari que ponderi al lector l'humor de l'escriptor i dramaturg irlandès de llengua anglesa George Bernard Shaw. He recordat darrerament una sentència seva que deia així: «L'home més intel·ligent que conec és el meu sastre. Perquè alguns ja m'han pres les mides per a tota la vida, mentre que el meu sastre me les pren cada vegada que m'ha de fer un vestit.»

També a mi algunes persones han decidit prendre'm les mides per sempre en un tema que és delicat: les relacions interreligioses i, més concretament, les relacions dels catòlics amb els seguidors de l'islam. He de

dir que no em reconec en les mides que alguns han difós com si fossin les meves. Dit planerament, no em considero rectament interpretat quan es diu que el cardenal arquebisbe de Barcelona s'oposa a la construcció d'una mesquita a la Ciutat Comtal, perquè això no respon a la veritat.

En una intervenció radiofònica recent vaig dir que accepto que s'obrin mesquites, perquè els musulmans tenen dret a disposar de llocs on puguin celebrar el seu culte. I he demanat que, de la mateixa manera que aquí acceptem que hi hagin mesquites, també puguin tenir esglésies els cristians que viuen en països de majoria musulmana. Potser en algun país hi haurà centenars de mesquites; només demanem que hi pugui haver alguna parròquia catòlica per a una atenció adient als fidels. Això, ara per ara, en massa llocs, no és permès.

I això és el que ara reitero, que es resumeix en dos punts: primer, l'exigència d'acolliment als creients de l'islam, en l'àmbit social, cultural i religiós, cosa que realitza tota la comunitat catòlica per mitjà de molts centres d'acolliment, el darrer dels quals és el projecte Al Qantara per a infants magribins; segon, petició

d'una justa reciprocitat en aquells països en els quals la religió musulmana és majoritària, per tal que els cristians gaudeixin també de llibertat per a la pràctica personal i comunitària de la seva fe.

Nosaltres hem de centrar-nos en el que constitueix el nostre deure en el camp de les relacions interreligioses, ja plantejades de forma positiva i en perspectiva de llibertat per a tots en la declaració *Nostra Aetate* del Concili Vaticà II. En aquest sentit, puc dir que el meu desig és que els musulmans disposin dels seus llocs de culte i la seva mesquita, a la qual tinguin accés no solament un sector determinat sinó tots els creients de l'islam de qualsevol nació, i hi puguin celebrar el seu culte. L'Església, en reconèixer en el Concili Vaticà II el dret civil a la llibertat religiosa, s'obria a la realitat del pluralisme religiós i cultural, que és una de les característiques de la nostra societat.

D'altra banda, és sorprenent que es doni ressò a fets excepcionals, que fins i tot, de vegades, no són certs i, en canvi, no s'informi gens de la tasca que institucions de la nostra diòcesi realitzen en el camp de l'acolliment dels immigrants; siguin de la religió que siguin, sense cap mena de discriminació.

Paraula i vida

La pregària

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primat

El novel·lista cristià Julien Green es feia aquesta pregunta: «Quantes persones hi ha, entre nosaltres, que hagin experimentat el sentiment de la presència de Déu?» L'home del nostre temps a occident és força materialista, i amb prou feines li queda el gust per la riquesa interior que constitueix la consciència de la seva pròpia identitat.

Els nostres ulls només veuen el que es palpa, el que pot mesurar-se, el que és possible comprovar experimentalment. Saint Exupéry deia: «La cosa essencial és invisible als ulls.» Fàcilment els diners, la voluptuositat, l'ambició, l'èxit, maten en nosaltres la percepció

del misteri que ens envolta des que naixem fins que morim.

Per això l'oració costa a la gent d'avui. Tanmateix la recomanació de Jesús és ben clara i categòrica: «Convé pregar sempre i sense defallir», i també aquesta: «Vetlleu i pregueu, per no caure en cap temptació; l'esperit prou és a punt, però la carn és feble.»

Per fonamentar la necessitat que tots els cristians tenen de pregar, cal pensar en les nostres relacions interpersonals amb Déu com en «relacions d'amor». L'amor etern, infinit i gratuït que Déu ens té a cadascun de nosaltres ha conquistat el nostre cor, i la nostra resposta és una resposta d'amor a Déu. Les nostres relacions amb Déu són les relacions entre l'estimat i l'estimada.

Els cristians han de trobar cada dia uns moments generosos de silenci, d'estar amb el Senyor; per poder viure el do de la «pietat». Déu parla en el silenci. La pregària, com una estona dedicada explícitament a Déu, dona un to a la vida de cada dia. Cal entrar a la cambra íntima del cor i tancar la porta, com ensenya Jesús en l'Evangeli. Llavors, ens diu el Senyor, «prega el teu Pare que està en el secret i t'ho recompensarà».

La pregària diària personal ajuda a entendre i a viure millor la pregària litúrgica. Per això el Concili Vaticà II

ens fa aquest advertiment: «La participació en la sagrada litúrgia no inclou tota la vida espiritual. En efecte, el cristià, cridat a pregar en comú, ha d'entrar també en la seva estança per pregar el Pare en secret.»

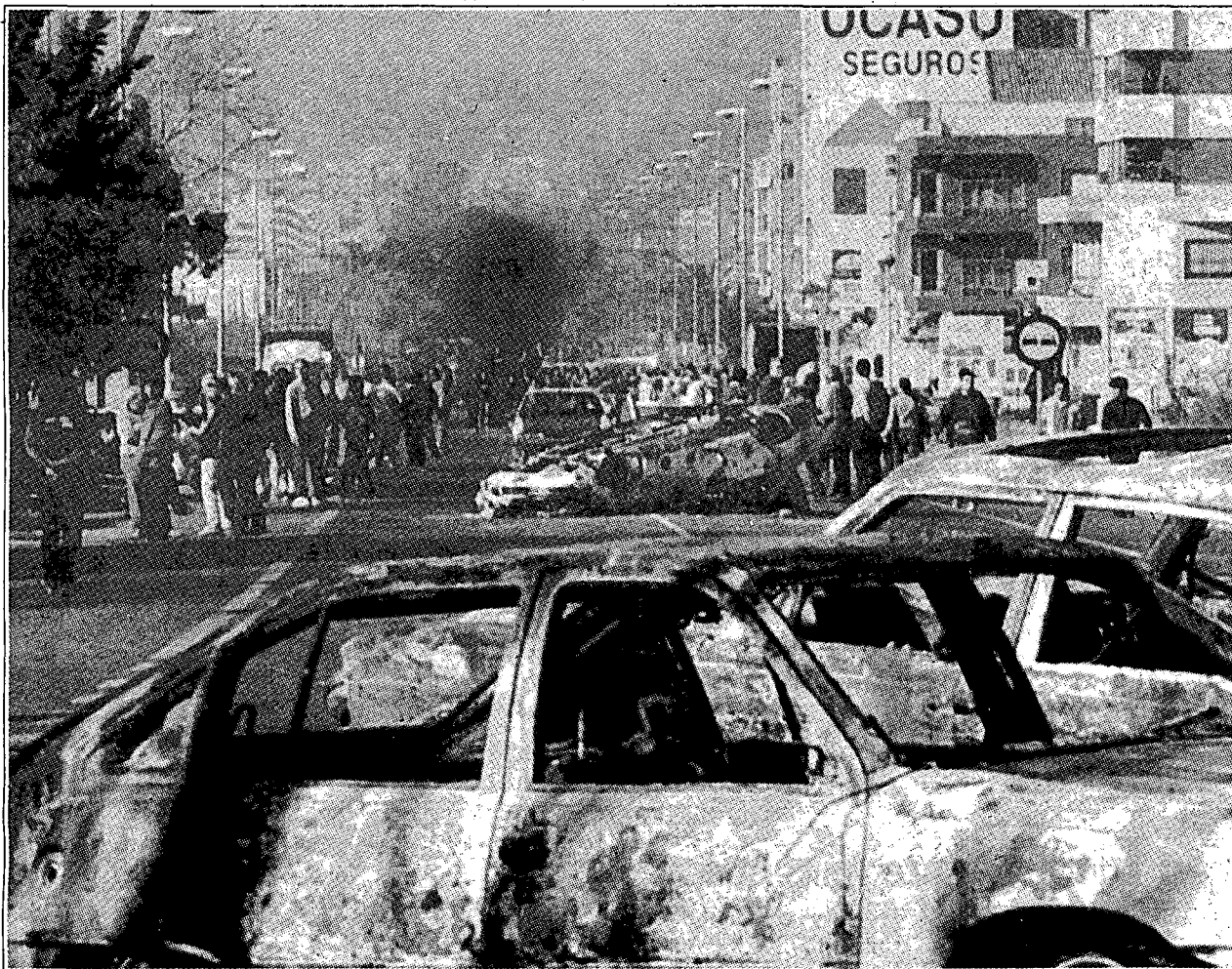
Sant Joan Crisòstom, en el segle IV, ensenyà als cristians del seu temps com podien aconseguir això que modernament anomenem «la dimensió contemplativa de la vida cristiana». Els deia: «No hi ha res millor que l'oració i el col·loqui amb Déu per posar-nos en contacte immediat amb Ell. Llavors és quan el nostre esperit és il·luminat per la seva llum inefable.» I encara afegia el sant: «Em refereixo a aquella oració que no es fa de rutina, sinó de cor; que no queda circumscrita a uns moments determinats, sinó que es prolonga sense parar nit i dia.» En el fons, aquesta oració pressuposa, com a element imprescindible, el diàleg amb Déu i el seu record.

La Tradició de l'Església ens proposa alguns ritmes de pregària destinats a alimentar la pregària contínua. Alguns són diaris: la pregària del matí i del vespre, d'abans i de després dels àpats, la litúrgia de les Hores. El diumenge, centrat en l'Eucaristia, és santificat principalment per la pregària. El cicle de l'any litúrgic i les seves grans festes són els ritmes fonamentals de la vida de pregària dels cristians.

opinió

Zoom

Foto: "el Periódico"

A la ciutat d'Almería d'El Egido s'han produït violents enfrontaments entre les dues comunitats que formen la població: la hispana i la immigrada procedent del nord d'Àfrica. Però el pitjor del cas ha estat que elements xenòfobs han atiat la revolta, i ha estat necessari enviar allí una forta dotació de policia per restablir l'ordre.

Notes insignificants

Germà Adrià

Els bons samaritans

Senyor, vull parlar amb Tu del text de l'Evangeli del setè diumenge.

L'he llegit i rellegit. M'agrada molt. Està clar que les pàgines de l'Evangeli són totes Vida i totes són Sorpresa i totes són la teva Paraula i el teu Ensenyament.

Ets a casa a Cafarnaüm. La gent se n'assabenta i t'assetgen per tot arreu. I omplen la casa de tal manera que és impossible creuar-ne la porta.

I quatre bones persones, bons samaritans, porten un paralític perquè el reconeguis... Impossible entrar, però no s'acovarden. Pugen al terrat i obren el sostre per baixar la llitera.

Quina sorpresa per a tots! I Tu, per descomptat, l'atens de seguida. Te n'ocupes, el guareixes i primer li perdones els pecats.

Però, Senyor, si no hi va anar per això. Hi va anar per poder caminar...

I aprofites l'ocasió per haver-te-les una altra vegada amb els bons d'ofici, aquells que no creien que un home (un Déu) com Tu, pogués perdonar els pecats...

Quina alegria per als quatre bons samaritans veurè el paralític carregar la seva llitera i sortir caminant cap a casa.

Jo et demano, Senyor, que hi hagi, per tot arreu, bons samaritans com aquells quatre.

Que siguem valents per recollir algú del carrer i acompanyar-lo a un lloc on el puguin atendre.

Que siguem decidits per deixar la nostra feina i la nostra tranquil·litat, perquè un malalt o un marginat pugui ser atès.

Et demano, Senyor, que siguem decidits i agosrats com aquells quatre i que no ens espantin les dificultats. Per insistir-hi si no ens reben. Per molestar i molestar si no ens fan cas. Per importunar i saltar-nos totes les normes, perquè la persona que «portem» sigui corresposta.

Que no tinguem en compte les normes, ni els costums, ni les barreres. Que siguem valents per transgredir-ho tot perquè un marginat sigui atès.

Senyor, que sapiguem vèncer els respectes humans; que sapiguem ser la mà que no es cansa d'acompanyar; que ningú no pugui aturar-nos davant d'una necessitat.

I que sapiguem ser senzills i humils com aquells quatre. D'ells, ja no se'n parla més a l'Evangeli. Van aconseguir que el paralític fos atès i no van voler cap medalla. Van fer el bé, sense esperar cap recompensa. Van fer el que calia, sense esperar les càmeres de televisió.

Que sapiguem ajudar sense buscar gratituds ni recompenses.

Que tinguem l'instint de connectar amb els necessitats i servir-los de pigall i de companyia.

I si algun dia, Senyor, tinc alguna necessitat, fes que hi hagi una mà bondadosa que m'ajudi.

I perdona els meus pecats, Senyor. Perdona totes les vegades que no he sabut o no he volgut ser la mà bona per a qui necessitava ajuda.

Perdona'm, Senyor.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Un any de televisió solidària

No és pas habitual en televisió que algunes iniciatives solidàries es prolonguin durant un any seguit. Amb tot, aquest és el macroprojecte que Tele 5 ha posat en marxa durant els dotze mesos d'enguany. La cadena es compromet amb dotze temes socials que, a raó d'un per cada mes, són els següents:

Al gener, «La tercera edat», un col·lectiu que a Espanya el formen sis milions de persones. Al febrer, «Aconseguir més voluntaris», com una eina de compromís real amb la societat. Al març, «Conservar la naturalesa», un patrimoni natural que cal respectar i

estimar. A l'abril, «Energia i reciclatge», dedicat als nens del Nepal, que sofreixen greus calamitats al país de les grans muntanyes. Al maig, «Integració dels discapacitats», que són ciutadans amb plens drets. Al juny, «Conduir amb prudència». Al juliol, «El patrimoni cultural». A l'agost, «Maltractaments a les dones», que reclama la necessitat de denunciar la violència i impulsar iniciatives de suport a la justícia. Al setembre, «Una vida més saludable», a través d'una alimentació sana, i l'abandonament dels hàbits perjudicials. A l'octubre, «Ajuda als nens del carrer», amb diverses organitzacions no governamentals. Al novembre, «Disminuïts psíquics», integrant-los en l'àmbit social, laboral i de lleure. I al desembre, «Un Nadal per a tots», sobretot per als mancats d'estança, d'assistència sanitària, d'educació i de treball.

La idea de Tele 5 compta amb el suport de diverses organitzacions no lucratives, a les quals s'espera que se n'afegiran d'altres durant l'any.

S'ha parlat molt i amb raó dels programes «escombraries» dels canals públics i privats. Ara no serà així del tot. Tant de bo que aquesta iniciativa d'una cadena privada sigui imitada per les cadenes públiques.

Mentrestant, una bona notícia que cal aplaudir.

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Dos fills de dues Àfriques

Àfrica ha entrat a l'any 2000 sense dos dels seus fills que més han marcat la vida del continent durant una gran part del segle xx: Julius Nyerere i Mobutu Sesse Seko. Tots dos van governar llargs períodes els seus països respectius: Tanzània i el Zaire, actualment República Democràtica del Congo. Nyerere va morir a l'octubre de l'any passat a Londres, i Mobutu, l'any 1997 al Marroc.

Nyerere era cristià. La seva acció de govern va tenir llums i ombres, però ell va ser, indubtablement, un humanista. El preocupava la justícia social, va lluitar contra l'apartheid existent llavors a Sud-àfrica, i va fomentar al seu país l'ús del swahili, la llengua nacional.

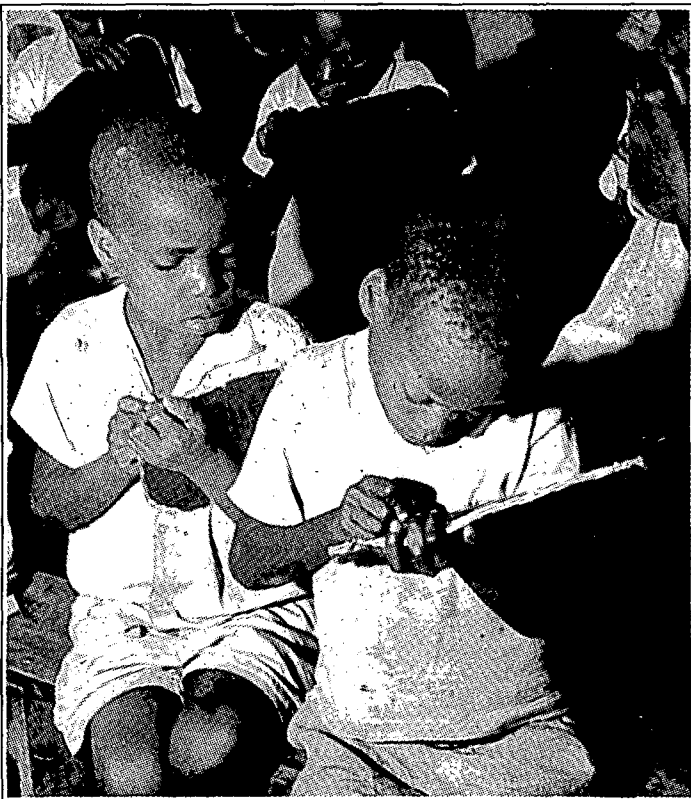
Mobutu tenia uns altres punts de referència. Va arribar al poder a través d'un cop d'estat. L'excel·lent documental *Mobutu, rei del Zaire*, del belga Thierry Michel, retrata el seu estil de governar despòtic i fins i tot cínic, que va guanyar-se l'oposició del cardenal Malula i la de diferents sectors del catolicisme del país. Aquest documental, que esperem que ben aviat es pugui veure als cinemes del nostre país, fa pujar els colors a la cara quan de les escenes en blanc i negre passa a les imatges recents que mostren líders de països occidentals, com ara George Bush o Jacques Chirac, afalagant el dictador. Sense el suport de determinats règims occidentals Mobutu no hauria deixat un país empobrit, dividit i indignat en assabentar-se de la corrupció i del clientelisme del seu règim.

Més que de dos fills d'Àfrica, Nyerere i Mobutu són dos fills de dues Àfriques diferents i oposades: la que s'allunya del colonialisme i busca el progrés de tota la població i la que, amb la complicitat de les antigues potències colonials, es limita a mantenir l'ordre públic i a garantir el benestar d'unes minories privilegiades.

En aquest dilema hi tenen molt a dir els gover-

nants africans i totes les persones que tenen responsabilitats dins la societat d'aquells països. Però els governs i els pobles del món occidental no poden desentendre's de la sort dels africans. Els missioners que treballen abnegadament en aquells països constitueixen el màxim exponent de la implicació personal i desinteressada al servei de les persones. Les ONG presents al continent també realitzen una feina meritòria, sovint amb recursos desproporcionats davant la magnitud dels problemes amb què es troben. A tall d'exemple, les delegacions catalanes de Mans Unides van finançar l'any passat vint-i-quatre projectes de desenvolupament en quinze països africans a través de l'operació enllaç.

Catalunya, i l'Estat espanyol, en les seves relacions institucionals, comercials i de tot tipus amb els països africans, poden contribuir a inclinar la balança cap a un projecte excloent o cap a un projecte integrador, cap a l'enfonsament en la misèria o cap a un futur ple d'esperança per a tots els fills d'Àfrica.

saber escoltar

Progressisme

El diccionari indica què és el progressisme. En efecte, el defineix com el conjunt d'idees i doctrines dels progressistes. Aquests són partidaris del progrés, d'anar endavant, d'avançar. Això, d'entrada, està molt bé. La vida humana i la mateixa cultura duen una força que les mena endavant. La història, amb els seus alts i baixos, tendeix a progressar. Sí, de vegades, costa i sembla que, en el camí dels homes i dones, hi hagi determinades marrades. Fins i tot, per part dels qui es declaren progressistes.

Em deia un bon amic que ell no gosava pas anomenar-se progressista. Que ho era en determinades coses i en d'altres no. Que havia fet el que havia pogut per formar-se professionalment, per ser honest en el treball... Que havia fundat una família nombrosa, que havia participat en activitats socials i en organitzacions religioses... «Home, amb això he contribuït al progrés de força realitats. Tanmateix, en altres coses, el meu progressisme ha consistit a restar en determinades fidelitats. No ho he sabut veure d'altra manera.»

En certs temps, com per una mena de sentit estrany de culpabilitat, és molta la gent que s'ha exhibit en progressista. Em contava una persona, en un moment de sinceritat, que havia arribat a postures ridícules —li semblava— per aparèixer com a progressista davant dels altres. Un altra m'explicava que això havia dominat força —li semblava— el tarannà de determinades actuacions cristianes, que, segons creia, havien resultat supèrflues.

La veritat és que el qui signa aquest article detesta les etiquetes. Perquè troba que mai no són exactes. I que la qualificació de les persones és una tasca que el mena a ser injust, si la practica. Però, sí que es fa moltes reflexions, ni que siguin senzilles. L'altre dia, pensant en la vida cristiana, vaig arribar a una conclusió que és òbvia per si mateixa: ser progressista no és una qüestió de mots; perquè, en cristià, és progressista qui segueix de veritat les petjades de Jesucrist. Això sí que no té discussió.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Joia-Jubileu

Fa anys, el dia en què em vaig comprometre lliurement al celibat i al rés del que aleshores s'anomenava breviari, la il·lusió que vaig sentir va ser molt gran perquè la meua pregària era des d'aleshores la de l'Església universal. Mai no vaig ser un expert en llatí, però aquesta asseveració em va animar a no deixar mai de complir aquest compromís, tot i que recitava uns salms que no entenia gaire.

Recordava això tot escoltant la presentació des de Roma de la pregària que retransmetien des de la plaça del Vaticà. Deia la locutora que amb això volien ajudar els cristians d'arreu del món a unir-se a la pregària diària dels pelegrins al costat de la tomba de l'apòstol Pere. Són les set de la tarda, pels volts la mitjanit tornaran a emetre-ho en diferit, que és l'hora en què acostumo a connectar, perquè aquest rés sigui el meu acomiadament del dia. Tot i que no té la categoria de pregària litúrgica, a causa de la bellesa plàstica de la façana vaticana on es reuneix l'assemblea, el seu contingut i la varietat d'edats i de races dels que hi participen, em resulta d'una utilitat extraordinària. Els que coneguin Taizé i els seus costums, aquells que recordin les Olimpíades de Barcelona amb els seus voluntaris i les seves torxes, se sentiran a gust contemplant l'acte.

S'inicia amb la repetició continuada d'alguna antífona en llatí, i alterna els versicles en llengües diferents. L'assemblea rep la salutació de qui la presideix, un cardenal o un bisbe, salutació que també es repeteix en altres idiomes. I aquest fet particular, la varietat d'expressions lingüístiques, com que és comuna a totes les seves parts, no ho tornaré a repetir més. Es proclama l'evangeli, al silenci breu segueix una homília breu. Quan recitem o contestem amb afirmacions cantades professem la nostra fe. Es resa el Parnostre i s'invoca Santa Maria. El Papa, a través de Ràdio Vaticana, imparteix la seva benedicció, i amb una cançó i un familiar «bona nit!», finalitza l'acte. Ha durat una mitja hora.

Penso, i tant de bo que m'equivoqui perquè potser ja és una realitat, no seria una bona idea oferir aquesta pregària en alguna església de cada població? Les dificultats tècniques són poques i el preu de l'equip quedaria fàcilment compensat pel profit espiritual que molts n'obtindrien.

Però, si he titulat aquest article «Joia-Jubileu» és perquè els actes celebratius dels grups particulars que es trasmeten des de l'aula Pau VI contagien l'alegria que dels que s'hi congreguen. El Jubileu dels nens, la retransmissió que es va fer el 2 de gener passat, va ser un fet extraordinari i encantador. Va resultar un testimoni immens de fe, de bondat, d'alegria, de bellesa i d'amor. Els infants no tan sols van cantar, també van ballar i resar i d'aquella assemblea multicontinental van sorgir iniciatives que es continuen perllongant per tot Itàlia, el rescat de molts nens-soldat de Sierra Leone n'és un exemple. La retransmissió posterior del Jubileu de la Vida Consagrada es va caracteritzar per la simpatia que suscitava la vida religiosa i l'admiració que transmetia el seu testimoniatge de servei fins a arribar al martiri. El Jubileu dels Malalts, celebrat recentment, va continuar amb l'interès dels anteriors. Per la meua banda, tan sols em puc oferir a enviar còpies en vídeo dels actes, a qui m'ho demani.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

■ Els màrtirs del 1936-39 i dos Papes complementaris

Sr. Director,

Acabo de llegir un article interessant sobre la complementarietat entre l'actuació de Roma en el tema dels màrtirs de la persecució anticristiana durant el trienni 1936-39. Resumint-lo, diria que l'Esperit Sant és qui guia en realitat les decisions de la jerarquia, alguna de les quals ens podrien semblar equivocades a primera vista, però que amb la perspectiva del temps les considerem complementàries.

Al Sant Pare Pau VI li va semblar bé —deixem de banda qui li ho va suggerir— deturar els processos canònics per a la declaració de martiri de molts sacerdots i cristians innocentment morts durant la contesa, per evitar que es barreassin elements polítics i religiosos. Una decisió, que semblaria contradictòria però que resulta complementària, és la de l'actual Sant Pare que, malgrat les queixes d'alguns —per als quals aquests màrtirs ho són solament des del punt de vista humà, concretament en una guerra civil—, ha decidit dir les coses pel seu nom. Així, des d'aquesta òptica, són màrtirs cristians els qui van ser executats *in odio fidei*, per odi a la fe. Són, doncs, legítimes les beatificacions i les canonitzacions. Legítimes i desitjables.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

■ De vós o de tu?

Sr. Director,

En castellà, a Déu, el tracten de tu; en català, però, el tractem de vós. Llegim en la nova edició actualitzada del Diccionari de l'Enciclopèdia Catalana: «Vós: pronom personal... emprat... a Déu, als sants, etc.» Segons això, tractar Déu de tu és un castellanisme.

Els que tenim una certa edat i hem estat educats segons els catecismes de la nostra època continuem tractant Déu de vós. Això també passa en les versions catalanes actuals de la litúrgia. Si les versions en la nostra llengua de les pregàries litúrgiques algun dia canvien el tractament a Déu, a la Mare de Déu o als sants, serà una altra cosa. Mentre no sigui així, el tractament és com fins ara: de vós.

El que caldria evitar és la dualitat de tractaments, que de vegades es produeix en un mateix acte, en el qual a Déu el tracten intermitentment de vós i de tu. Això indica poc respecte. En preguntar a un eminent catèdric de la nostra llengua

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

■ Té sentit el sofriment?

Sr. Director,

Al món hi ha sofriments generals, com les guerres, els terratrèmols, les epidèmies, les sequeres, etc. I sofriments personals, com la fam, la malaltia, la soledat, etc. Això planteja la pregunta de per què Déu permet el mal en el món. Una pregunta que només té resposta a través de la fe. Una fe que ens diu que hem estat redimits per Jesucrist crucificat, mort i ressuscitat. És a dir, l'obra redemptora passa per un Crist sofrent. I tota vegada que els seus seguidors som col·laboradors d'aquesta seva obra, hem d'acceptar i entendre el sofriment. Però cal deixar ben clar que aquesta mateixa fe ens ha d'induir a lluitar contra tot sofriment, sigui general o personal.

Hom pensa que malgrat el mal que hi ha al món, cada dia hi ha més sensibilitat pels que sofreixen. Pensem, a més de tota l'obra que fa l'Església en aquest sentit, en la proliferació d'entitats, voluntariats, organitzacions no governamentals i tants d'altres que ens vénen a dir que la humanitat avança en el seu camí de redempció i que potser no hauríem de ser tan pessimistes com sovint som. Per als creients, doncs, podem dir que la fe és sinònim de redempció amb una total confiança en Déu. Una fe que ens ajuda a lluitar malgrat el mal —que, com la mala herba, mai no s'acaba—, malgrat els problemes i malgrat tantes contradiccions i desencisos que la vida ens posa al davant.

A les Escriptures sovintegen els exemples de la fe que lluita contra el sofriment i del sofriment que fa enfortir la fe. Pensem en Abraham, disposat a sacrificar el seu fill per la fe, o Moisès, conduint el poble escollit cap a la terra promesa... Al Nou Testament, Jesús ens diu que qui el vulgui seguir ha de prendre la seva creu, però ensems que el seu jou és suau. En el diàleg amb el jove ric, ens diu que el millor ús dels diners és per pal·liar el sofriment dels pobres. Sense oblidar la paràbola del bon samarità i tants d'altres passatges.

Hom pensa, també, que si els mitjans de comunicació, a més d'explicar calamitats, ens fessin saber també tot el que es fa per evitar-los, potser la crida a lluitar contra els sofriments seria més engrescadora.

PIUS PUJOL ALBANELL
Centelles

com havíem de tractar Déu, la seva resposta va ser categòrica: «De vós, naturalment.»

Mn. ENRIC DÓRDAL
Sabadell

■ Se'ls veu el llautó

Sr. Director,

Em xoquen aquelles persones que, tot i que manifesten obertament i gairebé amb presumpció la seva manca de fe religiosa, es mostren tan preocupats per determinats temes que cal tractar amb molta cura. Donant-se-les de coneixedors profunds,

emeten alegrement el seu veredict que no cal dir que contrasta sempre amb les disposicions de l'Església.

Aquestes persones s'emparen en el Gènesi, citen fragments de la Bíblia i interpreten fora de context qualsevol escriptura sagrada per defensar aferrissadament l'ordenació sacerdotal per a les dones. D'altra banda, critiquen el celibat sacerdotal i així amb altres afers que exposen sempre a contingència. És possible que si aquests preceptes fossin realment com els que defensen, posarien en evidència els defectes àdhuc amb comentaris de gust ben dubtós.

Impugnant per sistema les tendències

de la clerecia, mostren gairebé una veneració pel qui, tot faltant als mateixos principis, refusa de complir el que està ordenat. No hi manca mai la seva censura per a les prescripcions que cal obeir, o el judici en contra quan, amb la llicència pertinent, no estan subjectes a subordinació.

JOSEP M. BALSELLS i TORRES
Barcelona

■ Dues notes aclaridores

Sr. Director,

Voldria fer dues precisions sobre el requadre titulat *Cristians coptes* publicat al número 1.063 de *Catalunya Cristiana* dins de la secció «Església en el món». Primer, s'hi confon *àrab* amb *musulmà*. Què diran els catòlics melkites d'Egipte, Israel, Jordània... ells, que són àrabs? Àrab és una ètnia i musulmà, una religió.

Segon, els cristians coptes són majoritàriament ortodoxos, no reconeixen la primacia del Papa de Roma, sinó el d'Alexandria. Una minoria dels coptes són catòlics. No es pot afirmar «que totes elles reten obediència a l'autoritat del Papa», ja que se suposa que és el de Roma.

LLUÍS-ANTON ARMENGOL
Sant Boi de Llobregat

■ «Encarregar» fills

Sr. Director,

Fa uns mesos vaig decidir trencar la barrera de família nombrosa i ser mare per quarta vegada. Vaig rebre felicitacions i també reprensions que em van titllar d'irresponsable. Fins i tot algú em va esgrimir que, sent jo farmacèutica, no tenia perdó de Déu. Vaig poder contestar-li amb alguna grolleria, però vaig optar per guardar silenci, atès que en la nostra societat materialista el fill «s'encarrega» tan sols quan convé, per allò de posseir aquest bé de consum animat en què hem convertit la descendència humana.

Mentre a Suècia les famílies nombroses comencen a marcar un estatus benestant, a l'Estat espanyol, el país amb la natalitat més baixa del món, alguns es permeten exercir d'inquisidors de la llibertat aliena i tracten de bojos els qui conceben un matrimoni obert a la vida. Per als creients, regalar a algú el títol de fill és aixecar-lo alhora a la categoria de fill de Déu, amb tots els drets i deures que això comporta, però sobretot és destinar-lo a ser un individu feliç i solidari.

EVA NORDBECK FERRAZ
Barcelona

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació
d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Monsenyor Martimort: liturgista, amic i mestre

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El dia 24 de gener a la catedral de Toulouse, celebràvem les exèquies del canonge d'aquella església, Mons. Aimé-Georges Martimort. Potser hi ha lectors de *Catalunya Cristiana* que no hauran sentit parlar mai de Mons. Martimort, i els resultarà sorprenent que li dediqui aquest record extens. En un apartat dedicat a la litúrgia de l'Església, la mort d'aquest canonge de Toulouse no pot passar desapercebuda. No és només l'amistat personal, des de fa molts anys, la que em mou a escriure aquestes ratlles, sinó el desig de provocar els lectors a complir un deure de reconeixement i agraïment a aquesta persona.

Un liturgista

Mons. Martimort era universalment conegut com a liturgista. Ho era, en efecte, amb tota propietat. Reunia una ànima de teòleg, d'historiador, de pastor i d'apòstol. Tot plegat en un cos més aviat petit i rabassut, que feia pensar en el que fou un

dels seus amics i company de treball infatigable, durant el Concili Vaticà II: Mons. Manuel Bonet.

Les «ànimes» de Mons. Martimort, feien d'ell un liturgista excel·lent. El teòleg el portava a reflexionar i explicar la profunditat del misteri de l'assemblea litúrgica, epifania de l'Església. L'historiador li garantia la vinculació amb la Tradició de l'Església, i el feia també crític exigent. El pastor li permetia oferir orientacions precises i pedagògiques per a la pastoral litúrgica. L'apòstol l'empenyia al treball infatigable —fins a la vigília de la seva mort— i a noves iniciatives per la causa de la renovació litúrgica.

En el Concili Vaticà II fou quan el zel de Mons. Martimort va resplendir més universalment. Fou un dels «pares» de la Constitució *Sacrosanctum Concilium*, el document del Vaticà II que va decidir i orientar tota la reforma litúrgica. Ésser «pare» vol dir aquí que va treballar en la seva redacció —amb altres, certament, d'una manera important. «Que el Senyor

es recordi d'ell en el seu Regne!», com diuen els bizantins.

Un amic

Dono gràcies a Déu de poder fer amb tota veritat aquesta afirmació. No pas només amic meu, personalment, sinó també i alhora amic i mestre d'altres preveres de Barcelona, amic de les nostres institucions. Fa molts anys (l'any 1957) que va visitar la nostra ciutat, i va fer una conferència memorable als preveres. Hi hagueren altres visites, entre les quals la participació en la inauguració del II Congrés litúrgic de Montserrat, l'any 1965, en ple Concili Vaticà II. Després fou la col·laboració en el treball de la Congregació per al culte diví. El seu contacte amb la Congregació era constant, i els seus consells i observacions eren atesos amb respecte, com correspon a un mestre. Un dels problemes que més l'havien afectat era el de Mons. Lefebvre, per la seva actitud tossuda contrària a la reforma conciliar. Mons. Martimort era un

home de la Tradició de l'Església en el seu sentit més profund, per això no podia admetre que s'invoqués la Tradició com a excusa per a la contestació del Concili.

Un mestre

Més que un professor —que també— Mons. Martimort ha estat un mestre. Un mestre de la vida en l'Església, de la celebració litúrgica, del valor del diumenge. Tot plegat, centrat en el tema «estrella» de la seva aportació teològica: l'assemblea litúrgica. Les seves conferències sobre el tema, publicades després a les revistes, són un text clàssic de la literatura teològica i litúrgica.

Mons. Martimort ha ensenyat als cristians què significa «reunir-se en assemblea». El caràcter universalista de l'assemblea, litúrgica, la dimensió jeràrquica, l'element dominical, la imatge mística de l'Esposa feta visible en l'assemblea, la participació activa espiritual i visible... Que el Senyor l'aculli a l'assemblea dels sants!

petites homilies

Aixeca't

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues. Som uns nostàlgics dels temps passats. Abans, diem, tot era diferent. Cert. Abans tot era millor. L'errem. La memòria nostàlgica ens gasta males passades. Ens fa creure que l'ideal és romandre sempre en una eterna incubadora. Fora riscos. Volem seguretats. Retornar a la dolça escalforeta del si matern. Quietud. Conservació. Mort? Aixeca't, carrega't la llitera i vés-te'n a casa. És l'ordre de Jesús. Allunyar-se del passat. Vèncer la por de caminar. Anar cap al futur. Estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? La cosa nova de Déu és la redempció constant del present. El cristià ve d'ahir. Però és d'ara. Aahir era un paralític. Immòbil. Ara el baptisme l'ha posat dret sobre la ruta dels sants. Ell mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit Sant. Som vida. Creguem en la vida.

Per estrany que sembli, creure en la vida no és fàcil. Ens deixem enterbolir massa sovint per la doctrina de la mort. Llavors esdevenim quasi morts. Paralítics. Engarrotats. Immòbils. Necessitem urgentment posar-nos a tret de la salvació. Sols hi ha un camí: situar-nos davant

«Jesús guarint els malalts», gravat de Gustave Doré.

de la Vida. Jesús. Com? Amb l'ajuda dels qui creuen i estimen. *Vingueren uns homes a dur-li un paralític... Aixecaren el terrat sobre l'indret on era Jesús i, un cop obert el sostre, baixaren la llitera.* Fe valenta. Caritat compromesa. Una de les mediacions que ha de fer el cristià: portar els germans a la presència de Jesús. La Vida. *Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut; en temps difícils, el Senyor el salvarà.* La fe vertadera és sempre caritat. Oberta als altres.

Jesús, en veure aquella fe, digué al paralític: Fill els teus pecats et queden perdonats. Resposta inesperada. Què diu ara, aquest? Els enemics de sempre acusen Jesús de blasfem. L'atac al veritable creient ve d'antic. Els companys del malalt devien quedar astorats. Ells venien per una altra cosa. El camí, però, és aquest. Destruir. Deslligar. Absoldre. Perdonar. *Ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra... Aixeca't... I vés-te'n.* Resurrecció. El passat —el pecat, la mort— ha estat vençut. És història passada. Ara hi ha un home nou que camina cap a la Vida. *Tois glorificaven Déu i no se'n sabien avenir. Deien: No havíem vist mai res de semblant.* La capacitat de meravella de la fe i l'amor és infinita.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

FEBRER

20. Diumenge

VII de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 43:18-19.22-24b / Salm 40 / 2 Corintis 1:18-22 / Marc 2:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nemesi i Potami, mrs.; Eleuteri, Tirani, Nil i Peleu, bs. mrs.; Sadot, b. Santa Amada, mja.

21. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Jaume 3:13-18 / Salm 18 / Marc 9:14-29. Si es vol: Sant Pere Damià, bisbe i doctor (MLl) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Festa de la Misteriosa Llum, a Manresa. Sants, Severià, b. mr.; Pateri, b.; Sèrvul i Vèrul, mrs.; Dositeu, mjo.

Festa Major: a Manresa.

22. Dimarts

La Catedral de Sant Pere (F). Blanc. Lectures: 1 Pere 5:1-4 / Salm 22 / Mateu 18:13-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Papies, ab.; Abili, Pascasi i Aristó, bs. Santa Elionor, reina.

23. Dimecres

Sant Policarp, bisbe, màrtir (MO) Vermell. Lectures:

Jaume 4:13-17 / Salm 48 / Marc 9:38-40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Florenci, cfr.; Sirè, mjo, mr. Santes, Marta de Astorga, vg. mr.; Milburga i Romana, vgs.

24. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Jaume 5:1-6 / Salm 48 / Marc 9:41-50

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Modest, b.; Pretextat, b. mr.; Sergi, mr. Edilbert, rei. Santa Primitiva, mr. Beata Josepa Naval, vg. seglar.

25. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Jaume 5:9-12 / Salm 102 / Marc 10:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari, metge mr.; Tarasi, b.; Diòscor, mr. Santa Valburga, v., i Herena, mr.

26. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Jaume 5:13-20 / Salm 140 / Marc 10:13-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nèstor, b. mr.; Faustià i Porfiri, bs.; Papies i Diodor, mrs.; Alexandre, b.

Lectures bíbliques

Diumenge VII de
durant l'any

Cicle B

Lectura primera

Is 43:18-19, 21-22, 24c-25

Esborro les teves faltes per amor a mi mateix

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, ¿no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí; que corrin rius per la solitud. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.

No és que tu, Jacob, m'hagis invocat, no és que tu, Israel, t'hagis molestat per servir-me. El que has fet, és obligar-me a suportar els teus pecats, molestar-me amb les teves culpes. Però jo, sóc el qui esborro les teves faltes per amor de mi mateix, i no em recordaré mai més dels teus pecats.»

Salm responsorial 40:2-3, 4-5, 13-14 (R.: 5b)

Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut; en temps difícils, el Senyor el salvarà.
El guardará i el farà viure feliç a la terra, no el deixarà a mercè dels enemics.

R. He pecat contra vós, salveu-me la vida.

El Senyor el sostindrà en el dolor; fins a treure'l del llit on jeia malalt.
Jo clamo: «Senyor, compadiu-vos de mi.
He pecat contra vós, salveu-me la vida.» R.

Però a mi, em conserveu sense culpa i em mantindreu per sempre davant vostre.
Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel.
des de sempre i per sempre. Amén, amén. R.

Lectura segona

2C 1:18-22

Jesús no ha estat mai ara sí, ara no.
En ell hem sentit un sí ben clar.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, Déu sap que no menteixo; la nostra paraula quan ens adrecem a vosaltres, no és ara sí, ara no, perquè Jesucrist, el Fill de Déu, que ha estat predicat entre vosaltres pel nostre ministeri —meu, de Silvà i de Timoteu—, no ha estat mai ara sí, ara no. En ell hem sentit un sí ben clar, perquè totes les promeses de Déu en ell s'han convertit en un sí. Per això, quan nosaltres donem glòria de Déu, diem: «Amén», que vol dir «sí», per Jesucrist. I el qui referma i ens ha ungit en Crist, juntament amb vosaltres, és Déu. Ell mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.

Al·leluia

Lc 4:18

El Senyor m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a proclamar la captius la llibertat.

Evangeli

Mc 2:1-12

El Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Al cap d'uns dies, Jesús tornà a Cafar-Naüm. La gent sentí dir que era a casa, i n'hi anaren tants que no cabien ni davant l'entrada. Jesús els predicava. Mentrestant, vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien portar-lo dintre, aixecaren el terrat sobre l'indret on era Jesús i, un cop obert el sostre, baixaren la llitera. Jesús en veure aquella fe, digué al paralític: «Fill, els teus pecats et queden perdonats.» Uns mestres de la Llei que eren allà asseguts pensaven dintre seu: «Com pot dir això aquest home? Això és blasfem. És que algú, fora de Déu, pot perdonar pecats?» Al l' instant Jesús conegué dintre seu que pensaven això i els digué: «Per què penseu això dins vostre? Què és més fàcil, dir al paralític que els seus pecats li queden perdonats o dir-li que s'aixequi, es carregui la llitera i camini? Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra.» I tot seguit diu al paralític: «Aixeca't, carrega't la llitera i vés-te'n a casa.» Ell s'aixecà immediatament, es carregà la llitera i se n'anà en presència de tothom. Tots glorificaven Déu i no se'n sabien avenir. Deien: «No havíem vist mai res semblant.»

Girona

diòcesis

Noves peces del Cantoral Bàsic

■ La Comissió Interdiocesana de Litúrgia va presentar els cants d'entrada d'Advent, Nadal, Quaresma i Pasqua

GIRONA.— El president de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense, Mons. Pere Tena, va presentar el 5 de febre. els cants oficials d'entrada per a les misses del temps d'Advent, de Nadal, de Quaresma i de Pasqua. Aquest és un pas important dins de l'immens projecte de fer un Cantoral Bàsic i representa un esforç sense precedents en el catolicisme des que el Concili Vaticà II (1962-1965) va introduir les llengües vernacles en la litúrgia.

Les línies directius que va donar Mons. Tena, que també és bisbe auxiliar de Barcelona, van ser el lligam del cant amb el sentit i el desenvolupament de la celebració; la Paraula de Déu com a font d'inspiració, i la funció d'unitat eclesial del repertori comú. Aquests criteris justifiquen, entre d'altres coses, que des de tots els sectors vinculats amb el cant, en l'àmbit parroquial i diocesà, es privilegiï la difusió del treball proposat.

Almenys aquest és el desig de la Comissió de Litúrgia, ja que consideren que «els textos són molt adequats a l'esperit de les celebracions corresponents». Així es dona una coherència més gran a tots els elements que formen una celebració comunitària, i corregeixen desviacions que hi ha hagut després del Concili Vaticà.

En concret, el ponent va explicar que en els anys postconciliaris es van introduir cants que s'allunyaven de les fonts bíbliques i de la tradició litúrgica llatina, tant en el text com en la música, fet que ha provocat una tendència a expressar la fe de manera individualista, a perdre el sentit de cada moment de la celebració i els temps litúrgics i, paradoxalment, a dificultar la participació dels fidels per melodies massa complicades.

«No es censura el treball anterior»

Pere Tena no va voler criticar les aportacions fetes. «No és cap censura del treball fet fins ara», declarava, però es vol avançar en una feina pendent a partir de criteris més madurs sobre com «traduir» al català l'esperit de l'expressió litúrgica. Per això es va demanar la col·laboració i l'esforç dels responsables, perquè per sobre de gustos particulars el cantoral comú de les esglésies catalanes es conegui i es canti.

En tot cas, aquest recull no significa la substitució del repertori existent. Els fruits de la comissió tenen l'ambició de poder ser cantats en qualsevol lloc sense imposar-se ni convertir-se en l'únic referent, tot i que sí que es presenten com

un exemple en els criteris per escollir i compondre cants que vagin adreçats a les celebracions litúrgiques. Per això el nou repertori pot ser l'ocasió perquè els músics puguin desenvolupar la seva creativitat.

De moment, però, l'equip de quatre

compositors que han col·laborat amb la Comissió de Litúrgia romanen en l'anònim. Aquesta discreció era un dels punts del contracte dels candidats que van presentar melodies corresponents als textos facilitats per l'equip de treball, ja que, de moment, es vol subratllar el fet que són els cants oficials, és a dir, patrimoni de tota l'Església i expressió de la fe celebrada comunitàriament, tot i que amb el temps es puguin arribar a conèixer.

Un projecte amb història

Una de les primeres manifestacions públiques sobre la necessitat d'elaborar

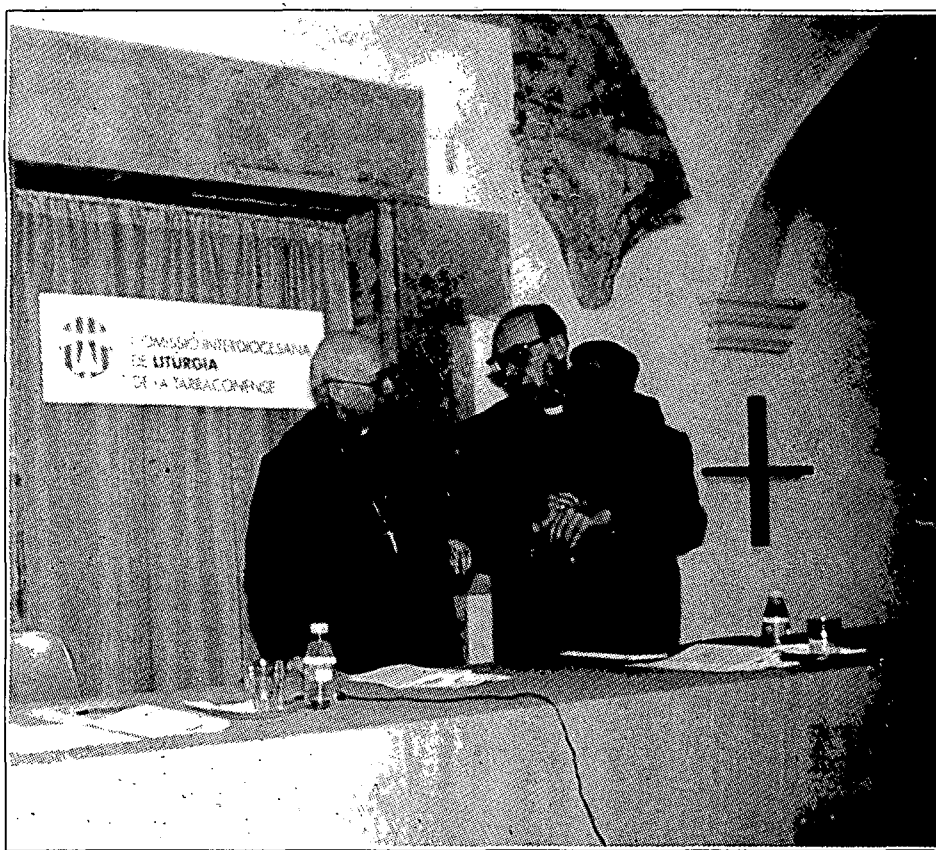
un Cantoral Bàsic va ser la ponència de Mn. Joan Baburés, actual responsable del Secretariat de Pastoral Litúrgica del bisbat de Girona i membre de la Comissió Interdiocesana, durant el segon Congrés Litúrgic celebrat a Montserrat el 1990. La proposta, que de fet recollia l'opinió de nombroses personalitats eclesíastiques, va ser inclosa en les conclusions, però es van haver d'esperar uns quants anys perquè es constituís una comissió amb representants de tots els bisbats que comencessin a estudiar la qüestió.

El gran impuls s'ha rebut des del Concili Provincial Tarraconense (1995), que en el punt 52 ho demana expressament. El 1997 es van presentar les grans línies d'acció en un document sobre la pastoral del cant en les diòcesis de la Tarraconense, i un any més tard van aparèixer els primers fruits: les aclamacions i les respostes per a la missa. Uns mesos després seguien tres ordinaris, és a dir, el text de les pregàries que fa el sacerdot, un dels quals és en llatí. Finalment van sortir a la llum les propostes per al pàrroque i per al Salm responso.

Amb les composicions presentades el 5 de febrer s'inaugura la segona fase, en la qual es preveu l'elaboració del repertori per a la Setmana Santa, els diumenges ordinaris de l'any, les solemnitats, les festes més significatives, per als sagraments i exèquies i, dins del desenvolupament de la missa, per al moment de la comunió i de l'acció de gràcies posterior. Els documents proposen dos o tres temes per a cada ocasió i contenen una triple transcripció en partitura. Una, la més senzilla, pot servir per a l'assemblea, una altra és per a orgue i instruments —tan sols en un cant del temps penitencial de Quaresma apareixen els acords per a guitarra— i la darrera presenta les quatre veus per cantar amb un cor.

Aquest projecte d'elaboració d'un cançoner oficial en la llengua del país fa de les diòcesis catalanes una comunitat pionera entre les esglésies de la Península. La providència, o el reconeixement, han posat Mons. Tena al capdavant de la Comissió Litúrgica de la Conferència Episcopal Espanyola, de manera que ha estès la seva feina a les diòcesis de la resta de l'Estat, tot adaptant text i música a la seva idiosincràsia pròpia, però seguint els mateixos criteris que han servit a Catalunya.

Guillem Farré

Mons. Jaume Camprodon i Mons. Pere Tena, durant la presentació.

La validesa del llatí

Encara que es prioritzi la creació d'un cantoral propi en català, el llatí seguirà existint. El Concili Vaticà II, en el document sobre la litúrgia, animava a usar les llengües dels diferents pobles per facilitar la participació de la gent, però sempre ha mantingut la validesa de la llengua eclesíastica oficial. Segons Joan Baburés, membre de la Comissió de Litúrgia, el gran valor d'aquesta decisió és permetre que catòlics d'arreu del món puguin cantar junts.

Amb aquest criteri, en l'elaboració del repertori català, s'ha agafat la *Missa Brevis* i altres composicions tradicionals. El mateix Mons. Pere Tena, durant la presentació, va donar suport a la persistència d'aquesta llengua al·legant una «qüestió de comunió eclesial», sense por de manca d'intel·ligència perquè ara, argumentava, tothom coneix els textos litúrgics. En aquest sentit va animar perquè totes les comunitats coneguin, almenys, un ordinari en llatí.

Tarragona

Quatre filles d'Arbeca demanen la beatificació del seu pare

■ El metge Marià Mullerat va ser afusellat el 1936

ARBECA.— El 21 de novembre del 1999, Joan Pau II canonitzava a Roma el germà lleidatà de La Salle Jaume Hilari, nascut a Enviny (Pallars Sobirà) i assassinat el 1936 a Tarragona. Esdevenia així el primer màrtir de la Guerra Civil canonitzat.

La cerimònia, retransmesa per televisió, va ser seguida amb atenció per les germanes Mullerat, de les quals una, Adela, viu a Lleida, Maria Dolors i Montserrat, a Arbeca, i la quarta, Josefina, religiosa dominica, viu a Montcada i Reixac. La visió de les imatges de Sant Pere del Vaticà va fer més viu encara el desig que en un futur proper fos el seu pare, el Dr. Marià Mullerat i Soldevila, qui pogués ser inscrit en el catàleg dels beàts i dels sants.

Temps enrere, Adela Mullerat va tenir l'oportunitat de comentar a l'avui bisbe emèrit Ramon Malla la intenció de presentar el prec d'incoar la causa de beatificació del seu pare a l'arquebisbat de Tarragona, ja que el poble d'Arbeca, a la comarca de les Garrigues, pertany a aquella diòcesi metropolitana.

Les quatre germanes Mullerat, al seu dia, van ser rebudes i acollides amablement per l'arquebisbe i primat, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va escoltar amb interès l'anhel de les filles del Dr. Mullerat

Les filles de Mullerat amb Mons. Martínez Sistach.

sobre la beatificació del seu pare. Posteriorment li han presentat la petició formal i confien que la causa es pugui obrir aquest any sant 2000.

«Van matar el meu pare —diu convençuda Adela Mullerat— per ser profundament creient, un bon catòlic. Per a nosaltres i per a molta gent el pare va ser màrtir i seria el nostre desig que aquest martiri fos reconegut oficialment per l'Església.»

Com a veritables relíquies, Adela Mullerat conserva, a la seva casa de Lleida, alguns dels records del seu pare: una capseta per guardar la xeringa, un tap petit de la botella d'èter i un bocí d'una camisa

blanca. «A casa, a Arbeca, hi guardem altres records del pare, com un Crist que tenia a la seva habitació i que va ser salvat miraculosament quan els milicians van anar a detenir-lo, i un petit Crist tot cremat que portava el pare a la butxaca», afirma.

El sacerdot i historiador Jaume Ciurana, fill d'Arbeca i resident a Reus, que va conèixer i tractar el Dr. Mullerat, l'ha definit com una persona molt exemplar, tot asseverant: «Marià Mullerat no va ser un caigut, ni una víctima de la guerra, va ser un màrtir de la fe cristiana, i és patrimoni espiritual d'un poble.»

Jordi Curcó

Llibre d'homenatge

L'any 1997 i amb ocasió del centenari del seu naixement, la família del Dr. Marià Mullerat, metge i màrtir, va editar un llibre intitulat *Homenatge a Marià Mullerat i Soldevila*, en el qual s'apleguen la seva vida i accions. Molt especialment s'hi recullen els fets ocorreguts la nit del 12 i la matinada del 13 d'agost del 1936, dia de la seva execució.

Els testimonis, molt ben recollits en l'esmentada publicació, parlen de l'exemple d'amor evangèlic del Dr. Mullerat. Ramon Perera recorda com a un dels milicians que el van detenir se li va disparar l'arma de manera fortuïta i va quedar ferit. Mullerat va tenir l'admirable gest de curar-lo, sabedor que aquell seria un dels qui li dispararia. Els mateixos testimonis diuen que Mullerat va morir amb la paraula «perdó» als llavis, dirigida als qui li van llevar la vida.

Marià Mullerat i Soldevila va néixer el 1897 a Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà). Va arribar a Arbeca (poble de la seva mare) el 1921 per treballar-hi de metge de capçalera i va tenir també cura dels malalts de Puiggròs i la Floresta, a la mateixa comarca de les Garrigues. Va ser molt apreciat per tothom.

«El Misteri de la Selva» viatjarà a Roma

LA SELVA.— La Representació de l'Assumpció de Madona Santa Maria, de la Selva del Camp (Baix Camp), altrament coneguda com *El Misteri de la Selva*, es representarà a Roma amb motiu de la peregrinació del Jubileu que farà l'arxidiòcesi tarragonina a la capital italiana.

No és freqüent que *El Misteri de la Selva* surti del seu escenari habitual, que és l'església parroquial, però el patronat selvatà, davant de l'excepcionalitat del fet, traslladarà a la ciutat eterna la representació assumpcionista més antiga d'Europa, els orígens de la qual es remunten al segle XIV. Aquesta serà la

quarta vegada que *El Misteri de la Selva* s'escenifica sencer fora de la localitat.

L'església de Santa Maria in Trastevere de Roma serà el marc d'*El Misteri de la Selva* el proper dia 15 de maig. Segons Joan Massana, un dels membres de direcció del col·lectiu, «aquest temple és el més idoni ja que les dimensions de la nau són similars al de la Selva i, tot i que s'hauran de fer diversos retocs a l'escenografia, el conjunt es podrà representar sense gaires canvis respecte de l'original». Cal puntualitzar, a més, que l'església escollida per a la representació és un dels

temples de Roma on es pot guanyar el Jubileu.

El Misteri de la Selva, que gira al voltant de l'assumpció de la Mare de Déu al cel, on intervé una lluita aferrissada entre les forces del bé i del mal, es representa cada any a la Selva del Camp, els dies 14 i 15 d'agost. Precisament, el darrer cap de setmana del mes de gener passat, el Patronat del Misteri va fer la presentació als vilatans d'un vídeo que recull l'obra completa i un altre de dotze minuts de durada, editat per a la promoció i difusió de l'espectacle, a més d'un disc compacte que enregistra la part musical de l'obra. (J.B.)

Dos milions per al programa Filigrana de Càritas

TARRAGONA.— L'Autoritat Portuària de Tarragona s'ha fet ressò de la campanya que realitza Càritas diocesana amb el programa Filigrana aportant la quantitat de dos milions de pessetes per a la realització de treballs d'infraestructura que permetin la posada en marxa d'aquest projecte. El president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, Lluís Badia, ha lliurat personalment l'esmentada quantitat a

l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cal recordar que el programa Filigrana planteja la possibilitat d'incorporar en el mercat laboral entre quinze i vint dones de la demarcació de Tarragona que en aquests moments participen en un curs de formació. Aquest serà el seu primer contracte laboral, un ajut per a la integració social d'aquestes persones. (J.B.)

LLEIDA

El bisbe Ciuraneta confirma tots els càrrecs de la cúria

LLEIDA.— El nou bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha confirmat en els seus càrrecs tots els vicaris episcopals i els càrrecs de la cúria diocesana, mitjançant un decret episcopal, després de la seva presa de possessió el 19 de desembre passat.

El bisbe ha nomenat Mn. Josep M. Quintillà vicari general i moderador de la cúria, i Mn. Ventura Pelegrí, vicari general de pastoral. Com a vicari episcopal de la zona pastoral rural de la diòcesi, ha estat nomenat Mn. Josep A. Lapena, mentre que Mn. Josep Pallarol continua com a delegat general. La secretaria particular del bisbe Ciuraneta la continuarà desenvolupant Mn. Vicenç Ros, que durant 31 anys va ser secretari del bisbe Malla. Tots els nomenats ocupaven ja aquestes responsabilitats diocesanes en haver estat designats per l'anterior responsable de la diòcesi lleidatana i avui bisbe emèrit.

Fonts eclesiàstiques han manifestat que és molt normal que aquests càrrecs continuïn durant un temps ja que el bisbe ha de conèixer primer la realitat de la seva nova diòcesi abans de fer qualsevol canvi. Les mateixes fonts no han exclòs la possibilitat que passat l'estiu pugui haver-hi una reestructuració en els càrrecs diocesans. (J.C.)

Vic

Autoconeixement a la llum de l'Evangeli

■ La tècnica de l'enneagrama ensenya a reconduir les virtuts innates i a orientar el potencial humà

VIC.— Els dies 4, 5 i 6 de febrer va tenir lloc a la casa d'espiritualitat Sant Antoni Maria Claret de Vic un curs sobre *Enneagrama i Evangeli*, a càrrec del claretià Jaume Sidera, traductor del Nou Testament de l'Editorial Claret i amb una llarga experiència en el món de la docència, i d'Antònia Cirer, psicòloga clínica, partidària de les psicologies humanístiques com ara la neurolingüística.

El curs es va desenvolupar amb l'objectiu de treballar a partir de textos escol·lits de l'Evangeli, posant atenció al sentit de la veritat, de la simbologia, de la lectura espiritual a la llum de la pregària i de l'exegesi rigorosa o l'explicació teològica de la paraula.

L'enneagrama és una tècnica d'origen sufi que classifica les maneres de ser humanes en nou tipologies, les quals, situades en un cercle, representen la plenitud de l'home. Tal com ha explicat Antònia Cirer, «entre totes les personalitats formem el rostre de Déu-Jesucrist». La relació de l'enneagrama amb l'Evangeli fa veure que en Jesucrist estan contingudes totes les personalitats humanes, i de fet, en l'Evangeli hi ha passatges que mostren cadascuna de les nou personalitats i com Jesús és un model per a totes.

La tècnica de l'enneagrama va ser recuperada pel psiquiatra sud-americà Claudio Naranjo i ben aviat la relació amb el cristianisme en va fer sorgir una dimensió nova. Els jesuïtes i els cristians en general hi van veure, com molts d'ells hi veuen encara avui, una tècnica de conversió que fins i tot coincidí amb el llenguatge propi de la conversió i amb els estadiis de compulsió, passió, pecat, etc.

L'enneagrama té l'objectiu de curar l'ànima i per tant posa en diàleg els possibles conflictes psicològics de la persona amb l'Evangeli de manera que va a ocupar-se de l'arrel del problema. Segons Jaume Sidera, treballar en els traumes i en els mecanismes de defensa adquirits és alguna cosa semblant a «preparar la terra per després sembrar la llavor de l'Evangeli en terra bona».

Els conductors del curs han constatat en repetides ocasions com aquest autoconeixement a la llum de l'Evangeli deixa bocabadats molts dels assistents. A vegades es produeix un redescobriment de l'Evangeli en el sentit de comprendre la terminologia d'acord amb uns paràmetres més propers a la nostra vida. Tal com ha explicat Jaume Sidera, «és diferent parlar d'una persona endimoniada que parlar d'una persona desestructurada a qui Jesús estructura per dintre per poder ser portadora de la imatge de Déu».

Un dels principals motius de satisfacció per a Antònia Cirer és «l'alegria de descobrir que pots parlar de l'Evangeli i la gent t'escolta com si no ho hagués sentit mai», mentre que, per la seva banda, Jaume Sidera expressa aquesta mateixa satisfacció tot constatant que «l'última novetat és l'Evangeli».

Creients i no creients

Les tècniques d'interiorització que proposa l'enneagrama poden ser vàlides per a creients i per a no creients, tal com indica l'heterogeni perfil dels assistents al curs, tant en la qüestió de la fe com de l'edat o de l'ocupació. Per a Antònia Cirer una diferència important amb altres tècniques és que «es dona una eina perquè la gent treballi per ella mateixa i no creï una dependència amb el psicòleg».

Cada assistent al curs rep, en començar, un diari personal on pot anotar les seves experiències. El diari proposa una frase evangèlica per a cada dia, o proposa redescobrir el sentit del dejuni, tot dejunant per exemple del mal caràcter o de les preocupacions recurrents.

A mesura que el curs avança es constata com Jesús passa fent el bé, cosa que ens interpel·la a fer el mateix com a cristians. Es tracta de portar el seu segell i d'encarnar l'Evangeli de Jesucrist. En definitiva l'enneagrama facilita que «cadascú retorni a la seva vida quotidiana d'una manera nova i valorant el que té, de manera que el religiós sigui més religiós i que el casat visqui plenament aquesta situació amb el convenciment que l'altre és la peça de trencaclosques que necessita per formar el rostre de Déu».

Necessitem els altres per ser nosaltres mateixos. A partir d'aquesta convicció l'enneagrama pot ensenyar a reconduir les virtuts innates i a orientar el potencial humà, sabent que no hi ha una personalitat més bona que una altra, ni una sola manera de fer present Jesús al món, sinó que «hi ha qui el farà present a través del servei, i un altre a través d'una altra virtut».

Totes les virtuts poden caure en un extrem de manera que una persona servicial pot caure en el servilisme, una persona a qui li agraden les coses ben fetes pot caure en el perfeccionisme o una persona molt implicada en la justícia pot tendir a aplicar la justícia pel seu compte, per citar alguns exemples.

El curs impartit a Vic va ser el complement d'un curs previ d'una setmana de durada sobre *Enneagrama i Evangeli* centrat en sant Joan. Des que va començar aquest tipus de formació, ara fa uns cinc anys, s'han portat a terme al voltant de 34 cursos d'una setmana i hi han participat prop de 250 persones. L'acceptació que

Un dinar dels assistents al curs.

va tenir entre els assistents va portar a organitzar cursos complementaris de cap de setmana, cursos d'enneagrama relacionats amb l'Antic Testament i un curs per correspondència sobre *Enneagrama i Evangelis Sinòtics* que actualment se-

gueixen unes 80 persones. Els propers cursos previstos seran a Vic, durant la Setmana Santa i l'estiu, i també al monestir claretià del Pueyo, a Osca.

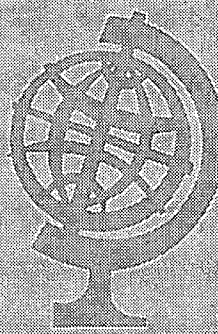
Fàtima Alemany

Tibidabo us informa

- * Puja al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo en aquest Any Jubilar 2000.
- * Joan Pau II en la Carta *Tertio Millennio Adveniente* afirma: «L'Any Jubilar té que ser un any intensament Eucarístic».
- * T'invitem a participar una hora al mes en l'Adoració Perpètua del Tibidabo.

Viatges i Peregrinacions

- * 6 de maig de 2000
Santuari de Nostra Senyora de Núria
- * 13-14 de maig de 2000
Lourdes
- * 31 de maig - 7 de juny de 2000
Terra Santa
- * 15-23 de setembre de 2000
Torí-Roma

Consultes i inscripcions 934 175 686

350 anys de la Companyia de Maria-Lestonnac a Barcelona

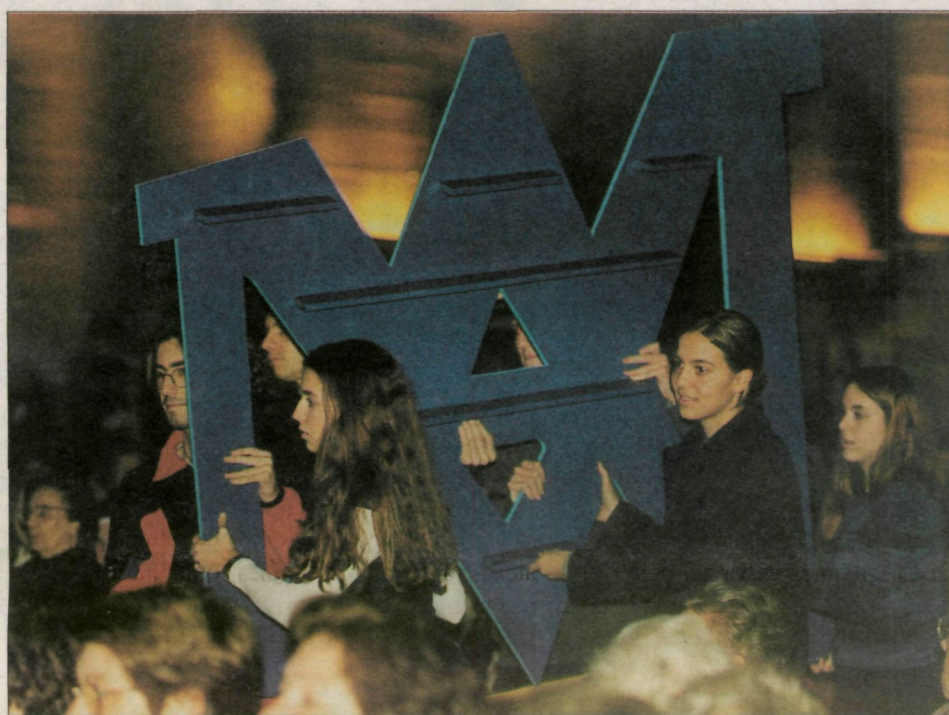
«Venim d'un passat ple de futur»

El 2 de febrer amb una missa a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives, es van iniciar els actes per celebrar els 350 anys de l'arribada del primer grup de religioses, provinents de França, de la Companyia de Maria a Barcelona.

Les religioses van ser les fundadores d'un col·legi a l'encara anomenat carrer Pas de l'Ensenyança, al barri gòtic de Barcelona. L'escola, la primera que es dedicava a l'educació de les noies en aquesta ciutat, va ser aviat coneguda per la gent com «l'Ensenyança». «Anar a l'Ensenyança» volia dir que les noies ja no «anaven a costura» sinó a escola, la seva educació no depenia només de les famílies, i tenien, per primer cop, la possibilitat de rebre una educació integral i gratuïta.

Per celebrar aquests 350 anys el Col·legi Lestonnac, actualment situat al carrer Aragó cantonada Pau Claris, ha previst un seguit d'actes que tindran lloc durant tot l'any. Alguns d'aquests actes són: l'exposició *Venim d'un passat ple de futur* que s'inaugurarà el mes d'abril; una trobada d'antigues i antics alumnes a l'escola, el 29 d'abril; un Aplec d'alumnes dels Col·legis Lestonnac de Catalunya a Barcelona, el 15 de maig; i una trobada de Família Companyia de Maria, amb la presència de la mare general, Margarita M. Pedraz, i amb representants dels diferents països d'Europa amb presència de Lestonnac, el 13 d'octubre.

Paral·lelament a aquests actes la Companyia de Maria ha organitzat una Campanya de Solidaritat que destinarà tots els fons recollits a un projecte de Càritas dedicat a l'acollida familiar a Barcelona i a un projecte del Fons Internacional de Solidaritat Companyia de Maria (FISC) de-

Ofrena de l'anagrama de la Companyia de Maria a Santa Maria del Mar.

dicat a l'educació de la infància a Bolívia.

UNA VERITABLE ENSENYANÇA I EDUCACIÓ DE LES JOVES

La situació de l'educació de les noies a Catalunya ara fa 350 anys no tenia res a veure amb l'actual. Després de la sublevació del 1640 a Catalunya, Barcelona està totalment devastada i les nenes són un dels grups socials que han quedat més desamparats. El jesuïta Guillem de Jossa

vol fundar, amb l'ajuda d'algunes dones de la ciutat, un monestir dedicat a l'educació de les noies per pal·liar la penosa situació en què aquestes es troben. El primer intent, però, no reeix a causa de crítiques que genera aquesta iniciativa a la ciutat i no és fins al 1645 que el Consell de Cent aprova la fundació d'un monestir per part de la Companyia de Maria.

Aquest cop el P. Jossa ha pogut presentar la proposta gràcies a un altre jesuïta recentment arribat de França que l'ha

informat de l'existència a França d'un orde femení de caràcter docent i aprovat per Roma. El projecte presentat és considerat d'interès públic perquè planteja «la veritable ensenyança i educació de les joves». Noves rivalitats i inconvenients, però, com l'allunyament del P. Jossa de la ciutat, retardaran un cop més el projecte fins que a l'octubre del 1650 arriben definitivament a Barcelona les primeres religioses de la Companyia de Maria provinents del monestir de Béziers.

Tal com es plantejava en el projecte que havia aprovat el Consell de Cent, les religioses de l'orde que havia fundat Joana de Lestonnac el 1607 a França feien, a més dels tres vots ordinaris, el de l'ensenyança. L'edifici on havien de fundar havia de compatibilitzar clausura i ministeri educatiu, les monges estaven exemptes del cor per dedicar-se millor a la instrucció de les joves i a més de mantenir-se de les seves pròpies dots, impartien una ensenyança totalment gratuïta.

Les cinc fundadores es van allotjar en un primer moment a casa la família Jossa i aviat obriren el centre escolar que des del principi fou conegut per la gent com «l'Ensenyança». A les dificultats dels primers anys cal afegir-hi la rendició de Barcelona a les tropes de Felip IV, fet pel qual molts dels protectors de les monges van haver de fugir a França. Es va començar a tramitar també l'expulsió de les educadores franceses, però aquest fet va ser finalment impedit.

Mons. Joan-Enric Vives va presidir la celebració acompanyat de Mons. Malla i altres preveres.

Celebració inaugural dels actes de la Companyia de Maria a Santa Maria del Mar.

En els anys immediats a la fundació, les monges, encara franceses, van començar a treballar en la inculturació del nou Institut a Catalunya i a partir del 1657 van comptar amb nombroses vocacions catalanes que les ajudaren a expandir-se per Catalunya i l'Estat espanyol.

L'expulsió dels jesuïtes de la Península, el 1767, també va afectar negativament el nou orde, donats els seus orígens ignasians. Va ser per aquesta causa que la mare Moner va ser destituïda del càrrec de superiora i desterrada del seu convent durant uns anys. Quan va ser novament escollida superiora, entre 1775 i 1806, va portar un llarg període d'esplendor a la casa de Barcelona que va passar a substituir, quant a lideratge moral, la casa de Bordeus que havia estat suprimida durant la Revolució. La casa de Barcelona, donada la seva situació geogràfica feia de pont en les relacions entre les cases d'Amèrica Llatina i el continent europeu.

El monestir va continuar amb la seva tasca educativa i aquest va ser el motiu principal pel qual no va haver de patir les conseqüències de la desamortització del segle XIX. De tota manera la remodelació del centre de la ciutat va obligar el col·legi a traslladar-se diversos cops fins que el 1876 va quedar definitivament instal·lat al seu emplaçament actual: el carrer Aragó cantonada amb Pau Claris. Aquest trasllat no va ser gens fàcil donat que en aquella època volia dir traslladar-se extramurs i no pas al centre de la ciutat, tal com ha esdevingut

Primera casa de la Companyia de Maria a Barcelona entre la baixada de Sant Miquel, el carrer del Call i el passatge del Crèdit.

amb el temps. Aquí va patir els incendis i actes vandàlics que van sofrir altres edificis religiosos durant la guerra civil però a partir del 1940 es va reconstruir l'edifici i es va continuar la tasca educativa. El 1970, en instaurar l'EGB a l'Escola Companyia de Maria-Ensenyança es va sol·licitar el canvi de nom per Col·legi Lestonnac, tal com es coneix en l'actualitat. Els canvis, en aquesta escola, s'han anat succeint paral·lels a l'evolució dels temps, fruit

d'aquesta evolució són la coeducació, iniciada el 1977 o l'inici del procés per esdevenir Escola Catalana, el 1978.

ACTUALMENT

Avui, la Companyia de Maria a Catalunya està formada per 150 religioses i a l'edifici del carrer Aragó hi ha un total de 1.300 alumnes. Aquest edifici és la seu del Col·legi Lestonnac, el Col·legi Major Lestonnac i la Fundació Internacional de Solidaritat de la Companyia de Maria (FISC). Al col·legi s'imparteix educació infantil, primària, secundària i batxillerats, a més de cicles formatius de grau mitjà i superior, tot amb l'objectiu d'aconseguir una educació integral, oberta a la realitat del món actual, arrelada a Catalunya i inspirada en una visió cristiana de la vida. El Col·legi Major ofereix també una proposta educativa pròpia al servei de la joventut universitària femenina, des d'una concepció cristiana de la persona, de la vida

i del món. A la FISC es treballa pel desenvolupament integral i equilibrat dels col·lectius pobres i marginats a Àfrica, Amèrica Llatina, Àsia i Europa. Aquesta actuació se centra en projectes educatius, agrícoles, sanitaris i d'urgència (camps de refugiats, atenció a immigrants, cuines comunitàries, reconstrucció d'habitatges) i també en campanyes de sensibilització a centres educatius.

Montserrat Boixareu

Entrevista a Maribel Clemente, provincial de la Companyia de Maria

«Els alumnes demanen ser estimats, ser valorats com a persones»

Maribel Clemente és la mare provincial de la Companyia de Maria a Catalunya des de l'any 1994. Nascuda a Barcelona, va ser també alumna del Col·legi Lestonnac i, més endavant, directora en aquesta escola i a la de Solsona.

—Quines són les prioritats de la Companyia de Maria ara, a les portes del segle XXI?

—Pensem que l'educació de les persones, el creixement, acompanyar aquest creixement, sempre és important. La tasca educativa és la mateixa però és diferent. Avui, des de fa ja uns quants anys, la tasca educativa no la fem soles les monges sinó que la fem amb companys i companyes que tenen un altre estil de vida però que són fonamentals en aquesta tasca. El projecte educatiu de la Companyia és compartit, assumit per homes i dones que no són religiosos i religioses sinó seglars. Tenim una escola, la de Lleida, on fa més de 20 anys que no hi ha monges, i és una escola de la Companyia de Maria. La porten els pares de família perquè és una cooperativa, i els professors, tots ells seglars.

—Què demanen els alumnes de les escoles Lestonnac, encara que sigui indirectament?

—Els alumnes demanen sobretot ser estimats, ser valorats com a persones, en la mesura que van creixent demanen aquest respecte, que els educadors els ajudin a ser ells mateixos, a descobrir les possibilitats que hi ha en ells, a créixer en llibertat, com a possibilitat d'escollir però també com a llibertat interior,

de no estar condicionats per condicionaments socials o ideològics. Fonamentalment penso també que els nens i joves necessiten passar-s'ho bé a l'escola.

—Dins el camp de les missions, quins aspectes són prioritaris?

—Crec que les prioritats són dues: la primera, ajudar al desenvolupament de països, de pobles i de llocs amb menys possibilitats, i després, també educar per a la solidaritat, és com un suport a presències de la Companyia de Maria en aquests països. Ara, per exemple, hem fundat a Albània, tenim una catalana a Bolívia que porta a terme un projecte d'orientació de mestres per a 8 escoles. Actualment, també hem entrat a Cuba, però cada lloc demana respostes diferents.

—Quines són aquestes respostes?

—Com que el nostre objectiu, però, sempre és educatiu, no volem recollir només diners, també volem potenciar la formació del voluntariat, d'estudiants, de professionals, professors, metges, advocats... Hem fet una defensoria de la dona i el nen treballador a missions. Des d'allà no només es demana ajuda material, sinó ajuda per organitzar-se, suport, assessorament. Aquest seria un dels nostres objectius, que la gent d'allà aprengui a fer-s'ho. Aquí a Barcelona col·laborem en projectes amb altres entitats com el Cintra o Èxit a Ciutat Vella. El primer és un projecte de formació per a aquells nens que no segueixen l'ensenyament reglat, i el segon seria el complement professional, comptem amb la col·laboració d'empresaris, que faciliten les pràctiques i la inserció d'aquests joves de cara a entrar en el món laboral.

Joana de Lestonnac

Joana de Lestonnac Eyquem de Montaigne neix a Bordeus el 1556. La família de Joana no es va escapar d'un fet que va marcar la societat de l'època: la Reforma Protestant liderada pels seguidors de Calví. Joana, de pare catòlic i mare partidària de Calví, va optar per la fe del seu pare en la seva joventut. Des d'aquest moment Joana sentí un viu desig de servir el Senyor. De totes maneres no va optar, encara, per la vida religiosa i va acceptar la proposta de matrimoni que li va fer el seu pare amb Gastó de Montferrant. Joana va tenir set fills i va enviuar al cap de 24 anys de casada.

Un cop vídua Joana es va orientar, com ja havia començat a fer en els anys de joventut, cap a la vida religiosa i va ingressar, durant dos anys, al Císter de Toulousse. L'última nit, abans d'abandonar el monestir, va albirar cap on havia d'anar la seva futura missió: «Hi ha jovent que es perd per manca d'ajuda i ella ha de donar-li la mà». Després d'una breu estada al seu castell de Laudiràs i dos anys de recés a la Mothe va tornar a Bordeus on acabava d'haver-hi la pesta del 1605. Va ser allà on va formar el grup de les primeres companyes, un grup de noies joves que la seguien admirades per la seva personalitat.

Joana va sintonitzar amb els jesuïtes i el 1606 va redactar *L'Abrégé*, la configuració de l'Institut que havia creat i, amb l'ajuda del P. Bordes, va adaptar les Constitucions de la Companyia de Jesús a l'orde femení afegint-hi, és clar, la seva empremta personal. L'Institut, que va ser aprovat el 1608 per Pau V va ser una innovació per a la vida religiosa femenina a causa de: la unió de la vida contemplativa i l'activa, l'espiritualitat mariana, la influència ignasiana i la finalitat apostòlica d'acord amb el carisma ignasià a la qual subordinen altres estructures tradicionalment monàstiques, com l'ofici diví i la clausura.

Empesa per les seves companyes, Joana redactà el 1638 el primer llibre de les Constitucions i va morir a Bordeus el 2 de febrer del 1640, tenia 84 anys i havia fundat 30 cases a França. La Companyia s'expandirà fins a quatre continents. El 15 de maig del 1949 Pius XII va proclamar Joana de Lestonnac nova santa de l'Església.

Escut de la façana principal de la Casa de la Companyia de Maria a Barcelona.

Barcelona

La Joresco arriba a la 33a edició

■ La Conreria acull els Centres d'Esplai Cristians en el marc de la campanya «Imagin...acció»

TIANA.— Els dies 19 i 20 de febrer mig miler de monitors i monitores dels diferents centres federats del MCEC (Moviment de Centres d'Esplai Cristians) de la Fundació Pere Tarrés celebraran la 33a edició de la Joresco a la Conreria,

Per a l'organització d'aquesta trobada s'han mobilitzat més de cinquanta voluntaris que han configurat un programa d'activitats molt atractiu. La crida s'ha fet mitjançant un joc de rol a través del qual la fictícia Consultors Associats, SA selecciona per a l'empresa *Imagin...acció*, líder mundial en el sector de les arts plàstiques, diferents perfils de persones per a la seva implantació a Catalunya. Així arrenca la convocatòria per a l'estada de dos dies a la Conreria, en la qual els monitors i les monitores passaran les diferents proves de selecció com a part d'un joc que pretén combinar diversió i reflexió.

D'aquesta manera, durant el dissabte se celebraran les proves per què hauran de passar els monitors que s'hagin inscrit prèviament a la trobada i durant el diumenge es posarà en comú el treball fet des dels diferents esplais pel que fa a la campanya *Imagin...acció*. En aquesta ocasió els monitors es reuniran per parlar de la tercera fase de la campanya,

l'antic seminari menor situat a Tiana (Maresme). Aquesta trobada anual té com a objectiu treballar les diferents fases de la campanya *Imagin...acció*, que es va posar en marxa l'octubre del 1998 i que finalitza al setembre del 2000.

«Per ser protagonistes», en la qual es pretén afavorir la participació activa dels infants, dels adolescents i dels joves en l'esplai.

La campanya *Imagin...acció* és una proposta educativa que vol facilitar, des de l'esplai, l'educació dels infants i dels adolescents de la ciutat, tot ajudant-los a prendre protagonisme i a transformar la realitat que viuen. És una acció col·lectiva de tot el MCEC, ja que pretén posar en sintonia tots els col·lectius que hi estan implicats. És, en definitiva, una eina al servei dels centres d'esplai i dels monitors i les monitores, ja que és una oferta de recursos que vol ajudar a posar l'accent, durant un temps, en alguna de les opcions que es viuen com a Moviment.

La campanya es divideix en quatre fases que serveixen de base per a les activitats de cada centre i amb les quals es vol estimular el canvi d'actituds i de comportaments com a part fonamental del creixement i del desenvolupament de la persona. (C.C.)

Descobreix les despulles sens preu i les porta, amb seguici, a la Seu.

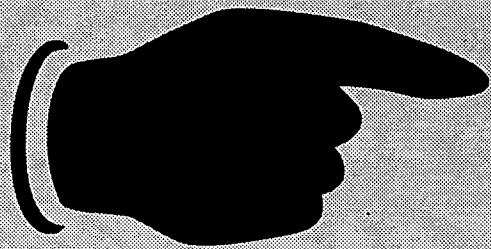

I més tard, el jorn deu del més set, mil tres-cents trenta-nou, a un niuet

Auca de santa Eulàlia

ESPARREGUERA.— «La vida dels sants i encara més si són els nostres patrons és per ésser coneguda, agraïda, estimada i àdhuc imitada per tots i a totes les edats.» Amb aquesta intenció la parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera ha editat l'*Auca de santa Eulàlia de Barcelona*.

El 12 de febrer Barcelona i tots els pobles d'on també és patrona celebraven la festivitat de santa Eulàlia. Coincidint amb l'onomàstica que s'emmarca enguany en l'any jubilar, la parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera ha editat una auca que presenta amb la força del vers; la gràcia del dibuix i la bellesa de la música els trets fonamentals de la verge i màrtir santa Eulàlia als feligresos i als nens i les nenes de catequesi, d'una manera especial. Mn. Joaquim Vives, rector de la parròquia, s'ha encarregat de la lletra i de la música, mentre que els dibuixos i la composició han estat obra d'Àlex Sala. (C.C.)

**Vine a
cantar
amb Mn.
Soler!**

Catalunya Cristiana
et convida a assajar cants de
Quaresma i Pasqua

els dimarts
29 de febrer
7 de març
14 de març

de les 19.30 a les 21.00 hores
a les Dominiques de la Presentació
del c/Rosselló, 240 (Barcelona)
Metro: DIAGONAL, línia verda i blava

Cal apuntar-se al telèfon 934 905 988
(Srta. Elena).

Inscripcions gratuïtes

Jubileu de la Vida Consagrada i de la Gent Gran

GIRONA

Renovar el carisma fundador

GIRONA.— El bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, va animar els religiosos a tenir una actitud constant de conversió seguint el mateix esperit amb què el Papa fa declaracions de penediment d'actes comesos per membres de l'Església en altres èpoques.

També va demanar als representants dels diferents ordes i congregacions que van assistir a la missa per celebrar el Jubileu de la Vida Consagrada en la festa de la Presentació —2 de febrer— que renovin el seu carisma fundador alhora que es mantinguin oberts a la diòcesi i la societat.

Mons. Camprodon va afirmar que l'Església i el món necessiten el testimoni dels consagrats i que per això cal que les comunitats estiguin atentes i implicades en la vida fora dels monestirs, cadascú segons el seu carisma propi. En el mateix sentit, una enquesta feta en l'àmbit estatal entre 1.500 joves revela que, tot i que es valora molt la profunditat i la tasca entregada dels religiosos, el compromís per a tota la vida espanta. En la trobada jubilar la mitjana d'edat no baixava dels 45 anys. De totes maneres Jaume Avellí, jesuïta i delegat per a la Vida Consagrada de Girona, ha assegurat que «la finalitat no és atreure vocacions, perquè és l'Esperit Sant que les dona».

Segons el P. Avellí la jornada jubilar va ser un estímul per seguir en la vocació amb la mirada fixa en el Regne, com ho simbolitza la fulla en fusta que es va donar al final de la celebració, alhora que recorda la taula fraterna de la vida comu-

Les palmes evocaven el martiri de molts religiosos.

nitària. En aquest mateix sentit, la processó d'ofrenes va presentar diversos elements representatius de la vida consagrada, com unes flors, unes bótes de vi, un gran pa o unes palmes, evocant el martiri de molts religiosos.

Actualment, a la diòcesi de Girona hi ha unes 700 persones agrupades en 23 congregacions masculines i 83 femenines. Durant aquest any s'han previst trobades per sectors, com la del 4 de març, en què es reuniran les comunitats dedicades a apostolats de la marginació, l'ensenyament i la salut.

Guillem Farré

TORTOSA

Protagonistes de la catequesi familiar

TORTOSA.— El diumenge 6 de febrer, unes 600 persones que procedien majoritàriament de les comarques properes a Tortosa van celebrar l'any de gràcia del Senyor. Hi van ser convidats els membres de Vida Creixent, de l'Associació de Vídues, de Maries del Sagrari i similars. Tot un estament de gent gran i, com sol passar, amb majoria femenina.

Va concelebrar l'eucaristia el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, amb els membres del Capítol Catedralici i els consiliaris. En l'homilia, el prelat va explicar l'ideari i la mística del Jubileu, si bé aplicats a l'assemblea específica. Va dir: «Voleu posar vida intensa als anys de vida que teniu i, encara que declini el cos del pelegrí vell, l'esperit va creixent, madurant i enlairant-se. Podeu ser protagonistes de cara al futur dels fills i dels néts en una mena de catequesi familiar. El Jubileu serà una primavera de renovació eclesial perquè ens invita i interpel·la a la conversió.» (J.B.B.)

LLEIDA

Coherència de vida cristiana

LLEIDA.— «Només l'ancià Simeó va descobrir que aquell no era un xiquet qualsevol. Nosaltres només amb la llum de la fe i de l'Esperit podem descobrir el Senyor, a qui hem de conèixer i estimar millor», va dir el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, als fidels, la majoria gent gran, que es van aplegar la tarda del dia 2 de febrer a la catedral de Lleida.

La celebració va estar organitzada, com ja és costum, pel moviment de gent gran Vida Creixent, per commemorar a la vegada la festa dels seus patrons, Anna i Simeó. Enguany, però, va tenir especial significació el Jubileu de l'Any Sant i per aquest motiu la missa es va celebrar a la catedral, designada juntament amb el santuari de

Santa Teresina temple jubilar per a la diòcesi de Lleida.

El bisbe Ciuraneta, que va celebrar l'eucaristia amb el consiliari, Joan Jové, i set sacerdots més, es va referir també en la seva homilia a la realitat històrica de Jesucrist, tot assenyalant: «Els camins de Déu i els camins de l'home es troben en Crist al llarg de la història. Nosaltres creiem i assumim la seva divinitat i humanitat, assumim la seva realitat viva.» El bisbe de Lleida va animar els fidels a fer més viva la fe en Jesucrist, present en els sagraments i en els pobres: «Siguem testimonis de la fe en Jesucrist amb coherència de vida cristiana.»

A la tarda del 5 de febrer, 130 religiosos i religioses de la diòcesi de Lleida es van

aplegar a la catedral per celebrar el Jubileu dels Religiosos i en commemoració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que va tenir lloc en total l'Església universal el 2 de febrer.

A la residència del Pare Coll de les dominiques, el bisbe es va reunir amb els religiosos i les religioses, i una hora després a la capella del Santíssim de la catedral va presidir una eucaristia concelebrada pels religiosos dels diversos ordes.

El bisbe va agrair als religiosos el seu servei i testimoni, i els va animar a seguir i viure a fons els carismes especials de cada congregació: «El millor servei és ser el que sou, i no tant el que feu.» Mons. Ciuraneta va fer especial menció dels carismes singu-

lars de cada congregació, «que són una gran riquesa per a l'Església i molt apreciats per mi».

En el moment de l'ofertori els religiosos van apropar a l'altar la llum dels ciris, «signe de l'amor a Déu i al proïsme»; una branca d'olivera, «signe del lliurament de la vida consagrada»; la col·lecta, «senzilla i humil aportació econòmica de cada comunitat religiosa per l'acolliment dels immigrants»; les flors, «signe dels molts i variats carismes de la vida consagrada», i el pa i el vi per a l'eucaristia.

La diòcesi de Lleida té actualment 35 religiosos i 221 religioses, pertanyents a 27 congregacions, ordes religiosos i instituts laïcals. Una de les iniciatives plantejades al bisbe durant aquesta trobada ha estat la futura creació d'una delegació conjunta de religiosos i religioses. (J.C.)

TERRA
PELEGRINATGE

SANTA
AL PAÍS DE JESÚS

Amb els franciscans, custodis dels Sants Llocs

Vol regular - Hotels i residències religioses - Pensió completa

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, mar Morta, Tabor, llac Tiberiades, Natzalet, Cafarnaüm, etc.

Dates:

Del 8 al 15 de març
Del 5 al 12 d'abril
Del 10 al 17 de maig
Del 14 al 21 de juny
Del 12 al 19 de juliol
Del 16 al 23 d'agost

Altres pelegrinatges:

Del 25 d'abril al 4 de maig
(Ruta de sant Pau - Turquia)
Del 31 de maig al 7 de juny
(Ruta de sant Pau - Grècia)
De l'1 a l'11 d'agost (Jordània - Sinai - Terra Santa)
Del 9 al 18 de setembre
(Ruta franciscana - Itàlia)

Inscripcions i informes: Delegacions de Terra Santa

c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona - Tel. 932 092 090 / 932 092 388 i Fax 932 022 757

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

DES DE 1979

932 175 607
932 377 663

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Tortosa

La Candelera a l'Ametlla de Mar

■ El poble en ple viu la festa del 2 de febrer com una flama cada any més encesa

L'AMETLLA DE MAR.— Tot el poble de l'Ametlla de Mar —5.000 calers i caleres— és protagonista de la religiositat popular de la festa de la Candelera. A les set del vespre del 2 de febrer, tots els ciutadans actius, uns 2.500, van portar una atxa encesa, mentre la resta del poble caminava a ritme de processó solemne. Només silenci, només pregària; de genolls a terra, al pas de la imatge portada pels mariners —quintos i objectors—, i de tant en tant un crit emocionat: «Visca la Mare de Déu, Verge de la Candelera!»

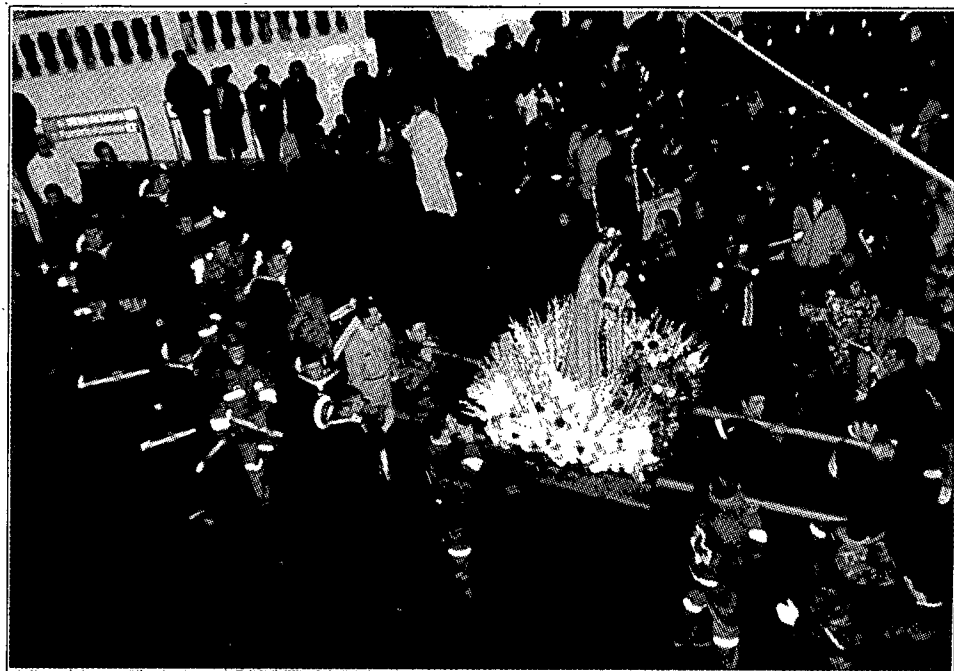
Segons informa el nou rector, Mn. J. Àngel Pitarch, fa més de cent anys, aquest poble mariner, segregat del Perelló, renaixia i creixia a la vora del mar, a la vora de les calès. Autoritats i entitats, i tots els veïns del poble, viuen la festa del 2 de febrer com una flama cada any més encesa.

Mn. Josep L. Arín, rector de la parròquia de Sant Blai de Tortosa i bon coneixedor d'aquest ambient parroquial, va explicar en l'homilia de la Purificació-Presentació l'esquema bíblic *Memòria-agraïment-fidelitat*: Josep i Maria sabien de cor que a Egipte van ser alliberats de l'esclavatge els seus avantpassats i com a signe d'agraïment es donava i recuperava el fill primogènit. Cal ser,

doncs, agraïts a la condició cristiana d'home nou i d'home lliure.

En la línia cívica cal destacar el pregó de festa, a càrrec de Dolors Montserrat i Culleré, vicepresidenta del Parlament de Catalunya; la inauguració del polígon industrial pel ministre d'Indústria i portaveu del Govern central, Josep Piqué, i la plantada de gegants amb representació de diverses colles d'arreu de Catalunya, entre d'altres activitats.

Per fi i enfocant l'espai i el moment culminant de totes les festes, el poble es va dirigir a la plaça del Port, a les arrels de l'Ametlla de Mar. El predicador, des de sempre, se situava a dalt d'un balcó. Mn. Arín va dir: «Des de dalt,

Tot el poble és protagonista de la religiositat popular de la Candelera.

veig la panoràmica de les gairebé tres mil torxes enceses en honor de la Verge de la Llum. Però, de prop, cadascú de vosaltres veu les llàgrimes d'alegria i de fe del veí; ausculta el propi cor que batega.»

L'espectacle —amb el cant de la Salve Marineria inclòs— no es pot explicar, i és que la millor sintonia amb allò que és inefable és el silenci.

J. Blanc i Bahima

Festa del beat Mn. Domingo i Sol

El beat Manuel Domingo i Sol.

TORTOSA.— El 29 de gener la figura del beat Manel Domingo i Sol (1836-1909) repetia el seu poder de convocatòria. A Tortosa, bressol del beat i també de la Germandat d'Operaris Diocesans, la festivitat té sempre un ressò entranyable.

El temple de la Reparació es va omplir de fidels, de professors del Col·legi de Sant Josep i d'una trentena de capellans tortosins i d'altres membres de la Germandat. Va presidir la concelebració el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, acompanyat per Mn. Jesús Rico García, delegat de la Germandat per a Espanya. Un cor d'alumnes del col·legi, potenciat per joves de la parròquia dels Dolors, va convertir la missa en una festa.

El prelat, tot partint de les lectures pròpies de la missa, va il·luminar la vida de Mn. Sol com la d'un home bo i audaç,

apostòlicament polifacètic i endinsat en la contemplació eucarística. La vida eclesial de la segona meitat del segle XIX, amb greus mancances vocacionals, el va impactar en positiu. Va insistir en l'homilia tot dient que el beat no es perdia en lamentacions perquè sempre obria nous camins per a la promoció dels laics i de les vocacions consagrades.

Un capítol a part i específic van ser els col·legis de Sant Josep per a la formació sacerdotal i després també en la direcció de seminaris. Tot fundat o dirigit pel nou institut secular. La frase poètica i profètica li sortia del cor: «...la nostra vocació és certa: no estem destinats a salvar-nos sols.»

Acabada l'eucaristia, Jesús Rico va agrair la participació de cada grup i va explicar les línies que la Germandat segueix actualment: «A les esglésies d'Amèrica Llatina i d'Àfrica es demanen formadors per als seminaris. A més de la col·laboració amb operaris formadors en seminaris d'aquells continents (Congo i Angola, Perú, Brasil, Argentina, Veneçuela i Mèxic), s'ha creat un servei de formació de formadors. En aquest sentit hem tingut diversos cursos, organitzats per institucions d'aquelles esglésies i dirigits per nosaltres. Destaca el curs de formadors al juliol que organitza el Pontifici Col·legi Espanyol de Roma —patrocinat per la Congregació de l'Educa-

ció Catòlica—, destinat a preveres llatinoamericans de parla espanyola i portuguesa.»

A la pregunta de si està superada la crisi de vocacions, Jesús Rico va respondre: «Si per crisi entenem l'escassetat de nombre, crec que no està superada. A Europa s'ha aturat el descens del Seminari Major, però continua descendint, i amb força, el Seminari Menor. Això ha portat algunes esglésies locals a cercar alternatives —com pot ser el seminari en família— a la promoció vocacional en aquestes edats.»

«Avui penso», va prosseguir el delegat de l'Obra per a Espanya, «que hi ha dues dades clares: les vocacions vénen dels grups apostòlics o comunitats —de la mena que siguin—, on es continua un procés de fe consistent en un seriós acompanyament espiritual —tasca de primer ordre en la pastoral de qualsevol edat, i la decisió de ser prevere o d'entrar al Seminari es retarda en els estudiants als primers anys de carrera. Dit això, vull aclarir que no podem demanar la lluna en un cove. És Déu que crida i ho pot fer en qualsevol edat. D'aquí la importància de crear estructures d'acompanyament. Acabo dient que és possible que també hi hagi crisi de convocants. Les medicacions personals continuen sent de primer ordre». (J.B.B.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

Vida Creixent

La XII festa patronal de Vida Creixent

Com estava anunciat, ens aplegàrem el dia de la festa de la Presentació de Jesús al Temple, a la parroquial basílica de Sant Josep Oriol, per celebrar la XII Diada anyal de la Gènt Gran, festa patronal de Vida Creixent, presidits per Mons. Ramon Daumal i Serra, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona.

Va iniciar-se amb unes paraules de benvinguda del coordinador diocesà de Vida Creixent, senyor Antoni Bosch, i a continuació es procedí a la recitació de l'Akàthistos o Acatist, un dels himnes marians més profunds, més devots i més bells de l'Església d'Orient, considerat la «perla de la litúrgia bizantina». Tant les tradicions espirituals d'Orient com d'Occident s'han manifestat en la pregària. Podem pregar junts recordant les paraules de Joan XXIII: «És més allò que ens agermana que allò que ens separa.» L'Akàthistos, «Himne a la Mare de Déu que se sol cantar dempeus», és un poema acrostic en el qual les «estances» comencen progressivament amb les vint-i-quatre

lletres de l'alfabet grec.

Acabada la recitació d'aquest himne, després d'uns minuts de silenci començà la cerimònia de la benedicció de candel·les, i s'inicià la celebració de l'Eucaristia. Com hem dit, fou presidida per Mons. Daumal i concelebrada per quinze consiliaris del moviment de Vida Creixent de l'arquebisbat de Barcelona.

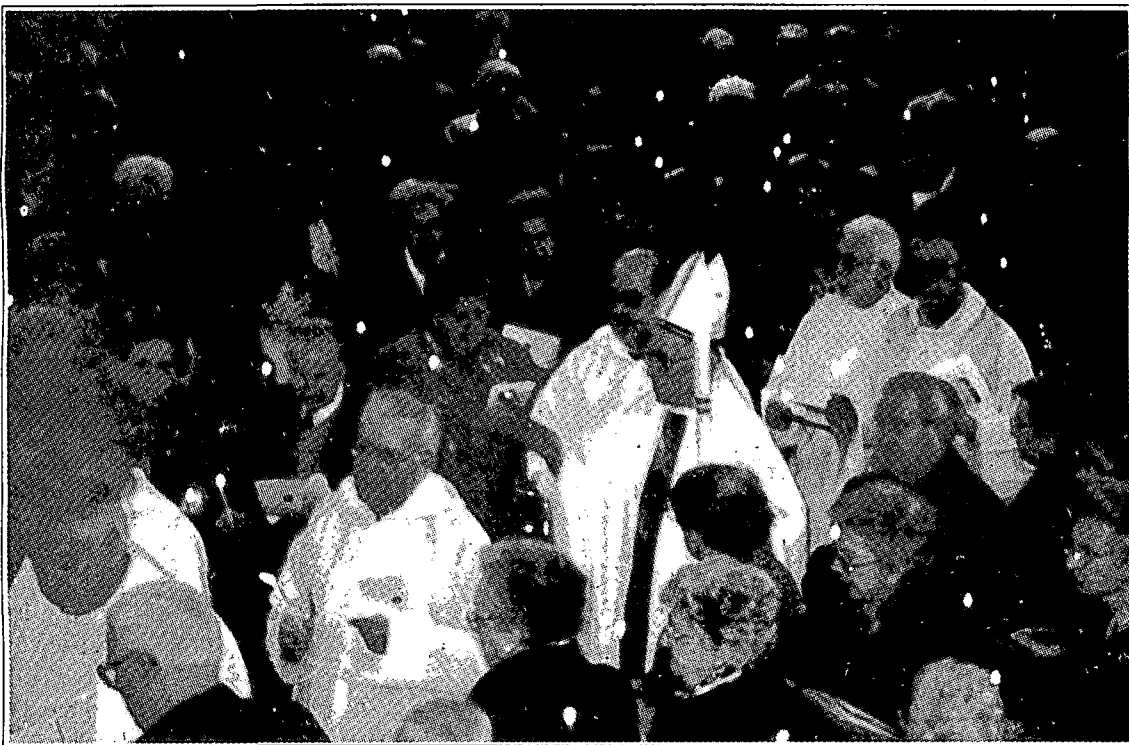
En l'homilia el senyor bisbe va referir-se a l'Any Jubilar com l'any del retorn a Déu. Pel perdó que tots necessitem i per el perdó que hem de saber donar. Amb juvenesa d'esperit hem de viure amb joia el camí de la pau amb nosaltres mateixos i amb tot el nostre entorn. Va acabar l'homilia amb un sentit record

pel pare Lluís Antoni Sobreroca, el fundador de Vida Creixent, mort el mes d'agost passat.

Amb la solemne benedicció episcopal, el cant del Virolai i de l'himne de Vida Creixent es va cloure la XII festa patronal, instituïda per l'inoblidable cardenal Jubany, i que també ha estat adoptada per Vida Ascendente, a la resta de l'Estat.

Entre els invitats a la celebració va destacar la presència del senyor Josep Lluís Cleries, director general d'Acció Cívica, del Departament de Benestar Social, de la Generalitat de Catalunya.

M. Carme Jané

Aspecte de la parroquial basílica de Sant Josep Oriol, durant la processó i benedicció de les candel·les.

El curs d'animadors de Vida Creixent

Els dies 26 i 27 de gener passat vaig fer el curs d'animadors a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi, de Sarrià.

Em vaig quedar gratament sorprès en trobar-hi més d'una trentena d'assistents amb el mateix objectiu, tots ells amb caràcter alegre, obert i amb ganes d'aprendre i treballar. De seguida esdevinguérem amics.

He après molt en aquests dos dies. Els tres conferenciants ens han ensenyat la manera més adient de ser uns millors animadors de grups de Vida Creixent.

La pedagogia utilitzada ha estat rica, entenedora i molt engrescadora. Tècniques adients a aquests nous temps que ens toca viure es posen de manifest. Si sabem aplicar-les podem tenir més motivació i entusiasme de les persones que componen els nostres grups.

En aquests dos dies de convivència també he après molt d'aquests nous amics, de la seva amistat, de les seves vivències i del seu entusiasme encomanadís en la manera de poder ser un millor animador.

En la pedagogia, com he dit, rica en continguts, en la missa celebrada cada dia pel nostre consiliari Mn. Jaume Serrano, pregant ajut per portar bé la nostra missió d'animadors, en els moments de descans entre temps i durant els dinars en una sala en comú, hi va sortir el tarannà alegre i vivificador que predomina en el si del nostre moviment de Vida Creixent.

Vida Creixent és conseqüent amb el món que ens envolta, i la seva *mística* ens porta a estimar i a ajudar els germans amb fe i sense.

Per a mi ha estat una experiència molt positiva que recomano a tots els animadors conductors de grups.

Narcís Canal

Els adults grans en els moviments eclesials

El consiliari diu...

Vaig estar a Madrid en unes jornades de consiliaris diocesans i interdiocesans, juntament amb la Comissió permanent de Vida Creixent. La meua impressió va ser descobrir en la gran varietat de preveres l'entrega i la il·lusió pel treball entre les persones, que se'ls havia confiat. Vaig descobrir que eren persones d'un bon humor i simpatia que, al mateix temps, aprofundien i anaven a l'arrel de les diverses situacions i en el treball entre les persones grans.

Joan Miguel González Freire, exconsiliari general de Vida Ascendente ens explicà en una comunicació la temptació específica dels que tenim una edat superior. Ens diu que en la infància-juventut la gran temptació és el conflicte entre la raó i la fe. Quan ens fem adults i comencem a veure els resultats dels propis plantejaments i de la cultura que hom viu, la temptació és contra l'esperança. I els qui som adults grans, diem si ha estat bo estimar i seguir estimant. En aquesta edat la temptació és contra la caritat. Per això els preveres que tenim la sort d'estar entre aquestes

persones hem d'ajudar-los a sentir com Déu els estima i que s'esforcin a rebre i donar amor en els grups de Vida Creixent. Aquest ha estat el fruit que moltes persones grans han sentit i han expressat amb goig.

L'amistat és un dels punts importants a Vida Creixent. Tots els del grup hem rebut dons diversos. Cal posar-los en joc pel bé de la comunitat. Avui és molt difícil viure la fe sense tenir un grup per discernir allò que s'ha de fer. Per això els grups de Vida Creixent han de ser un gran instrument per ser fidels a la vocació cristiana. I perquè això s'aconsegueixi, cal:

- ser fidels al *Moviment de Vida Creixent*, procurant conèixer-lo cada vegada més i estimar-lo.
- ser fidels a *les persones més grans del grup*, procurant augmentar l'amistat i el coneixement mutu i l'activitat compromesa.
- ser fidels a l'*Església universal i diocesana*, col·laborant en els programes diocesans, i ser sensibles tot creant comunió entre els germans.
- ser fidels a la *pròpia identitat personal* i des d'ella

ser testimonis des de la vivència evangèlica. Cosa que vol dir conrear l'espiritualitat.

Cada grup ha de procurar exigir-se que tots els seus membres tinguin un compromís apostòlic des de la creativitat de totes les persones grans i jubilades. Són els mateixos membres del grup de Vida Creixent que han de decidir l'apostolat que han de fer segons les seves capacitats i desitjos.

D'aquesta manera seran missatgers d'esperança. Les característiques de la nostra espiritualitat no han de ser d'acabament o de final. Sempre estem en progrés vers la vida nova, que és la dinàmica pasqual: el pas de la mort a la vida. Per això els grans hem de combatre l'aïllament vers l'amistat i crear constantment comunió. Així evitem l'esterilitat de les nostres vides i serem persones fecundes que donin fruit, oberts a la transcendència.

Jaume Serrano i Vidal
Consiliari diocesà de V.C.

Immigrants integrats, formats i informats

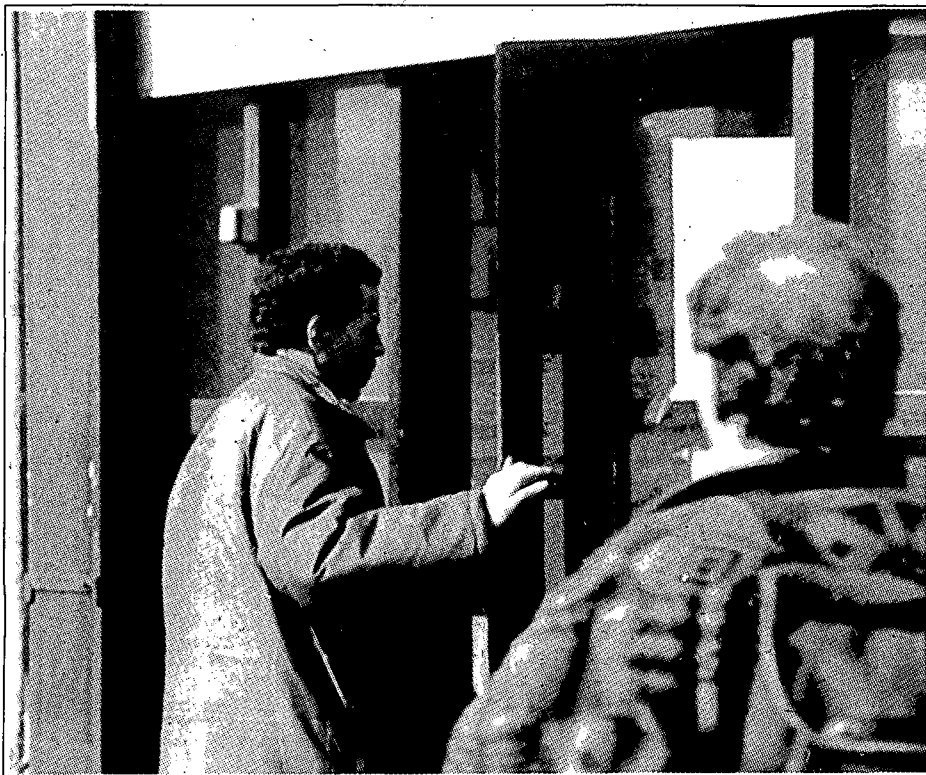
■ Tàrraga Acull ajuda a solucionar les dificultats que es troben els nouvinguts

Un col·lectiu d'immigrants ha creat una associació per ajudar altres companys a regularitzar la seva situació i potenciar la seva integració. Tàrraga Acull vol evitar que els estrangers que arriben a la capital

de l'Urgell es trobin sols. L'associació s'encarrega de formar i informar tots els immigrants que tenen problemes per trobar feina estable o per entendre el funcionament de l'administració.

La mà d'obra estrangera contribueix eficaçment al desenvolupament econòmic de Catalunya. Així ho demostra un estudi elaborat per economistes de les universitats de Harvard i Pompeu Fabra de Barcelona a instàncies del Departament de Benestar Social. Segons l'estudi, els immigrants van aportar l'any 1997 una xifra superior als 73.246 milions de pessetes. Aquesta informació contradiu la imatge tòpica i força estesa que els estrangers vénen aquí a treure llocs de treball (moltes vegades agafant els que no vol la població autòctona), i que fan que baixin els sous en els sectors en què són molt nombrosos.

L'associació Tàrraga Acull —que es va aprovar fa sis mesos i ja compta amb una cinquantena de socis— està convençuda de la riquesa que suposen els nouvinguts per tenir un país multicultural. «La immigració pot ajudar a equilibrar la balança demogràfica dels països industrialitzats si hi ha un bon pla d'integració», afirma el seu president Ombala Kitoko. Els membres de l'associació estan satisfets sobre la nova llei d'estrangeria, que va entrar en vigor l'1 de febrer passat i que deroga la del 1985. Per acollir-se a aquesta nova regularització, els immigrants han d'acreditar que es troben a Espanya abans de l'1 de juny del 1999, i haver tingut o haver sol·licitat permís de treball o de residència alguna vegada. La nova llei també els reconeix els drets de reunió, associació i vaga, consagra el dret dels nouvinguts a l'educació obligatòria, així com l'assistència sanitària i diverses ajudes per aconseguir habitatge. Segons Kitoko, «aquesta llei facilitarà la integració dels immigrants dins la societat espanyola i permetrà el seu desenvolupament cultural i econòmic». De totes formes, la llei ideal, segons l'associació, seria «una llei que tingués en compte les realitats polítiques, socials i econòmiques del país d'origen de les persones que vénen de

(Foto: Anna S. Mir)

La nova llei d'estrangeria permet que molts immigrants legalitzin la seva situació.

fora i facilités la situació jurídica en territori espanyol (permís de residència i treball) perquè la persona nouvinguda ni sigui una càrrega per l'Estat ni per les ONG espanyoles».

Evitar la marginació dels immigrants

Tàrraga Acull té pocs mesos de vida, però ja du a terme diverses activitats per integrar els nouvinguts a casa nostra. Ajuda els immigrants a resoldre les dificultats que es troben en matèria jurídica i a regularitzar la seva situació en territori espanyol; informen els estrangers sobre el funcionament de l'administració i sobre les possibilitats del mercat de treball. «D'aquesta forma volem evitar que aquestes persones, algunes desorientades i amb

pocs recursos, es vegin abocades a la delinqüència i caiguin en el pou de la marginació», assegura Ombala Kitoko. Tàrraga Acull lluita contra el racisme i contra qualsevol altra forma de discriminació per raó de raça, sexe, religió o opinió política. «Actuant d'aquesta manera volem millorar la imatge dels immigrants a Catalunya perquè la idea d'un nouvingut com a font de despesa i d'inseguretat per a la població local desaparegui. Volem ser immigrants integrats, formats i informats, capaços de fer un paper important en el creixement econòmic del país, en la seva estabilitat social i en l'enriquiment cultural a l'alçada del seu prestigi històric».

Per millorar la convivència en barris d'una forta presència d'immigrants, i que no es tornin a repetir casos de violència

com els de Ca n'Anglada a Terrassa o els recents disturbis a El Ejido, Kitoko diu que cal evitar que s'aglomerin en un mateix barri perquè no es formin «guetos», que «no ajuden a la integració dels estrangers». En aquest sentit, l'associació apunta el que està passant en el Passatge Sant Jordi de Tàrraga. «Creiem que els immigrants haurien de tenir habitatges escampats arreu de la població local.»

Tàrraga Acull ha engegat un programa ambiciós d'ensenyament a domicili de la llengua catalana als nouvinguts, «perquè nosaltres estem més a prop seu i coneixem millor la seva realitat», afirma Kitoko. El català és fonamental per als immigrants que viuen aquí, però molts d'ells no tenen la disponibilitat per anar als cursos que ofereixen alguns organismes. Ja estan formant un primer grup, amb la idea que després aquestes persones puguin aportar els seus coneixements a altres companys.

L'associació també facilita als immigrants i a les persones marginades l'aprenentatge d'oficis. I és que els membres de Tàrraga Acull volen treballar «aferrissadament, amb cos i ànima, per oferir els nostres serveis a tots els que ho necessitin. Encara que també som conscients de la complexitat d'aquesta empresa i de la insuficient disponibilitat financera de què disposem per dur a terme una tasca tan important. Els diners potser no ens permetran arribar a tot arreu, però això no ens desencoratarà pas». Amb aquesta il·lusió per contribuir a una millor convivència entre els nouvinguts i la gent d'aquí ha arrencat Tàrraga Acull, una associació a la qual dediquem els millors auguris.

Glòria Carrizosa Servitje

TÀRREGA ACULL
C/ DE LES PIQUES, 1
(CASA DE LA CULTURA)
25300 TÀRREGA
LLEIDA
TEL: 626 555 449

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Support
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

L'aliança amb l'extrema dreta contamina el Partit Popular austríac

■ La majoria del Partit Popular Europeu, de vocació centrista, condemna l'operació política del nou canceller democristià d'Àustria

L'ambició del líder del Partit Popular austríac, Schüssel, d'esdevenir canceller com fos, fent aliança si feia falta fins i tot amb el diable (allò de vendre l'ànima al diable per aconseguir el que es desitja), és a dir, amb l'extrema dreta nostàlgica del nazisme representada pel Partit Liberal, ha comportat importants repercussions en l'escena internacional i, sobretot, en l'europea. Una de les més destacades ha estat el rebuig explícit de la major part dels partits que formen el Partit Popular Europeu (PPE). Precisament, un dels partits membres n'és el Partit Popular austríac, que apareix com a contaminat per la seva aliança de govern amb una gent considerada indesitjable.

El tema austríac li va «aixafar la guitarra» al primer ministre espanyol, José María Aznar, que havia convocat una reunió del PPE el dia 5 de febrer passat a Madrid per impulsar un programa ideològic del centredreta europeu per als pròxims deu anys. La premsa internacional considera que, en realitat, Aznar el que pretén és agafar el relleu del lideratge deixat buit dins el PPE per l'excanceller alemany Helmut Kohl, que ara travessa hores baixes (molt baixes). Així doncs, el que havia de ser una reunió de lluïment per al dirigent espanyol es va transformar en una baralla sobre la postura a adoptar davant el Partit Popular austríac. En aquest sentit deïem abans que els austríacs li van aigualir la festa al dirigent espanyol.

Orígens i evolució del PPE

El PPE és el partit (o agrupament de partits) més nombros (233 escons) dins el Parlament Europeu (626 escons). Té la presidència, amb la francesa Nicole Fontaine (UDF). En els seus orígens era una

L'ambició de Wolfgang Schüssel l'ha portat a pactar amb l'extrema dreta.

estructura que reunia els partits democristians de la Unió Europea i, per extensió, de tot Europa. Així, a l'Estat espanyol n'eren membres fundadors la Unió Democràtica de Catalunya (UDC) i el Partit Nacionalista Basc (PNB), després, en evolució, d'Aliança Popular a Partit Popular, va ser-hi admès el partit d'Aznar. Fa poc va sortir-ne el PNB enfadat pel suport electoral que el PPE donava al PP espanyol mentre li feia el buit al partit basc. Un altre dels fundadors va ser, precisament, el Partit Popular austríac. El PPE se situava en un espai polític de centre, fent frontera per l'esquerra amb la socialdemocràcia i

per la dreta amb el conservadorisme i el liberalisme.

En els últims anys s'ha produït una evolució que ha anat diluint el caràcter original del PPE en obrir les portes a l'ingrés de partits conservadors (britànics, suecs, danesos, finlandesos, grecs, espanyols) i liberals (francesos, italians, portuguesos). La conseqüència és que ha anat creixent fins a ser el primer partit del Parlament Europeu però també s'ha decantat cap a la dreta i la barreja de partits de diferent procedència li ha fet perdre cohesió. És habitual al Parlament Europeu que el PPE voti dividit en nombroses qüestions. L'intent d'Aznar, amb la reunió de Madrid, és que el PPE

recuperi l'espai centrista, que és on es guanyen o es perden les eleccions a Europa, en uns moments en què gran part de la socialdemocràcia, amb les fórmules de la Tercera Via, Nou Centre o l'Olivera, ha anat ocupant aquest espai. En aquests moments i amb aquestes intencions el problema austríac no podia ser més inoportú i calia distanciar-se del partit «germà» que fa via amb l'extrema dreta nostàlgica del nazisme.

Divisió interna

El panorama de divisions internes ha tornat a aflorar amb el tema austríac. Aznar va ser contundent i dur amb la condemna, no tan sols de l'extrema dreta, sinó del seu aliat democristià. El van seguir sense dubtes els partits francesos, italians, grecs, belgues, holandesos, luxemburguesos, irlandesos i dels països de l'Est però es va trobar amb les reticències o oposició d'alemanys, britànics i nòrdics. Li va proposar a Schüssel, en una telefonada nocturna, que el seu partit s'autosuspengués voluntàriament del PPE, per evitar que aquest es veiés obligat a castigar-lo a la prevista reunió de Brussel·les del dia 10 de febrer. La resposta va ser: «No, gràcies.» La postura decidida d'Aznar venia dictada, entre d'altres raons, per la proximitat de les eleccions legislatives del 12 de març. No és qüestió que l'extrema dreta austríaca després de contaminar el PP del seu país, esquitxés el PP espanyol en plena precampaña electoral, quan s'està batallant per ocupar l'espai del centre reformista.

A la reunió de Madrid, que tenia el lema «Europa 2010: el futur és el centre», es va adoptar un programa comú centrista

PARTITS POLÍTICS QUE FORMEN EL PARTIT POPULAR EUROPEU EN EL PARLAMENT EUROPEU

ESTAT-PARTIT-ESCONS
(al Parlament Europeu)

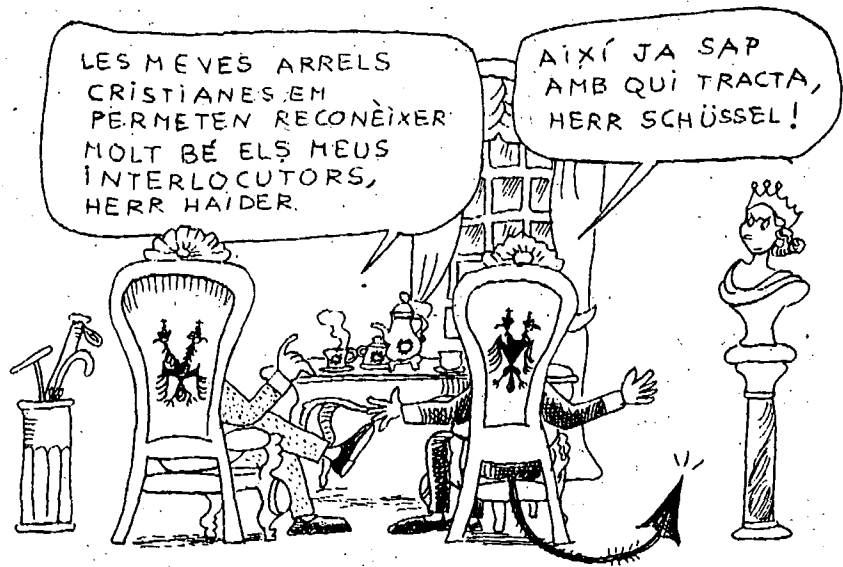
Alemanya	Unió Cristianodemòcrata	43
	Unió Cristianosocial	10
Àustria	Partit Popular	7
Bèlgica	Partit Socialcristià flamenc	3
	Partit Socialcristià való	1
	Front Francòfon	1
	Partit Socialcristià germànic	1
Dinamarca	Partit Conservador	1
Espanya	Partit Popular	27
	Unió Democràtica de Catalunya	1
Finlàndia	Partit Conservador	4
	Unió Cristiana	1
França	Unió per la Democràcia Francesa	9
	Reagrupament per la República	6
	Democràcia Liberal	6
Gran Bretanya	Partit Conservador	36
	Partit Unionista de l'Ulster	1
Grècia	Nova Democràcia	9
Holanda	Partit Socialcristià	9
Itàlia	Forza Itàlia	27
	Partit Popular Itàlia	4
	Centre Cristià Democràtic	2
	Centre Democràtic Unit	2
	Renovació Italiana	1
	UDEUR	1
	Partit dels Pensionistes	1
Irlanda	Partit Sudtirolès	1
	Fine Gael independent	4
Luxemburg	Partit Socialcristià	2
Portugal	Partit Social Democràtic	9
Suècia	Partit Conservador	5
	Partit Cristianodemòcrata	2

que condemna tota mena de discriminació i de racisme que, segons diu el text, «no poden existir a l'Europa oberta a la qual aspirem»: Els ciutadans de tot el continent hem de tenir molt clar que els partidaris de les pureses racials i de les exclusions per raó de l'origen geogràfic o ètnic no poden ni acostar-se ni ensumar el poder. La lliçó del nazisme i del feixisme no pot ser oblidada. I els partits polítics han de deixar molt clara la seva postura al respecte. Ens hi juguem, ni més ni menys, que el nostre futur.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

...amb un dibuix

societat

Nou impuls a la família

■ Diverses propostes a favor de l'Església domèstica

El Grup d'Entitats Catalanes de la Família va concedir al vicepresident Rodrigo Rato, com a representant del govern espanyol, el premi institucional Família pel mínim vital en la declaració sobre la renda. Així mateix, en l'acte que va tenir lloc el 2 de febrer passat, Daniel Arasa, president del GEC, va lliurar al ministre d'Economia tot un

seguet de propostes que ajudin a promoure una política familiar activa en la legislatura vinent.

Però aquest no va ser l'únic acte dedicat a l'Església domèstica. La Delegació episcopal per a la Família i la Vida de Barcelona va organitzar un simposi sobre l'origen i els reptes de la institució familiar, els dies 7, 8 i 9 de febrer.

D'esquerra a dreta, Daniel Arasa, president del GEC, i Rodrigo Rato, vicepresident del govern espanyol.

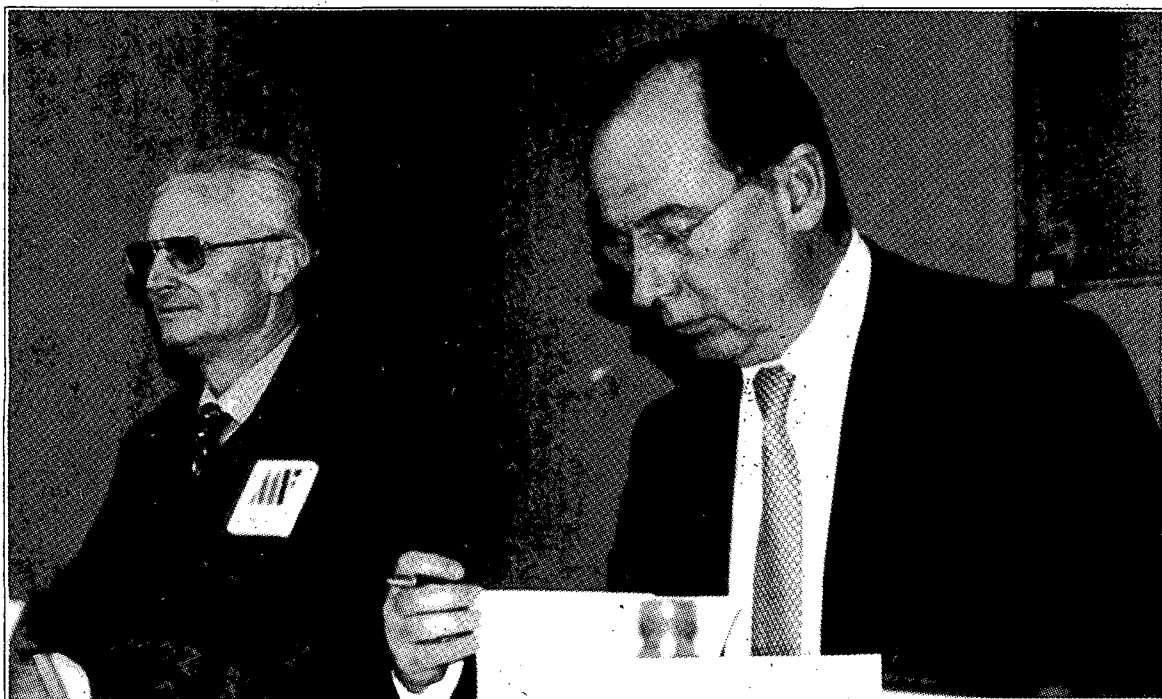

Foto: Glòria Carrizosa

El GEC va instituir els premis Família ara fa cinc anys per reconèixer la feina d'em-

preses i d'institucions a favor de la família. En aquesta ocasió, el mereixedor del guardó ha estat el govern espanyol pel «mínim vital en la declaració sobre la renda que beneficia les famílies amb menys ingressos». Segons Daniel Arasa, president del GEC, aquesta mesura és «imaginativa i lúcida» ja que permet que hi hagi matrimonis amb fills que no han de tributar si no arriben als tres milions d'ingressos.

Però l'acte no es va limitar només a un premi sinó que Arasa va aprofitar l'oportunitat per lliurar al ministre d'Economia i vicepresident segon del govern, Rodrigo Rato, tot un seguit de mesures que ajudin a establir una política familiar integrada. El GEC reconeix les passes donades per compatibilitzar la vida laboral i familiar, però demana que es continuï avançant en el foment del treball a temps parcial, especialment

útil per a famílies amb nens petits, i que es perfilin noves millores en la reinserció laboral de les mares que han tingut cura dels seus fills.

El GEC també proposa al govern que s'adoptin mesures directes per fomentar la natalitat. En primer lloc concedir una prima o donació única pel naixement d'un fill, però centrar-la de forma especial en el segon fill i especialment en el tercer, amb ajudes de 60.000 i 100.000 pessetes respectivament per «intentar superar la línia desastrosa del fill únic».

Una política de promoció d'escoles bressol és un altre dels punts que el GEC planteja «amb urgència». Proposen començar amb el sistema del xec escolar que permeti triar a les famílies el centre, públic o privat, que vulguin.

Daniel Arasa va explicar que se sumen a la reivindicació de les viudes que no poden seguir amb el 45 per cent de la

pensió que li corresponia al marit. També els preocupa l'atenció a les persones grans, i plantegen que s'incrementi l'atenció domiciliària a ancians amb malalties degeneratives o minusvalideses físiques o psíquiques. Mesures que repercutiran en un benestar més gran per a les famílies que se n'ocupen.

El gran augment dels preus dels habitatges perjudica especialment els joves que formaran una nova família. Per això sol·liciten que es faci una acció de discriminació positiva, amb ajudes concretes en habitatge social. També demanen que s'incrementi la política del sòl amb la finalitat d'abaratir el cost dels solars.

El Grup d'Entitats Catalanes de la Família està preparant la celebració a Barcelona, a finals d'enguany o començaments del 2001, de la Primera Convenció d'Organitzacions Familiars de la Unió Europea. La convenció servirà per estudiar les diverses ajudes a la família que es presten a Europa i per plantejar si és possible la convergència entre aquests països.

Glòria Carrizosa Servitje

Curs sobre qualitat de vida

El dimarts 15 de febrer va començar al Col·legi Major Universitari Bonaigua el curs *Antropologia i qualitat de vida*. Consta de set sessions teòriques en què es tracten temes com el dolor, l'autoestima, la sexualitat o l'amistat. Per a més informació trucar al tel. 932 049 108 i preguntar per Glòria Heras. (C.C.)

Reflexions en veu alta

La Delegació episcopal per a la Família i la Vida de l'arquebisbat de Barcelona va organitzar un simposi els dies 7, 8 i 9 de febrer al Seminari Conciliar per tractar diversos temes que concerneixen l'Església domèstica.

El primer dia les reflexions van girar al voltant de l'origen de la vida i de l'home a càrrec del Dr. Fausto García Hegardt. A continuació, Mn. Francesc Nicolau, col·laborador d'aquest setmanari, va afegir a la primera exposició el que sobre aquest tema diuen la Sagrada Escriptura, el Catecisme de l'Església catòlica i els documents pontificis.

Mn. Nicolau va subratllar que «mai no hi ha hagut, ni hi pot haver, cap contradicció entre la veritat científica certa i els dogmes de la fe catòlica». El professor de Filosofia de la URL va exposar la interpretació que cal donar als dos primers capítols del Gènesi: Déu és el creador de tot; tot el que Déu ha creat és bo; el cos de l'home està fet de matèria preexistent però l'ànima ve directament de Déu; i la dona és de la mateixa naturalesa que l'home. Segons Mn. Nicolau, aquesta exegesi és del tot conforme amb el que ensenya el Catecisme de l'Església catòlica.

Respecte de la doctrina pontificia, el Dr. Nicolau es va referir al pensament de Joan Pau II, que el 1996 va dir que «l'evolució fins a l'home ja és més que una hipòtesi, però cal distingir entre el fet de l'evolució i les teories que l'expliquen. Un materialisme que digui que tot s'ha fet per pura emergència de la matèria inerta és inadmissible; cal afirmar que el pas de l'irracional a l'home va ser un autèntic "salt ontològic", perquè l'ànima humana és espiritual».

El segon dia, el 8 de febrer passat, Mn. Antoni M. Oriol Tataret, director del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església, va presentar un paradigma del què el magisteri contemporani de l'Església ha dit en els últims anys sobre la família i la vida. A continuació, el cardenal Ricard M. Carles va esbossar les línies de força de la pastoral de la família i la vida en la seva arxidiòcesi.

El professor Joan Miquel, que va parlar de la família en el Dret Romà, i el magistrat Ezequiel Miranda de Dios, que va abordar la família en el Dret Català actual, van posar punt final a un simposi que ha pretès abocar una mica més de llum sobre un tema, alhora antic i actual, que concerneix a tot hom. (G.C.S.)

cultura

La lleial rebel·lió de Joan Capri

■ El gran actor i humorista català va ser un bon cristià

Joan Capri ha mort realment. Dic realment perquè molts el donaven ja per mort fa anys, quan va abandonar l'escena o potser quan van deixar de veure el televisiu *Doctor Caparrós*. Joan Capri era només una ombra del que havia estat. Molts barcelonins ni sospitaven que darrere d'aquell home taciturn que fins fa poc es passejava remugant pel barri gòtic amb una gorra de mariner i amb les mans a l'esquena, hi havia un dels més grans humoristes del nostre temps. Només uns homenatges —tardans, però encara oportuns— de la Ciutat, que li va lliurar la medalla d'Or i de l'Església, que el va distingir amb motiu de la diada de Sant Francesc de Sales, el van tornar a mostrar breument a l'opinió pública. L'edició d'un doble CD amb els seus monòlegs magistrals va ser el fruit més perdurable dels homenatges que va impulsar el seu amic i admirador Salvador Escamilla.

Durant la seva plenitud, escrivia Jordi Carbonell que la gran personalitat de Joan Capri li permetia d'arribar a aquest resultat sorprenent: que els espectadors riguessin abans que ell aparegués a escena, només de pensar que estava a punt d'entrar-hi.

Monòlegs inoblidables

Una de les claus d'èxit de Joan Capri era la capacitat de sintonitzar amb les tristeses i les angoixes, les alegries i les esperances dels catalans dels anys seixanta.

El gènere que va consagrar Joan Capri era el monòleg. Amb textos de Sagarra, Castany, Santos, Poblet o Espinàs i propis creava uns personatges originals que eren alhora semblants i diferents: el naufrag, el desmemoriat, el maniàtic, l'enterramorts, Mn. Ventura... Les reaccions de Joan Capri davant d'unes situacions sovint ingrates o fins i tot desesperades, eren tan versemblants, que la gent, la bona gent, les prenia com si fossin de debò. El seu germà, Mn. Francesc, canonge de la catedral, i físicament força semblant a l'actor, explica que en una ocasió va sentir que uns assistents a la processó de Corpus de Barcelona deien en veure'l:

«Mira que en deu ser d'important aquesta processó que fins i tot hi va Mn. Ventura.»

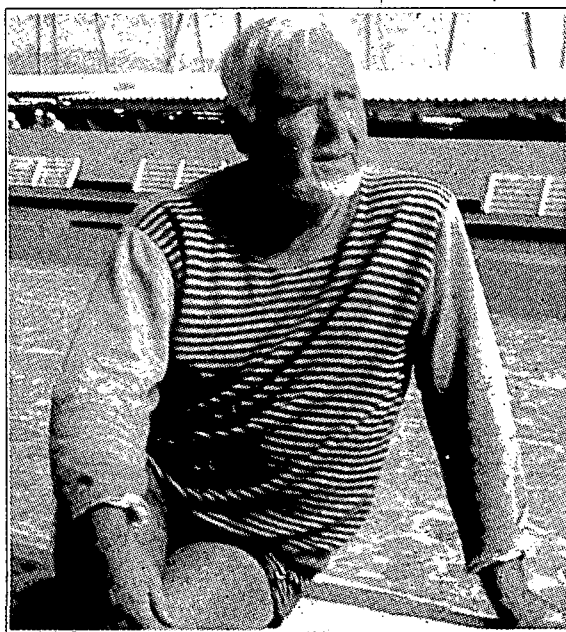
Sortint dels anys de la penúria econòmica, Joan Capri ajudava a relativitzar la situació que havien travessat o encara travessaven moltes famílies: «Què hi tenim a la caixa, Carme? Una amb cinquanta, allà ho deia ben clar, *saldo a su favor una en cincuenta*.» La seva rebel·lia davant de les entitats financeres sense entranyes posava el dit a la llaga en el que molts ciutadans pensaven i encara pensen i no s'atrevien ni s'atreveixen a dir. Joan Capri esdevenia el seu decidit portaveu: «Abans anaves a la caixa a ingressar un duro i quan et veien entrar amb un duro et deien, passi faci el favor... et presentaven un senyor darrere la finestreta que et rebia el duro amb uns manguitos negres, Carme; el feia botre "clinc"!», clar que de vegades no l'entomava, però se li veia aquella devoció, aquell respecte pel duro. Ara no. Ara vas a ingressar cent mil pessetes (i no ho dic per mi, perquè mai m'hi he trobat) i ni et miren la cara, creu-me, ni et miren la cara. Un individu que et agafa, una màquina electrònica, i vengà *hombre, no ve que hay cola, no ha hecho ya su ingreso, pues "guille", hombre, "guille"*.»

Oposició des de l'enginy

Durant el franquisme, com aquell que no diu res, Capri se les enginyava per expressar amb fina sagacitat la seva oposició al règim. Quan en *El suïcida* afirmava que «nosaltres no ens podem suïcidar», perquè «encara hem de veure moltes coses, hem de veure tot plegat com s'acaba tot això», tothom entenia perfectament de què estava parlant. Tampoc no era difícil endevinar en el seu emblemàtic discurs investit de tinent d'alcalde de Cabretes de Dalt, a l'hora d'inaugurar el polígon La Campana, l'estil pompós de certs discursos de l'autocràcia interrom-

puts continuament pels aplaudiments: «El projecte del *pantano* fa vint anys que està aprovat, o sigui que la cosa deu estar al caure...» O la ironia sobre la visió gregària del món del treball que es desprenia de cert sindicalisme vertical. «I això s'ha aconseguit, treballadors que m'escolteu, gràcies al vostre esperit de ramat, al vostre esperit de pastura...»

Les seves intervencions no estaven

Joan Capri.

tampoc exemptes de crítica social: «De diners, només en deixen els qui no en tenen gaires, els rics ni en deixen ni se'ls hi ha de demanar, que per això són rics, ells.» Joan Capri ironitzava sobre l'actitud d'aquells maniàtics, «carregats de vitamina D, de duros», que es prenién el pols pel carrer i la dels que es preocupaven de foteses «en un moment que tanta gent es mor de gana, no a l'Índia, no, a l'Índia i molt més a la vora... hi ha gent que els preocupa que els caigui el cabell.»

Situacions tan tràgiques com un naufragi esdevenien una font de rialles per als oients que l'escoltaven, sovint en família, una i altra vegada: «Un *barco* petit, amarrat al moll ja bellugava, i encara en deien el *Rey de los Mares*, quina barra!» (...) «Aleshores es va veure que tot era un engany, la meitat dels salvavides eren pintats per les parets» (...) o la seva resposta del que li demanava, planyívolament el flotador, «i deixi-me'l, que només vaig fins allà i li torno... no home, no, que no veu que l'estic fent servir?»

Una modernitat no assumida

Joan Capri se'n reia d'una modernitat que ell no havia acabat d'entendre ni d'assumir, de les provocacions de l'avantguarda artística: «Cops de fang, cops de fusta, i la gent entren i surten, entren i surten, perquè els sembla que ho somniem, però no: són quadres moderns, nous.» O dels «savis» que s'asseien a les últimes files del cinema i deien mofant-se dels

soferts ciutadans: «Pobrets, no ho han entès, *esto es cine*... ah! clar, no pots dirlos que siguin titelles, de cine ho és i aquestes pel·lícules guanyen Oscars...»

La seva visió del matrimoni, de la sexualitat, de la família, del futbol, del servei domèstic, de les *cuestiones*, del sis-cents, de la nova cançó, ens parlen d'una època misteriosament llunyana i propera alhora. Els monòlegs de Joan Capri poden ser objecte de més d'un treball d'investigació. Encara avui molts

Una família creient

Mn. Francesc Camprubi i Alemany, canonge emèrit de la catedral de Barcelona i germà de Joan Capri, ha explicat a *Catalunya Cristiana* que aquest gran actor i humorista barceloní va ser al llarg de la seva vida «un bon cristià». Mn. Camprubi recorda que «tots els germans vam créixer dins el si d'una família creient. Resàvem plegats, els germans i els pares, el Sant Rosari després de sopar, al menjador de casa. S'hi vivia la fe d'una manera molt natural.» La família Camprubi solia anar a missa a l'església dels Sants Just i Pastor i a l'oratori de Sant Felip Neri.

Joan Capri i els seus germans anaven als escolapis del Col·legi Calassanci, al carrer Ample de Barcelona. «A l'escola representàvem els Pastorets. Potser en aquestes representacions infantils es va desvetllar la seva vena artística», afirma Mn. Camprubi. Joan Capri va posar en escena el paradigma de la personalitat catalana amb una manera de dir i de fer molt personals. «Va saber fer riure la gent —su-bratlla el canonge— sense faltar ni a la religió ni a la moral. El seu humor era sa i apte per a tots els públics.» (C.C.)

actors porten el segell de la seva escola. Adhuc alguns afamats polítics el recorden sovint amb l'estil dels seus discursos.

Joan Capri ha mort. N'havia parlat llargament, de la mort, amb un humor que molts qualificarien de negre si no fos perquè amb ell era capaç de fer fins i tot de l'últim acte humà una situació divertida: «Perquè desenganyeu-vos: per aquí, per aquesta cartera que és allà on porto el mostrar de caixes que he d'anar ensenyant com una ànima en pena, hi hem de passar tots... Anirem de primera o de tercera, però això no és allò d'esperar les rebaiques de fi d'any...» Així parlava per boca d'un sofert funerari (*No som res*) que després, per motius econòmics, es va convertir en cantant de rock (*Ja som algú*). Ara Joan Capri ja ha passat per aquesta cartera, però el seu humor resta viu en el record de molts, fins i tot els àngels hi deuen riure de bon grat.

Mn. Jaume Aymar

Segell commemoratiu dels 500 anys de la impremta a Montserrat

MONTSERRAT.— El 4 de febrer el monestir de Montserrat va ser l'escenari de la presentació del segell que Correus i Telègrafs ha posat en circulació per commemorar els 500 anys de la instal·lació de la primera impremta a l'abadia. L'acte va ser presidit per Sebastià M. Bardolet, abat de Montserrat, i Fernando Díez Moreno, sotssecretari d'Economia i Hisenda. El segell, editat per la Reial Fàbrica Nacional de Moneda i Timbre, reproduïx una imatge datada el 1499 de la Mare de Déu i de la muntanya de Montserrat extreta del *Missale Benedictinum*. El valor facial és de 35 pessetes i se n'ha fet una tirada de 1.500.000 exemplars. (C.C.)

La Lleida de principis del segle xx

■ Mostra de fotografies inèdites de Manuel Herrera i Ges

LLEIDA.— El vestíbul de l'edifici del rectorat de la Universitat de Lleida acull fins al 29 de febrer l'exposició *Manuel Herrera i Ges*, que dona a conèixer la figura i l'obra d'aquest lleidatà, fotògraf amateur, que va retratar la Lleida de principis del segle xx amb l'ajut d'una càmera estereoscòpica.

L'exposició, que va ser inaugurada el 22 de gener amb la presència del nou bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ofereix cent vint fotografies i plaques originals, amb imatges captades a la Lleida de principis de segle i fins i tot després de la Guerra Civil: vistes de Lleida, edificis, personatges i esdeveniments socials, així com diversos actes religiosos i un bon recull de fotografies de la Seu Vella i de la catedral nova.

Nascut l'any 1880, Manuel Herrera va ser advocat i secretari de la Cambra de la Propietat Urbana de Lleida, així com magistrat suplent de l'Audiència Nacional. Va desenvolupar també altres aficions com la música, el dibuix i el periodisme.

Mn. Jesús Tarragona, delegat diocesà de Patrimoni, ha assenyalat que per damunt de tot Herrera era un home profundament religiós i bon catòlic. Va ser professor de dibuix al Seminari de Lleida, una institució que l'any de la seva mort, el 1951, va rebre el seu llegat de vuit mil fotografies. Amb tot, després de moltes vicissituds, com va ser la venda de l'edifici avui ocupat per la Universitat de Lleida, solament han arri-

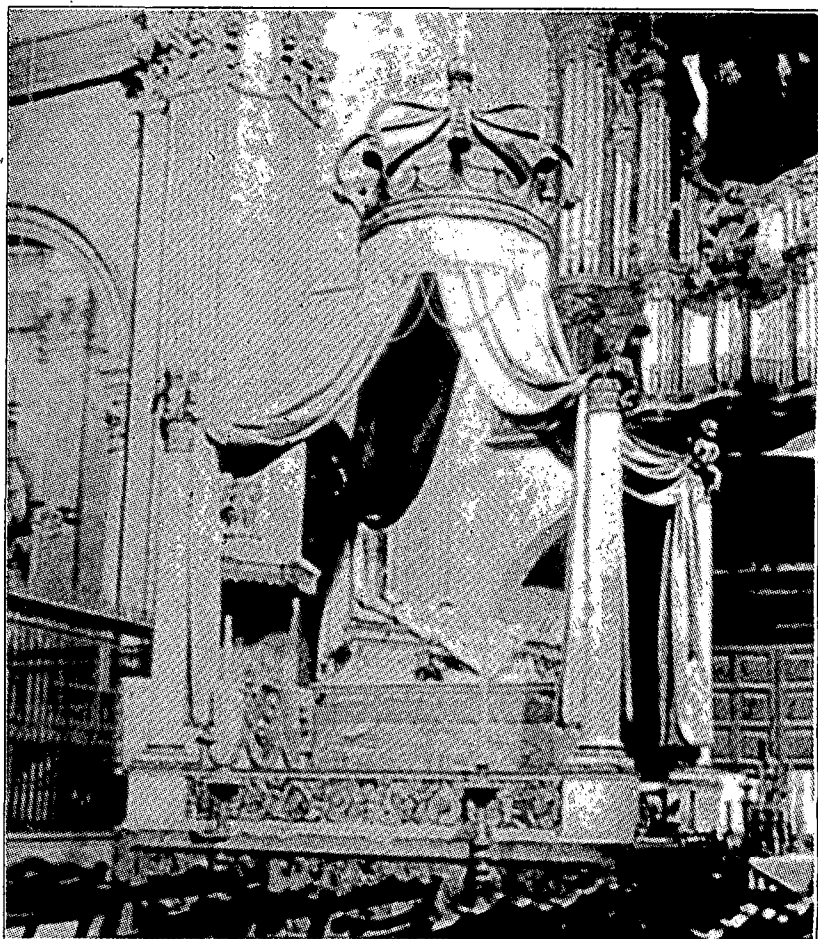
bat a nosaltres vuit-centes fotografies, que formen part de l'Arxiu Fotogràfic del Museu Diocesà.

Imatges de temàtica religiosa

D'entre les imatges recollides, cal esmentar les de temàtica religiosa com són la sortida de la catedral de la processó del Diumenge de Rams de l'any 1920, presidida pel bisbe Miralles; la Mare de Déu de la Llitera de la catedral nova, en la festa del 15 d'agost d'aquell any; els retrats fotogràfics dels bisbes Miralles i Ruano, així com l'arribada d'aquest últim a Lleida i la desfilada dels Armats, en la Setmana Santa, entre d'altres.

La Universitat de Lleida ha editat amb motiu de la mostra un catàleg amb el recull de tota l'obra fotogràfica de Manuel Herrera, que és alhora un homenatge a la seva obra i a la seva persona, així com un record i una eina permanent per als historiadors i estudiosos. Herrera i Ges va ser un dels lleidatans que més va lluitar per la declaració de la Seu Vella com a monument nacional.

Jordi Curcó

Mare de Déu de la Llitera de la catedral nova.

Noves instal·lacions als Museus Vaticans

■ El Papa inaugurà les reformes destinades a un millor servei

El 7 de febrer passat, el Papa va inaugurar les noves instal·lacions dels Museus Vaticans. Amb aquestes obres, valorades en uns 4.000 milions de pessetes, s'han aconseguit diversos objectius: prolongar l'horari d'obertura, gestionar el flux del públic i ampliar les estructures d'acollida. Actualment, tres milions de visitants l'any admiren els tresors artístics d'aquests museus, amb una xifra màxima de 20.000 persones al dia. Fins ara, les entrades i les sortides s'efectuaven per la mateixa porta.

El sistema de monitors centralitzat permet controlar els fluxos del públic de forma comparable a la gestió del trànsit d'una ciutat de 10.000 habitants. Els museus disposen ara d'un ampli servei de restauració i de bar. El projecte, finançat pel mateix museu i l'Estat vaticà, no implicarà cap increment del bitllet d'entrada.

Inicialment els museus es reservaven a minories molt selectes. Al segle xvi es podia llegir una inscripció llatina: *Procul este profani* («Allunyeu-vos els profans»), extreta del llibre VI de l'*Eneida* de Virgili. El Vaticà vol obrir les seves portes a totes les persones interessades en el món de l'art i de l'espiritualitat. Es tracta d'un esforç gegantí i modern al servei dels visitants. Una nova estàtua de Giuliano Vangi, *Travessar el llindar*, amb al·legories al papa Joan Pau II, rep a l'entrada els visitants. La porta nova de Cecco Bonanotte constitueix un altre atractiu artístic de la transformació operada.

Recordem l'horari de visita als nostres lectors, per si tenen la intenció de visitar els museus. De dilluns a divendres, l'horari s'inicia a les 8.45 i s'acaba a les 16.45. El dissabte és de 8.45 a 13.45. Hi ha la possibilitat de visitar la Capella Sixtina amb sortida directa a la basílica de les 8 a les 8.45.

Lluís Serra i Llansana

Santa Apol·lònia, patrona de l'odontologia

BARCELONA.— El Museu Diocesà de Barcelona acull fins al 26 de febrer l'exposició iconogràfica *Santa Apol·lònia a Catalunya. Patrona de l'odontologia*. La mostra forma part dels actes del desè aniversari de la Confraria de Santa Apol·lònia de Barcelona. Les seixanta peces exposades —pintures, dibuixos, escultures, ceràmiques, medalles, reliquiàries, goigs i nades— provenen de fons particulars, de museus i d'esglésies d'arreu de Catalunya. Seguint la tradició i com a símbol del seu

martiri, la figura de santa Apol·lònia moltes vegades està representada amb un fòrceps en una mà i un llibre o la palma del martiri en l'altra. Cal destacar sobretot una pintura sobre taula amb la imatge de santa Apol·lònia, datada el 1580, procedent de l'església parroquial de Gualba; una talla renaixentista de la santa, del segle xvi, que pertany al Museu Maricel del Mar (Sitges), i una imatge de fusta policromada, del segle xviii, procedent de la parròquia de Santa Maria del Mar (Barcelona). (C.C.)

Restaurada l'església de Santa Agnès

ROMA.— Després de set anys de treballs de restauració, s'ha obert recentment al públic l'església barroca de Santa Agnès, ubicada a la Ciutat Eterna. La construcció del temple va ser impulsada el 1652 pel papa Innocenci X. Notables són les dues capelles dedicades a santa Agnès, la jove cristiana que va ser martiritzada per mantenir-se fidel a la seva fe, i de sant Sebastià, el capità de la guàrdia pretoriana de Diocleciana que va patir martiri per ordre d'aquest emperador. Sota l'església es conserva el lloc del martiri d'Agnès. (Zenit)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Veit Königer, escultor

Austria va dedicar el 1992 un segell al gran escultor Veit Königer (1729-1792) per commemorar el bicentenari de la seva mort. El conjunt de l'*Anunciació*, un magnífic treball realitzat en fusta de til·ler, és el que il·lustra el segell. Aquesta obra mestra està formada per dues figures: la Mare de Déu (de 2 m d'alt) i l'arcàngel Gabriel (de 2,70 m d'alt). Königer va arribar al zenit de les seves facultats artístiques amb l'esmentat grup escultòric. L'actitud de Maria, plena de gràcia, expressa por davant de la voluntat de Déu. Cal destacar també la postura majestuosa de l'arcàngel Gabriel en el moment d'anunciar a Maria el meravellós i important missatge que li porta. Elements barrocs enriqueixen els vestits de tots dos personatges.

Museu d'Història
de Catalunya

PRORROGADA
fins el 27 de febrer

TEMPS DE MONESTIRS

EXPOSICIÓ-ENTRADA GRATUÏTA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Cinema

Joana d'Arc, d'aquí a l'eternitat

El 30 de maig del 1431, acusada d'heretgia, d'apostasia i d'idolatria, Joana d'Arc moria a la foguera, als 19 anys, a la localitat francesa de Rouen. Inspiració de dramaturgs, historiadors, novel-

listes, pintors i músics, la vida de la donzella d'Orleans s'ha portat al cinema moltes vegades. Recentment s'ha estrenat una versió nova dirigida per Luc Besson.

Filmada amb la convicció i l'habilitat d'un mestre —seqüències com l'assalt brutal i el saqueig al poblet natal de Joana, la batalla espectacular entre les tropes franceses i l'exèrcit anglès a Orleans o la sobrietat expositiva del judici i de la condemna posterior de la futura santa són suficients per acreditar Luc Besson com un creador d'imatges i de sentiments excel·lent—, *Joana d'Arc* fa gala de la posada en escena, que obre de bat a bat les portes a la participació emocional de l'espectador. Besson, un observador minuciós i atent, ha construït un relat que més que explicat, sembla recordat i on ha combinat l'espectacularitat del cinema històric amb la indagació introspectiva del personatge protagonista.

Un dels al·licients de la pel·lícula és la interpretació poderosa que realitza l'actriu i model Milla Jovovich en el paper de Joana d'Arc, que insufla autenticitat a una criatura complexa, valerosa i sorprenent que va canviar el curs de la història. «Li porto un missatge del Rei del Cel», comunica Joana al príncep Carles de França (interpretat magistralment per l'actor John Malkovich) en una de les escenes clau del film.

La fortalesa interior de Joana contrasta amb els seus temors, els d'una jove camperola i analfabeta de tan sols disset anys que ha de portar a terme una transcendental missió encomanada per Déu: salvar França de l'enemic anglès. La seva gran espiritualitat s'ensorra únicament davant dels violents i sagnants resultats de les seves arengues. Milla Jovovich fa un retrat psicològic molt ric, ple de matisos, de la mítica heroïna francesa, que es veu interpel·lada en l'última part del film per la veu de la seva consciència (materialitzada en el personatge que encarna l'actor Dustin Hoffman).

Tot i la seva llarga durada (dues hores i mitja), el ritme de la pel·lícula no decau en cap moment. Travessada des del principi fins al final per una bonica cadència lírica, *Joana d'Arc* desplega una atmosfera mística que sedueix i convenç. Un magnetisme

Milla Jovovich és Joana d'Arc, dirigida per Luc Besson.

al qual tampoc no és aliè un guió sense fissures (obra d'Andrew Birkin i Luc Besson), una reconstrucció memorable de l'època (a càrrec del director artístic Hughes Tissandier) i una fotografia excepcional (un treball de Thierry Arbogast). Luc Besson —artífex d'altres films notables com *Subway* (1984), *El gran azul* (1987), *Nikita* (1989) i *El quinto elemento* (1996)— és un cineasta que ja es troba, per mèrits propis, en el paradís dels clàssics moderns.

Icona cinematogràfica

La primera pel·lícula memorable sobre la vida de la donzella d'Orleans és *Juana de Arco* («Joan, the Woman», 1916), de Cecil B. de Mille, amb Geraldine Farrar com a protagonista. *La pasión de Juana de Arco* («La Passion de Jeanne d'Arc», 1928), de Carl Theodor Dreyer, interpretada per Marie Falconetti, està considerada com la millor de totes les versions fetes fins al moment sobre Joana d'Arc. El cineasta danès va reconstruir els últims dies de la santa, i segueix meticulosament les actes del procés inquisitorial que es conserven a la Bi-

blioteca Nacional de París. Dreyer va aconseguir una obra mestra del setè art, a través de la sàvia utilització del primer pla. «Va voler concebre un himne al triomf de l'ànima sobre la vida», va explicar la medievista Blanca Garí en una projecció recent del film a la Filmoteca de la Generalitat de Catalunya.

Juana de Arco («Joan of Arc», 1948), de Victor Fleming, amb Ingrid Bergman, està basada en una peça teatral de Maxwell Anderson. El director va posar més èmfasi en les batalles que en els personatges, per la qual cosa el film no té la força espiritual que hauria requerit. Molt millor és *Santa Juana* («Saint Joan», 1957), d'Otto Preminger, amb Jean Seberg. El guió és de Graham Greene, a partir de l'obra teatral de George Bernard Shaw.

El 1962 Robert Bresson va dirigir *El proceso de Juana de Arco* («Le Procès de Jeanne d'Arc»), amb Florence Carrez. Destaquen la sobrietat interpretativa dels seus actors i una austeritat ètica i estètica, que confronta amb l'ascetisme. Bresson va ressaltar l'espiritualitat gairebé sobrenatural del personatge androgin. D'altra banda,

Del camp de batalla als altars

Joana d'Arc (Domrémy, 1412 - Rouen, 1431) era filla de camperols. Durant la guerra dels Cent Anys els exèrcits d'Enric VI d'Anglaterra, amb el suport dels borgonyons, s'havien apoderat de gairebé tot el nord de França. D'aquesta manera, s'amenaçava el tron del delfí, el futur Carles VII, el qual va haver d'abandonar París. Davant d'aquesta situació, Joana, amb setze anys, es va sentir cridada per Déu per lluitar contra els anglesos i entronitzar el delfí. Aquest la va rebre al castell de Chinon el 1429 i, assessorat per un grup de teòlegs, va decidir que fos armada cavaller a Poitiers i acceptar els seus serveis.

Al capdavant d'un exèrcit, Joana va alliberar Orleans al maig del 1429 i, després d'una sèrie de campanyes victorioses a la conca del Loira, va derrotar els anglesos a la batalla de Patay al juny del mateix any. Va contribuir amb eficàcia a la rendició de les places de Tournai, Auxerre, Châlons-sur-Marne, Troyes i Reims, on Carles VII va ser solemnement coronat el 17 de juliol del 1429.

Joana va intervenir en una sèrie de campanyes secundàries, que van culminar en el setge de París al setembre del 1429, on fou derrotada. Quan es disposava a defensar Compiègne, va caure presonera a mans dels borgonyons al maig del 1430 i fou lliurada als anglesos. Aquests li van obrir un procés ordit davant de la Inquisició, en el qual després d'acusar-la d'heretge la van condemnar a la foguera, el 1431, a la plaça de Rouen.

Després d'uns anys, el 1450, Carles VII va obrir una revisió del procés per rehabilitar la seva memòria i el papa Calixt III va anul·lar el 1456 la sentència dictada per la Inquisició. Joana d'Arc va ser beatificada el 1909 i canonitzada el 1920.

Jacques Rivette va filmar el 1993 *Juana la doncella* («Jeanne la Pucelle»), amb Sandrine Bonnaire com a protagonista. Els resultats d'aquesta pel·lícula de gairebé sis hores de durada van ser òptims.

Miquel Àngel Codina

Dues santes i un únic Déu

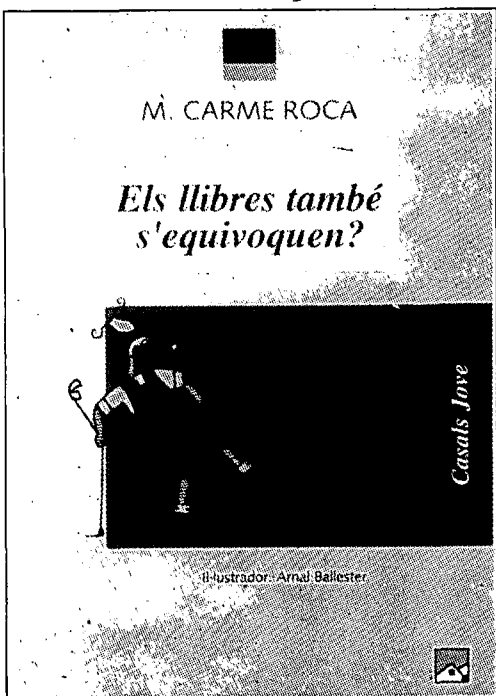
Santa Teresa del Nen Jesús (Alençon, 1873 - Lisieux, 1897) va començar a elaborar la seva obra literària als 19 anys. Entre els seus escrits, destaca una composició teatral que va fer sobre la figura de Joana d'Arc. Teresa es va encarregar, amb altres novícies, d'escenificar el text. Ella mateixa va dissenyar els vestits i va organitzar els assajos. A més, es va reservar el paper principal: el de Joana d'Arc. «L'autora del text i la protagonista de la representació s'identificaven amb la protagonista veritable i fonamental d'aquell teatre de convent. Joana d'Arc mai no va poder sospitar que algú es convertís en una imatge tan viva d'ella mateixa», afirma el P. Eduardo Gil de Muro en la revista bimestral *Lluvia de rosas*, corresponent al gener-febrer del 2000. Més endavant, afegeix que d'aquesta senzilla però emocionant funció teatral «va sortir tocada l'ànima de Teresa». Segons aquest pare carmelita descalç, va constituir «molt de risc per al seu esperit jugar a ser Joana, la donzella verge que s'immola per la pàtria, pel rei i pel seu Déu».

Una imatge per a la història: Teresa de Lisieux interpreta Joana d'Arc.

Llibres per als més joves

Enfrontar-se al destí

Aquesta narració presenta els fets posteriors a la mort dels pares de l'Alba quan aquesta sobrevisqué a un accident que han patit. És una noia de temperament fort i rebel, una gran lectora i molt imaginativa. L'Alba prepararà una estratègia per espantar els seus fantasmes personals. No té por de res ni de ningú; no es deixarà portar per la pena que pot despertar als altres. Tot i això, no accepta la dramàtica situació que ha de viure. (C.C.)

◀ M. Carme Roca (text) i Arnal Ballester (il·lustracions), *Els llibres també s'equivoquen?* Editorial Casals, Col·lecció Casals Jove (a partir de 12 anys), Barcelona 1999, 113 pàg.

Cançons didàctiques

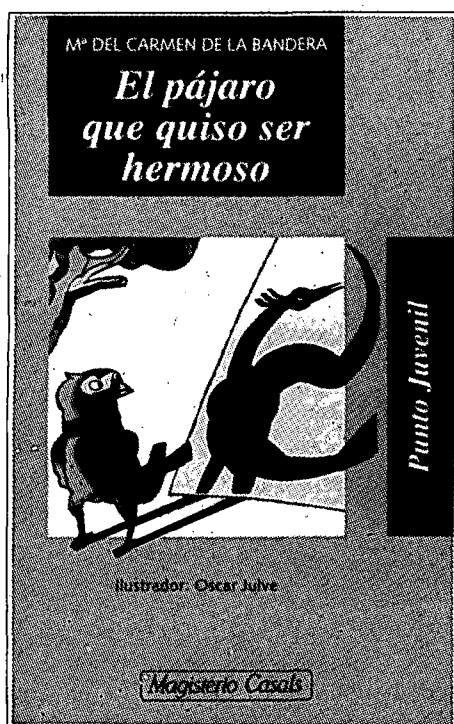
Aquest llibre conté més de cinquanta cançons senzilles i múltiples activitats divertides adaptables a diferents situacions (aniversaris, festes familiars, etc.) molt útils per a l'escola i la família, que prenen com a motiu els noms propis dels nens. S'incorpora una casset interpretada pel cor infantil Grupo de Lenguaje Musical de l'Escola Municipal de Tres Cantos, de Madrid, amb una selecció de trenta cançons. (C.C.)

Elena Lehmann (text) i César Montaña (il·lustracions), *Una canción para cada nombre*. Editorial Narcea, Col·lecció Primeros Años, Madrid 1998, 119 pàg.

La identitat més bella

Lilí és un ocell que es veu petit i lleig. Molt atrevit i aventurer, deixa la seva llar per descobrir noves terres. Arriba molt lluny i contempla belles aus de diversos colors. De sobte, decideix ser bonic i posa fil a l'agulla. Quan ja és un ocell impressionant, decideix retornar a casa. Allí, però, ningú no el reconeix, ni la seva família. Lilí es troba sol i davant un dilema: què és millor, ser bonic o ser qui ets? (C.C.)

M. del Carmen de la Bandera (texto) i Óscar Julve (il·lustracions), *El pájaro que quiso ser hermoso*. Editorial Casals, Col·lecció Punto Juvenil (a partir de 9 anys), Barcelona 1999, 93 pàg.

Descobrir el món que ens envolta

Amb l'ajuda d'un elefant, una cadira, una gàbia i una tassa, els més petits de la casa poden descobrir el significat d'alguns antònims: petit-gran, ple-buit, curt-

llarg, net-brut, moll-sec o content-trist. Cal destacar l'estructura innovadora d'aquesta col·lecció, ja que les pàgines imparells estan il·lustrades amb un sol objecte, mentre que les parells incorporen una frase i el dibuix que dona resposta a la qüestió plantejada. (C.C.)

◀ Klaas Verplancke i Veroniek Sanctobin (text i il·lustracions), *Què veig?* Editorial Esin, Col·lecció Què fa?, Barcelona 1999, 16 pàg.

Música

La música litúrgica, un do de Déu

El programa d'aquest disc compacte està constituït per disset composicions musicals de tema litúrgic, interpretades pel P. Jordi M. Bou i Simó, mestre organista del reial monestir de Santa Maria de Poblet. La música és un dels millors dons que Déu ha concedit a la humanitat. Com deia Plató, «la música és la ciència de l'amor vinculada al ritme i l'harmonia». És l'expressió de la bellesa, és a dir, un reflex de Déu —la bellesa absoluta— en les criatures. (C.C.)

◀ P. Jordi M. Bou i Simó, *L'orgue de Poblet*. Edita P.D.I., Barcelona 1999

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informeu-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

El llibre de la setmana

Fragments de vida; visions de fe

Padrós de Palacios és un narrador de contes excel·lent. Forma part d'un grup d'escriptors espanyols que s'han especialitzat en aquest art difícil de la narració curta, perquè no tan sols han de «contar», sinó que a la coda final han d'intentar sorprendre per l'inesperat. No és fàcil aconseguir-ho, perquè el lector avesat sap que, en els últims moments apareixerà allò que li dóna força i li desperta l'interès.

El pozo de los deseos és el títol d'una de les onze narracions del volum, a les quals acompanyen, en una clau diferent, tres suggeridors «apòcrifs» inspirats en personatges del Nou Testament.

En les narracions hi trobem temes molt diversos, gairebé sempre relacionats amb experiències personals aparents, i moltes d'elles situades en èpoques més o menys llunyanes. Sempre contenen una connexió ètica insinuada, amb unes conseqüències no exemptes d'una ironia, benvolent, incisiva, que alguna vegada és portada amb una certa tendència a la burla. Però Padrós de Palacios no és un escriptor amb tendència a l'amargura, ni a

Esteban PADRÓS DE PALACIOS,
El pozo de los deseos.
Cuadernos del Bronce, Barcelona 1999, 232 pàg.

carregar amb tints obscurs el nucli de la narració o la figura dels protagonistes, que estan més a prop del grotesc que del dramàtic.

Diversos contes tenen un fons de novel·la policíaca, resolt amb habilitat, i sense estridències. No són històries truculentes, tot i que a vegades la intriga resulti complexa, encara que necessàriament de desenllaç ràpid per la brevetat que exigeix el conte. I, d'altra banda, en alguns moments, preval el detall ambiental sobre l'argument (*Logroño-Orient Exprés, Muerte a veintiocho pasos, Si estás aquí...*)

Les evocacions d'històries relacionades amb l'Evangeli tenen un especial interès, encara que siguin peces aïllades en el conjunt de contes. D'una manera espe-

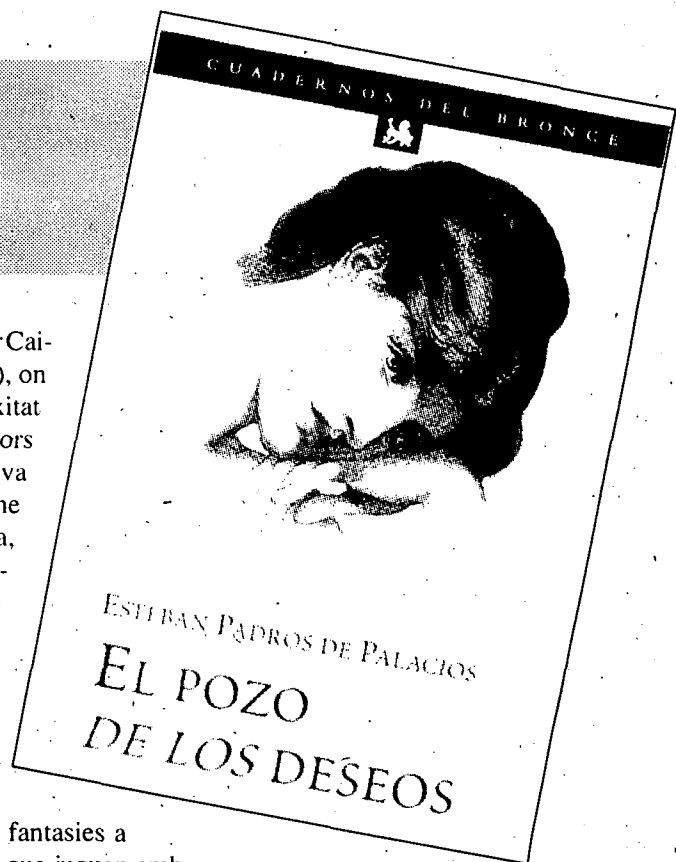
cial la protagonitzada per Caifàs (*Apócrifo de Caifàs*), on sap interpretar la perplexitat i les reaccions posteriors d'ira i de frustració que va experimentar el Summe Sacerdot. D'altra banda, els dos «apòcrifs» següents (*La higuera maldita, Judas*) són un exercici d'intuïció i de comprensió de la manera d'observar de l'evangelista Joan. Tot això, a més, tractat amb dignitat i sense fantasies a l'estil d'altres narradors que juguen amb els textos i les circumstàncies, sense cap altre objectiu que el de menysprear les circumstàncies dramàtiques en què es van desenvolupar.

El pozo de los deseos és un llibre que es llegeix amb gust. Hom treu el cap a la vida i constata que el narrador l'ha observat amb perspicàcia i ha descobert la veritat de tanta mentida que es pot amagar darrere de les actituds hipòcrites o de falsa educació en àmbits alts de la societat.

Les narracions apòcrifes tenen un matís de seriositat, de respecte i de fidelitat que, com he dit anteriorment, cal agrair. Ha sabut fugir dels llocs comuns d'alguns estils iconoclastes que, sobretot, demostren ignorància.

Padrós de Palacios sap molt bé de què escriu, i com ho ha de fer.

Cristóbal Sàrrias

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions),
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

La sardana i la dansa

Enregistraments nous

Continuament apareixen nous enregistraments de sardanes en discos compactes com una mostra de la fortaleza de la música de la dansa catalana. Veiem-ne alguns exemples.

La Comissió d'Aplecs Sardanistes de les comarques barcelonines ha editat un àlbum amb sis compactes i un total de 67 sardanes, representatives de les poblacions que formen l'entitat, que en el moment de la gravació eren 67, però que després ja va augmentar amb una nova població: Són les sardanes que cadascuna de les comissions organitzadores de l'aplec de la seva localitat ha considerat com la més significativa. És per tant una conjunció heterogènia, però precisament interessant per això, per la diversitat d'autors, de sardanes i de les cobles interpretats.

L'Ajuntament de Santa Susanna ha editat un compacte on es reuneixen sardanes enregistrades per la cobla La Flama de Farners, que un total de 10 compo-

sitors han dedicat a aquesta població del Maresme. Aquestes edicions, de caràcter monogràfic, constitueixen avui un recull musical molt apreciable principalment en la població destinatària, a part d'oferir gairebé sempre noves sardanes per engrandir el repertori ja existent.

La cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona ha recopilat en un disc compacte tota la producció musical per a cobla dels Lamote de Grignon: dues sardanes i l'obra *El testament d'Amèlia*, de Joan Lamote de Grignon, i les set sardanes del fill Ricard. Com bé diu Jordi León en els textos introductoris d'aquest enregistrament, és una obra limitada quant al nombre de títols, però una aportació patrimonial molt significativa, que, especialment pel que fa a les sardanes de Ricard Lamote de Grignon, ha assolit un pes específic indiscutible dins el repertori de música de concert per a cobla.

Josep Ventura

Pensadors cristians del segle xx (13)

Mounier: gran pensador del segle xx

Emmanuel Mounier (1905-1950) és conegut mundialment per haver estat un dels impulsors del personalisme filosòfic. Supera l'individualisme i el materialisme. Ens proposa una nova manera de veure l'existència humana, plena de sentit personal i transcendent.

UN PENSADOR PERSONALISTA CATÒLIC

Neix a Grenoble (França) el mateix any que va néixer el famós escriptor francès J. P. Sartre. El 1924 comença a estudiar ciències per preparar els seus estudis de medicina, però travessa una crisi en l'orientació de la seva vida. La certesa d'haver errat la carrera el portarà a començar filosofia. Acabats els estudis, obtindrà el segon lloc en les oposicions a càtedra.

La seva vida es canalitza en l'ensenyament de la filosofia, de manera que és professor en diversos instituts. Després d'assistir al congrés de Font-Romeau, va instituir el moviment *Esprit* (1932), juntament amb diversos joves inquiets, amics seus. L'objectiu serà crear una revolució permanent contra les tiranies de l'època: la cultura burgesa, el capitalisme, el comunisme, el determinisme materialista... tot promovent el personalisme (la revalorització de la persona humana) per fer front a la crisi de l'home postmodern.

El 1935 contraurà matrimoni amb P. Leclercq i fruit d'aquesta relació naixeran tres filles. Però la seva felicitat es veu truncada amb la seva detenció i el seu empresonament per qüestions polítiques (gener del 1942) i la prohibició d'*Esprit*.

És internat com a administratiu a Vals les Bains (França). I, després d'una vaga de fam per la seva detenció injusta, serà jutjat i posat en llibertat (octubre del 1942), cosa que li permetrà tornar amb la seva família. De nou, es dedicarà a l'ensenyament (el 1945 torna a sortir *Esprit*) i a escriure. Però, en plena maduresa, morirà d'un atac al cor, als 44 anys.

D'entre les seves obres destaquem: *Manifesto al servicio del personalismo* (1936), *Personalismo y cristianismo* (1939), *Tratado del carácter* (1942), *¿Qué es el personalismo?* (1947), *La esperanza de los desesperados* (1953).

EL SEU PENSAMENT SOBRE L'HOME

El personalisme és l'humanisme del segle xx. Es defensa allò humà i s'estudia l'home com a totalitat (de forma individual i comunitària). El personalisme no existeix com a doctrina, sinó com a aspiracions dels pensadors personalistes. Es defensa amb convicció la persona humana contra l'opressió de la màquina i de l'aïllament. Cerca construir la història com a centre del pensa-

ment. Si s'encarna en un compromís diari i coherent, podem parlar d'un filòsof autèntic. Així ho expressa ell mateix: «Jo no conec res més seductor en aquesta figura que l'amistat impertorbable, en

Emmanuel Mounier.

ment, l'amor i l'acció. Això és, bàsicament, el que ens ensenya Mounier en els seus escrits.

El filòsof francès considera l'ésser humà com una cosa inacabada. Es troba inserit en la història (ésser històric), però no està determinat, en cap moment. El seu destí depèn en bona mesura de la manera com el sàpiga anticipar, de les opinions fonamentals sobre el seu futur.

Així, per sota de les persones no hi ha la tirania d'un destí, sinó un Déu personal, i proposa a cada persona una relació individual d'intimitat i de llibertat, a imatge seva. L'ésser humà, d'aquesta manera, viu orientat per naturalesa a una meta supraempírica, que va més enllà d'allò sensible.

COMPROMÍS ENFRONT D'UTOPIA

Per a Mounier la filosofia no és una feina d'escriptori ni una utopia. El pensador no s'ha de tancar en si mateix. Ben al contrari, el coneixement és més veritable com més es compromet la mateixa

el si d'una mateixa vida, de l'home que pensa i de l'home que actua» (*Revolución personalista y comunitaria*, 1932-35).

En la *praxis* de les nostres idees és on s'edifica la humanitat. L'ésser humà viu encarnat en la història, i és projecta des del seu món interior cap a l'exterior, on es dona. És així com Mounier entén la teoria com a vida, que no és cap altra cosa que el compromís sincer davant d'un mateix i de la societat, tot allunyant de si mateix tota utopia. Només d'aquesta manera la filosofia i el pensament poden tenir una mica de sentit per a l'ésser humà.

ASPECTE TRIDIMENSIONAL DE LA SEVA VOCACIÓ

La política mai no va atreure l'atenció del fundador d'*Esprit*. Però desobreix en el pensament polític una vocació. És l'encarnació de l'esperit de l'home en la problemàtica social. Sense participació política no hi haurà encarnació vertadera. El que fa política mirant la

pròpia butxaca traeix aquells que hi confiaven per dirigir la societat amb encert.

La història s'incrusta clarament en la vocació de Mounier. Les persones viuen en un esdevenidor amb sentit, són elles les que atorguen el sentit a la vida, enfront de l'absurditat de l'existència humana de Kafka. Per això, no hem de rebutjar la història (escatologisme), ni tampoc pretendre viure-hi determinats (progressisme). Gràcies a la història, l'home pot reflexionar, tot obrint-se a situacions noves i al misteri del futur, no escrit per endavant.

La dimensió espiritual és bàsica en el pensador francès. Afirmar que la persona és transcendència, és a dir, oberta i amb capacitat per triar: un ésser lliure. Allò espiritual també s'encarna en el món, mitjançant la unió indivisa entre la contemplació i la pràctica.

Per a Mounier, la vocació és una crida a la unificació personal. «La primera missió de l'home és descobrir progressivament la xifra única que assenyal·la el seu lloc i els seus deures en la comunicació universal i consagrar-se contra la dispersió de la matèria a aquesta unificació de si mateix» (*El afrontamiento cristiano*, 1944).

Mounier, sense cap dubte, és un revolucionari al servei de l'home. Intenta renovar l'home i les seves estructures. Pretén canviar els valors d'una civilització aparentment caducada. Ni l'individualisme ni el materialisme poden proporcionar raons existencials a l'home postmodern.

I, sense oblidar la dimensió de la transcendència, Mounier expressa la seva rebel·lia davant de l'apatia i de la indiferència de l'home contemporani enfront del compromís autèntic. «Jo conservo la rebel·lia perquè sorgeix de les profunditats i ella sola serà prou forta per acabar amb la indiferència universal.»

Joan Manel Gutiérrez
Escriptor i humanista

JESUCRIST 2000

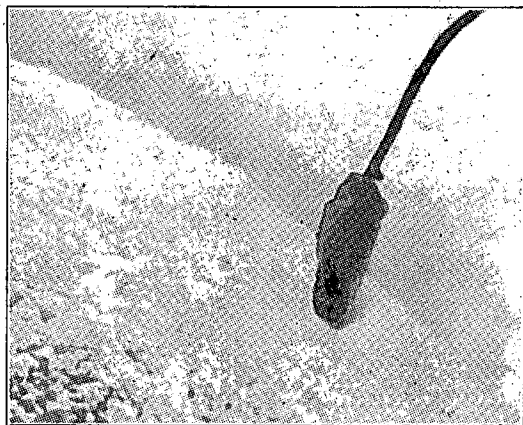
**XV Concurs Bíblic,
XI de redacció i
I Concurs de Dibuix
premi Catalunya Cristiana.**

**Us recordem que fins a la
1a quinzena de març
és oberta l'admissió
de treballs.**

**INFORMACIÓ: 937 852 291
(matins),
937 850 554 i 937 809 888
(tardes).**

Un nou replantejament de l'origen biològic de l'espècie humana?

La teoria de l'evolució dels éssers vius fins a l'home és certament «més que una hipòtesi» (com digué Joan Pau II el 23-X-96), però el que contínuament s'ha de posar a revisió és la manera com s'esdevingué. La pura selecció natural en la lluita per la vida (Darwin) ja sabem que no ho explica pas tot. I, a més, sempre haurem d'afegir-hi que hi hagué un «salt ontològic» en passar de l'animal irracional a l'home dotat d'enteniment i voluntat. Salt ontològic que correspon al *buf de la vida* infós per Déu al cos humà, com diu el Gènesi. Ara bé, científicament ni tan sols es pot afirmar amb tota certesa quant temps fa que aparegué l'*homo sapiens* ni on va ser aquest salt a racional. Només es poden fer hipòtesis. La que fins ara fa poc era admesa com la més probable per la major part dels experts en paleontologia humana és la teoria «Out-of-Africa», o de l'Eva africana, que afirma que fa uns 200.000 anys s'originà a Àfrica una petita població de la nostra espècie que després s'anà estenent a tot el planeta. La base d'aquesta teoria és l'estudi estadístic de les mutacions sofertes al llarg dels segles per l'ADN dels mitocondris de les cèl·lules

humanes. Els mitocondris s'hereten només de la mare; d'aquí el nom de «teoria de l'Eva africana». Luigi Cavalli-Sforza el 1964 en publicà un primer estudi i Allan Wilson (de Berkeley, EUA) el ratificà amb més aportacions el 1987, i encara Linda Vigilant, el 1991, hi afegí noves confirmacions.

Però ara ha aparegut un article a *Science*, firmat per Adam Eyre-Walker i dos col·laboradors seus, John Maynard Smith i Philip Awadalla, de Sussex (Regne Unit), que exposa com han descobert que no és cert que només l'ADN dels mitocondris femenins passi a la cèl·lula-ou: també el de l'espermatozou masculí s'hi transfereix, almenys en part, i per tant la base de la teoria «Out-of-Africa» es posa en qüestió.

Què dir-hi? Que cal esperar un estudi més aprofundit, perquè encara no han pogut trobar els autors anglesos on va a parar l'ADN dels mitocondris masculins. Caldrà modificar la teoria de l'origen africà del llinatge humà ara fa uns 200.000 anys? Potser no gaire. Però, com veieu, la ciència ha de revisar constantment les seves hipòtesis. No permet dogmatitzar sense més ni més. Com cal tenir-ho en compte!

Aktualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

11 Apol·loni de Perge

L'historiador Carl. B. Boyer anomena «edat d'or» de la matemàtica grega el període que va del 300 al 200 aC. Iniciat per Euclides, aquest segle tingué els matemàtics més famosos de l'antiguitat. Si Euclides com a sistematitzador, amb les demostracions rigorosament lògiques, fou un geni, més geni encara ho va ser Arquimedes amb les seves troballes originals en tots els camps de la matemàtica pura i aplicada. Però encara hi trobem, en aquest segle, un altre matemàtic també ben genial: Apol·loni de Perge. La triada Euclides-Arquimedes-Apol·loni constitueix el cim de la matemàtica grega.

Va ser també de l'escola d'Alexandria

Va néixer a Perge de Pamfília (sud de l'Àsia Menor) pels volts del 262 aC. No sabem res de la seva família, si era noble o no. Només sabem que de ben jovenet va ser enviat a estudiar a Alexandria d'Egipte, i que es quedà aquí gairebé tota la vida. Se'l podria designar com Apol·loni d'Alexandria, amb més raó que no pas Euclides per haver-hi viscut més anys, però com que també hi hagué un gramàtic amb aquest nom s'ha preferit distingir-lo amb l'apel·latiu d'Apol·loni de Perge pel lloc de naixement. Cap al final de la seva vida va viatjar a Pèrgam invitat pel rei Atal. No sabem si hi va morir o bé retornà a Alexandria a acabar els seus dies. Finà pels volts del 190 aC.

Contemporani d'Arquimedes, encara que 25 anys més jove, tingué amb el siracusà algun contacte epistolar, però la manera d'enfocar les seves investigacions matemàtiques era bastant diferent. Diu Egmont Colerus que Arquimedes i Apol·loni eren com Wagner i Mozart. Arquimedes era fúria, tempestat, volcà... i Apol·loni suau, calm, ordre... Però tots dos feren aportacions genials. Si Arquimedes féu ús del

concepte (actual) d'infinitèsim, Apol·loni ideà el d'ordenades (que diem ara). El títol de «Gran geòmetra» que li donaren Apol·loni se'l tenia ben merescut.

Tenim notícia de les següents obres d'Apol·loni: *Repartiment ràpid* (mètodes de càlcul), *Seccions determinades*, *Seccions en una raó donada*, *Seccions en una àrea donada*, *Tangències*, *Inclinacions*, *Llocs plans*, i *Còniques*. De les *Seccions en una raó donada* ens ha arribat una traducció llatina feta de l'àrab. Totes les altres obres s'han perdut excepte la més important de totes, *Còniques*. De les perdudes en tenim referències de matemàtics posteriors, sobretot de Pappus que el 320 dC publicà una *Col·lecció matemàtica* (*Synagoge*) amb moltes notícies sobre Apol·loni. En els mètodes de càlcul donava un valor encara més aproximat de π que el que havia proporcionat Arquimedes (que era entre 223/71 i 22/7), ja que arribava fins a la 4a xifra decimal. A *Tangències* ens explica Pappus que es planteja el que s'ha anomenat després «problema d'Apol·loni»: trobar (amb regla i compàs) la construcció d'una circumferència tangent a tres elements, que poden ser punts, rectes o circumferències (entenent que tangent a un punt vol dir que el contingui). Hi ha deu casos possibles (tres punts, dos punts i una recta, dos punts i una circumferència, un punt i dues rectes... i tres circumferències). La referència de Pappus no explica com Apol·loni resolgué els deu casos i els matemàtics dels segles XVI i XVII encara dubtaven que hagués pogut resoldre l'últim, el de les tres circumferències, molt difícil, fins que Newton, magistralment, demostrà (a *Arithmetica universalis*, probl. n. XLVII) que existeix una construcció que resol el problema amb només regla i compàs; i, és clar, si el geni de Newton sabé trobar la solució podem suposar que també l'havia trobada el geni d'Apol·loni.

Estudi de les corbes còniques

Qualsevol estudiant de batxillerat d'avui dia sap quines són les corbes còniques i les seves propietats elementals. Són les interseccions d'un pla amb una superfície cònica completa; i una superfície cònica completa es defineix així, amb paraules del mateix Apol·loni de Perge: «Si una recta indefinida que passa per un punt fix es mou sobre una circumferència que no és al pla del punt donat, passant per tots els punts de la circumferència, la recta descriurà la superfície d'un con doble», que és el que ara anomenem superfície cònica completa. Segons la inclinació que tingui el pla secant respecte de la superfície dita, la intersecció (punts comuns a pla i superfície) serà una el·lipse (que, com a cas particular pot ser una circumferència), una paràbola o una hipèrbola. Si el pla passés pel punt fix (vèrtex) la intersecció seria una cònica *degenerada* (un punt, una recta o dues rectes secants).

Les *Còniques* d'Apol·loni són un tractat de vuit llibres, dels quals ens ha arribat l'original grec dels quatre primers, dels tres següents, la traducció àrab i l'últim s'ha perdut, però hi ha les referències de Pappus i altres que han permès fer-ne una reconstrucció parcial. Una bona traducció llatina dels set primers feta per l'amic de Newton, Edmund Halley, va ser publicada el 1710. És una obra veritablement excepcional que costà molt de ser superada. No és estrany que es perdés el tractat de còniques fet per Euclides ja que aquest d'Apol·loni, que amb tota seguretat el superava moltíssim, passà a ser el text «oficial» sobre el tema. I ben complet, perquè fins a la irrupció dels mètodes cartesianes de la geometria analítica no s'hi pogué afegir res més.

Apol·loni és el qui donà els noms que ara ens resulten tan familiars d'el·lipse, paràbola i hipèrbola a les corbes còniques. I ho va fer per expressar una de les propietats que tenen: *el·lipse* vol dir allò que falta, defecte; *hipèrbola* significa excés, allò que sobra; i *paràbola* allò que compara, que és al costat, que s'ajusta. I és que si comparem

el valor del quadrat de la distància d'un punt qualsevol de la paràbola al seu eix de simetria amb el producte del segment que va del vèrtex a la projecció ortogonal d'aquest punt sobre aquest eix multiplicat pel diàmetre de la paràbola (que és el segment perpendicular a l'eix passant pel focus i limitat per les interseccions amb la corba), veurem que tenen el mateix valor. En canvi fent una construcció anàloga amb l'el·lipse trobarem que el quadrat d'aquella distància és inferior; té una *el·lipse* (o *defectus*, en llatí) respecte del producte dit i en canvi en la hipèrbola té una *hipèrbola* (o *excessus*). Recordem que en llenguatge literari *el·lipse* vol dir supressió, *hipèrbola* exageració i *paràbola* comparació (pensem en les paràboles de l'evangeli).

Fóra llarguíssima la simple enumeració de les propietats que el nostre matemàtic va deduir per a aquestes corbes. No podem pas explicar-les aquí. Algú pot preguntar-se: d'on venia aquest interès per estudiar tan detalladament les còniques? Una raó podria ser l'interès per resoldre gràficament equacions quadràtiques o el de la duplicació del cub que es pot resoldre amb la intersecció de dues paràboles. Però potser encara hi ha una altra raó més profunda: la visió humana. Quan mirem una circumferència, que no sigui en la direcció exactament perpendicular al pla en què es troba, a la nostra retina es forma en realitat una el·lipse, i les ombres d'un cercle produïdes per un focus puntual poden tenir el contorn parabòlic o hiperbòlic. Si són corbes de la vida de cada dia és lògic que mereixin l'atenció.

Apol·loni també passà a la història com a astrònom famós. Va veure que aquell sistema d'Eudox de les esferes homocèntriques per explicar el moviment dels astres, modificat (i complicat encara més) per Aristòtil, podia simplificar-se o bé amb moviments excèntrics, o bé amb epicles, o sigui considerant que cada planeta descrivia un cercle petit (epicicle) que tingués per centre un punt que en recorregués un de més gran (cercle deferent). És el sistema que adoptà Ptolemeu.

Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, presentat i dirigit per Carmè Catà i Jaume Rocosa. *Dietari de Música i Músics*, presentat i dirigit per Joan Ubéda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Mar de claror* (espai de catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). Presentat per Montserrat Esteve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Pàlau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Ubéda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia).
00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, *Dietari de Música i Músics*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un

espai per a la solidaritat; entrevista (II part) a Mh. Josep M. Via Taltavull, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe* Joan (R)

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem?* (R)
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe* Joan
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat* (R)

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli* (R)
18.00-18.30 *El Tresor de la Història* (R)
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

Diumenge 20

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
«Ceràmiques de Muel» (comunitat musulmana).
09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 14).
«Abriendo puertas.» La realitat de les presons continua sent desconeguda per una gran part de la societat. Són pocs els que voluntàriament es preocupen per les condicions de vida d'aquells que viuen a dins. Entre ells hi ha els equips de pastoral penitenciària.
10.00 *Últimas preguntas*: «Madre Paula, cristiana junto al que sufre.» Paula Gil Cano, fundadora de les Franciscanes de la Puríssima Concepció, va dedicar la seva vida i la seva congregació a alleujar els sofriments i les necessitats de Crist, present en els marginats.
10.25 *Testimonio*: «Derriba del trono a los poderosos.»
10.30 *Santa Misa*: amb la participació de la Coral Col·legi Canigó (Barcelonès), sota la direcció de José Antonio Mur. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
Dilluns 21
17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 19

- 09.30 *Signes dels Temps*: «Les vocacions, vida consagrada.»
Entrevista a Maria Rosa Trenchs, escolàpia i a Pere-Lluís Aymerich, salesià.

Altres temes:
—Cinema amb Jordi Cabanes, professor d'imatge. Parlarem de les pel·lícules *Solas* i *Dogma*.
—Video Fundació Família i Benestar Social sobre un congrés sobre l'habitatge per a gent sense recursos.
—Entrevista a Andreu Moix, fisioterapeuta, per parlar de com superar el dolor i el patiment.
—Reportatge sobre Mons. Rino Fisichella, bisbe auxiliar de Roma.
—Reportatge sobre la restauració de la Capella Sixtina del Vaticà.
—Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín. (Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit (després del programa *Gol a Gol*), pel Canal 33.

Divendres 18

20.30 *Creure avui*: «Equips de matrimonis.» Convidat: Antoni Codina. Presenten: Marta Loire i Dolors Fernández.
El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada tercer dijous de mes

23.00 *Aquí, tois*: Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

FEBRER ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PURIFICACIÓ DE LA MARE DE DÉU

Internet

• **CÀRITAS ESPANYA.**— A www.caritas-espa.org trobareu la història de l'entitat, els seus ideals, l'actualitat, etc. Inclou a més un catàleg de publicacions, anàlisi de les campanyes i accions puntuals i dades estadístiques dels objectius aconseguits.

Barcelona

• **EXPOSICIÓ.**— Des del 6 de febrer es pot visitar la mostra «Sant Antoni i el demoni» al Museu Torre Balldovina (plaça de Pau Casals, s/n) de Santa Coloma de Gramenet.

• **C. M. BONAIGUA.**— Des del 15 de febrer té lloc al Col·legi Major Universitari Bonaigua el curs amb crèdits de lliure elecció *Antropologia i qualitat de vida*. Es tractaran temes com el dolor, l'autoestima, la sexualitat, l'amor humà, la llibertat, l'amistat i la dignitat de la persona. Per a més informació: tel. 932 049 108 (Glòria Heras).

• **CEP.**— Mn. Josep M. Ballarín farà quatre sessions al Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes sobre *Heretgies* i seran els dies 16 i 23 de febrer, i 1 i 8 de març, de 19.30 a 20.30. Per a més informació, programes i inscripcions: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 20 de febrer, a les 11.15, concert de l'orquestra de cambra Amics dels Clàssics amb Montserrat Palet (violinista), sota la direcció d'Andreu Biosca i Tost. El programa inclou peces de Bach, Haydn i Grieg entre altres. Lloc: c/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **PREGÀRIA.**— El 21 de febrer, a les 20.45, conduïda per Marga Bofarull sobre *Des de la marginació de la dona* a l'església dels jesuïtes del carrer Casp, 27 de Barcelona. Organitzen: Càritas, Secretariat de Marginació, Justícia i Pau, i Cristianisme i Justícia.

• **ASSOCIACIÓ PROFESSIONALS PER L'ÈTICA.**— Organitza el 21 de febrer, de 20.00 a 21.30, una xerrada-col·loqui sobre *Moral pública i moral privada*, amb Pedro Júdez, conseller nacional de Convergència Democràtica de Catalunya. Més informació: tel. 629 386 784 i 646 500 583, a/e: ppe@flashnet.es, Internet: www.profesionales-etcia.org

• **CENTRE PASSATGE.**— El 22 de febrer, a les 18.00, tindrà lloc una conferència sobre *Les inversions ètiques*, a càrrec de l'associació FETS. Lloc: passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599.

• **PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE.**— El 22 de febrer, de 21.30 a 23.00, es farà una nova sessió de catequesi d'adults amb el tema *La paràbola del fill pròdig*. Lloc: passeig Dr. Vich, 1 - La Garriga.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— El 23 de febrer comença un curs sobre programes d'activitat física amb persones grans. Més informació: c/ Entença, 157 - Barcelona, tel. 934 101 602, a/e: if@peretarres.org

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 24 de febrer, a les

CCU.

Centre
Cristià
dels
Universitaris

20.15, Joan Carrera, metge, professor de Moral de la facultat de Teologia de Catalunya i membre de l'Institut Borja de Bioètica, parlarà de *La bioètica davant el repte de les noves tecnologies*. Lloc: c/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368, fax 934 546 890, a/e: ccu@pangea.org

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Organitza una xerrada el 25 de febrer, a les 19.00, sobre *El pacifisme d'Albert Einstein* amb Francisco Fernández Buey, catedràtic d'Ètica i Filosofia Política de la UPF. Més informació: tel. 933 176 177.

• **RECÉS.**— El 27 de febrer, se celebra un recés per a religioses i persones consagrades, dirigit pel P. Xavier Melloni, s.j., a la casa d'exercicis Sant Ignasi de Barcelona, de les 10.00 a les 18.30. Més informació: c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 038 862.

• **CONCERT D'ORGUE.**— El 27 de febrer, a les 12.00, amb motiu del 430 aniversari de la consagració de l'església parroquial de Sant Feliu de Cabrera de Martindrà lloc un concert a càrrec del cor Montserrat i Joan Casals (organista-director), amb obres de Gounod i Bach. El recital serà al temple.

• **TROBADES DE LLOANÇAIADORACIÓ.**— El 27 de febrer, de 17.30 a 19.30, adoració al Santíssim i escola de pregària amb els salms en l'espiritualitat de la Renovació Carismàtica. Lloc: parròquia de Santa Perpètua de Mogoda. Més informació: tel. 936 307 710 i 934 112 382.

• **EQUIPS DE LA MARE DE DÉU.**— Recés de cap de setmana els dies 3, 4 i 5 de març, dirigit per Mn. Gaspar Mora, professor de la facultat de Teologia de Barcelona sobre el tema *La figura i el misteri de Jesucrist i la crida a la conversió*. Més informació i inscripcions, abans del 25 de febrer, al tel. 933 120 902.

• **VII TROBADA D'ESCOLANS.**— El 4 de març, el Seminari Menor Diocesà convoca a Montserrat els escolans de

tot el bisbat per tal de fruit de la joia de la convivència, del joc i de la pregària. Amb motiu del gran Jubileu, la jornada tindrà un to marcadament festiu. Horari: a les 11.00, arribada i acollida a l'inici del Camí dels Degotalls; a les 12.00, gran joc-ruta; a les 14.00, dinar a l'ermita de Sant Miquel i animació musical; a les 16.30, salutació del pare abat al santuari, celebració de l'eucaristia, presidida per Mons. Joan-Enric Vives, bisbe auxiliar, i a les 17.30, comiat. Inscriure's abans del 2 de març al Seminari Menor, tel. 934

CASA D'ESPIRITUALITAT DE LA GLEVA Bisbat de Vic

Tandes d'exercicis per a religioses.

Director P. Marià Rosanas, carmelita descalç de la Casa de Pregària de Matadepera.

Comença el dissabte 15 d'abril (a dinar) i acaba el dissabte 22 d'abril (després d'esmorzar). Coincideix amb Setmana Santa.

Per a més informació i inscripcions tel. 938 570 454.

«Qui adquireix una doble reserva de virtut
triomfarà en tot.»

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 331

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/Espanya C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@telefon.es

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

El Jubileu a peu pla (i 4)

Peregrinar no és fer turisme

Seria llàstima que se'ns escolessin els dies i els mesos de l'any jubilar sentint-ne parlar molt però sense entrar-hi personalment. Perquè no sigui així convé que cada u programi la seva participació en el Jubileu, l'obertura de la seva porta íntima, la del cor, per tal d'acollir la indulgència de Déu.

Un element que no hauria de faltar en cap projecte jubilar és la peregrinació. La pràctica religiosa del pelegrinatge, tan antiga i universal, significa el contrari del sedentarisme espiritual. Contra la tendència al «quedar-se a casa», al «que vinguin si volen», al «ja m'ho explicaran», el pelegrí surt d'ell mateix i del seu entorn, recorda que «del naixement a la mort, tenim la condició d'home viator. Mitjançant la vigília, el dejuni i la pregària el pelegrí avança per la ruta de la perfecció cristiana» (*Incarnationis mysterium*, núm. 7). No cal dir que, en aquesta perspectiva, pelegrinatge i turisme són conceptes que difereixen radicalment.

On peregrinar?

1. La tradició cristiana del pelegrinatge va molt menys lligada a la materialitat dels llocs i molt més vinculada a la persona que les d'altres religions. El Papa arriba així a proposar-nos una forma de peregrinació que sorprèn a molts: el pelegrinatge cap a Crist, present en els pobres. És a l'abast de

tothom i resulta compatible amb altres maneres de peregrinar. Consisteix a dedicar un temps raonable a visitar germans necessitats: malalts, presos, ancians sols, disminuïts...

2. Una altra forma de peregrinació, assequible i plena de sentit, és la que s'adreça a la catedral de cada diòcesi. Exemplifica la comunió de l'Església diocesana amb el seu pastor i ajuda, doncs, a una visió eclesialment vertebrada de les comunitats d'àmbit menor, parròquies, esglésies de religiosos, moviments, grups, associacions... Val la pena participar-hi.

3. Després hi ha les peregrinacions als santuaris entranyables de la devoció popular.

4. Finalment Roma, la seu del Papa, amb els sepulcres de sant Pere i sant Pau, i Terra Santa, la que va veure néixer i morir Jesús, són grans metes més difícils d'atènyer, certament. Però no són pocs els qui amb algun sacrifici, poden arribar-hi.

El valor del pelegrinatge, però, no el dona la distància, sinó la transformació personal. En totes quatre formes, la pregària i la participació en els sagraments de la reconciliació i de l'eucaristia són elements indispensables perquè ens arribi la indulgència de Déu.

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Violència

És trist el deversall de notícies que aquests dies omplen pàgines i espais dels mitjans de comunicació, sobre la violència que sembla imperar en diversos sectors. Violència domèstica, en moltíssims casos arreu de la geografia hispana. Violència col·lectiva, com a la ciutat andalusa d'El Ejido, on dues comunitats, la local i la d'immigrants magribins residents allí, s'han enfrontat violentament, com a conseqüència de l'assassinat d'una noia a mans d'un immigrant, i on ha calgut enviar abundants efectius policials per tal de restablir l'ordre.

El fet és indignant sens dubte. Però la reacció és exagerada i, segurament, ha rebut qui no té cap culpa en els fets. O, potser, el crim ha estat la gota d'aigua que ha fet vessar un got ja ple de petits i múltiples greuges o incomprensions. Cal pensar que són dues comunitats, l'auctòctona i la formada per immigrants que han vingut aquí a la recerca de viure millor que al seu país. Dues ètnies que poden desenvolupar-se una al costat de l'altra. Però dues comunitats que han d'aprendre molt bé de guardar-se dels seus enemics interiors: l'enveja i la xenofòbia.

És un fet molt trist del que tots n'hem de prendre nota per al futur. Perquè s'ha demostrat que en l'assignatura de la convivència estem a les beceroles.

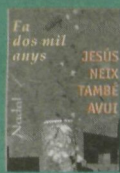
Oriol Camps

Ara mateix

Impromptu

12 CARTELLS PER A LES CELEBRACIONS CRISTIANES

Temps litúrgics

■ Per a col·locar a l'atri de l'església, a l'ambó o a qualsevol altre lloc oportú.

■ 6 cartells, un per a cada temps litúrgic, i 6 sobre la missa i el diumenge.

■ Mida gran (47 x 68 cms.), quadricromia, amb il·lustració i frase flaix catequètica.

Preu: 3.750'- ptes.

Publicats també en castellà

Projecte de **Joaquim Gomis**.
Amb l'aportació de la redacció del CPL.
Dibuixos de **Montserrat Cabo**.
Disseny de **Cecili Túnica i Jordi Guàrdia**.

© CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

Rivadeneyra, 6,7 - 08002 Barcelona
Tel.: 93 302 22 35. Fax: 93 318 42 18.
E-mail: cpl@cpl.es
Web: www.cpl.es

B - La missa del diumenge:

- 1 - DIUMENGE. El dia del Senyor. El dia de tots.
- 2 - CONVOCATÒRIA. Cada diumenge, Jesús para taula per a nosaltres.
- 3 - TAULA DE LA PARaula. Paraula de Déu, paraula de vida.
- 4 - TAULA DE L'EUCARISTIA. És de justícia que us donem gràcies.
- 5 - COMUNIÓ. Qui menja d'aquest pa, viurà.
- 6 - DESPRÉS. Quan la missa acaba, visquem la salvació de Crist.

La missa del diumenge